

๒๓๖-๑
๑/๖๑๐
๗.๓

การเปรียบเทียบผลของการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มและการชี้แนะที่มีต่อวินัยในห้องเรียน
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนตระการพิชผล
อำเภอตระการพิชผล จังหวัดอุบลราชธานี

ปริญญาโท

ของ

ศราวุธ วงศ์ทอง

14 ส.ค. 2537.

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการศึกษา

เมษายน 2536

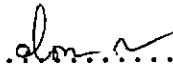
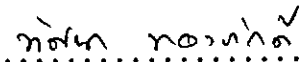
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

๓ ๑๘๕๙๓

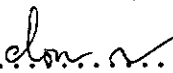

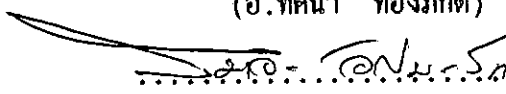
187731

คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปริญญาบัตรฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอก
จิตวิทยาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการควบคุม

..........ประธาน
(ศ.ดร.พองพรรณ เกิดพิทักษ์)
..........กรรมการ
(อ.ทัศนากองรักดี)

คณะกรรมการสอบ

..........ประธาน
(ศ.ดร.พองพรรณ เกิดพิทักษ์)
..........กรรมการ
(อ.ทัศนากองรักดี)
..........กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(ผศ.สมเจตน์ อภิรมย์รักษา)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญาบัตรฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..........คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ศ.ดร.สมพร บัวทอง)

วันที่.....๑๕.....เดือน.....เมษายน.....พ.ศ. 2536

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาของศาสตราจารย์ ดร. ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ ประธานควบคุมปริญญานิพนธ์ อาจารย์ทัศน ทองภักดี กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ที่กรุณาให้คำปรึกษา แนวนุคิด พร้อมทั้งให้ข้อเสนอแนะและช่วยแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ อันเป็นประโยชน์ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งและขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์สมเจตน์ อภิมณฑ์รักษา ที่ให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ และเป็นกรรมการสอบของการวิจัยครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์กมลรัตน์ กรีทอง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กาญจนา หาสิตะพันธุ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แสนคำเครือ ที่ให้คำแนะนำ และเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจเครื่องมือที่ใช้ในการท้าววิจัยครั้งนี้

ขอขอบพระคุณอาจารย์วิจิตร สุวรรณภู อาจารย์รัตนภรณ์ เขมะปัญญา และอาจารย์ณรงค์ ตุ่มสังข์ทอง ตลอดทั้งคณาจารย์ โรงเรียนตระการพิชผล ที่ให้ความช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกในการท้าววิจัยครั้งนี้เป็นอย่างดี

ขอขอบใจนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนตระการพิชผล อำเภอตระการพิชผล จังหวัดอุบลราชธานี ที่ให้ความร่วมมือในการทดลองเป็นอย่างดี

ขอขอบคุณคุณกาญจนา หลวงจอก คุณมาริษา เครื่องพนัส คุณสะอาด กัณฑ์วิรัตน์ คุณขจรศักดิ์ จอมหงษ์ และรุ่นพี่จิตวิทยาการศึกษา และจิตวิทยาการแนะแนว ที่ให้คำแนะนำช่วยเหลือตลอดทั้งให้กำลังใจในการท้าววิจัยด้วยดีตลอดมา

ขอขอบคุณคุณบุญลักษณ์ อึ้งชัยพงษ์ และเพื่อน ๆ นิสิตปริญญาโทวิชาเอกจิตวิทยาการศึกษา และจิตวิทยาการแนะแนว ที่ให้กำลังใจและช่วยเหลือในการท้าววิจัยในครั้งนี้

ผลความดีจากการท้าววิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยขอมอบให้คุณพ่อ คุณแม่ พี่ ๆ ที่เป็นผู้ให้การสนับสนุน ให้ความรัก ความห่วงใย และให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยตลอดมา

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ	1
	ค่าน้ำ	1
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	4
	สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า	4
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	4
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	5
	นิยามศัพท์เฉพาะ	5
2	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย	10
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวางแผนงานเป็นกลุ่ม	10
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวินัยในห้องเรียน	18
3	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	25
	ประชากร	25
	กลุ่มตัวอย่าง	25
	เครื่องมือในการศึกษาค้นคว้า	26
	วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือ	27
	การเตรียมการก่อนการทดลอง	30
	ขั้นตอนในการสังเกตและบันทึกพฤติกรรม	31

แบบแผนการวิจัย	32
การดำเนินการทดลอง	33
วิธีจัดกระทำกับข้อมูล	35
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	36
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและศึกษาค้นคว้า	37
ข้อตกลงเกี่ยวกับการวิเคราะห์และแปลผล	37
ผลการศึกษาค้นคว้า	37
5 บทย่อ สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	46
บทย่อ	46
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	46
สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า	46
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	46
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	47
การดำเนินการทดลอง	47
การวิเคราะห์ข้อมูล	49
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	49
อภิปรายผล	50
ข้อเสนอแนะ	53

บทที่

หน้า

บรรณานุกรม 54

ภาคผนวก 61

ประวัติย่อของผู้วิจัย 103

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

1	เปรียบเทียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และ กลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนการทดลอง.....	39
2	เปรียบเทียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการ วางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม ก่อนและหลังการทดลอง	40
3	เปรียบเทียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการชี้แนะ ก่อนและหลังการทดลอง	41
4	เปรียบเทียบผลต่างของวินัยในห้องเรียน ก่อนและหลังการทดลอง ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2	42
5	เปรียบเทียบความคงทนของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 หลังการทดลอง	43
6	แสดงความถี่ของวินัยในห้องเรียนเป็นรายบุคคลของนักเรียนใน กลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ	96
7	แสดงความถี่ของวินัยในห้องเรียนเป็นรายบุคคลของนักเรียนใน กลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะ	97
8	แสดงวิธีการวิเคราะห์คะแนนวินัยในห้องเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนการทดลอง	98
9	แสดงวิธีการวิเคราะห์คะแนนวินัยในห้องเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลังการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม	99

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
10 แสดงวิธีการวิเคราะห์คะแนนวินัยในห้องเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังได้รับการชี้แนะ	100
11 แสดงวิธีการวิเคราะห์ผลต่างของคะแนนวินัยในห้องเรียน ก่อนและหลังการทดลอง ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2	101
12 แสดงวิธีการวิเคราะห์คะแนนความคงทนของวินัยในห้องเรียนของนักเรียน กลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 หลังการทดลอง	102

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 ภาพแสดงระยะต่าง ๆ ของการทดลอง	33
2 มัธยฐานของความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะ	44
3 ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 1 ในกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม ตลอด 3 ระยะ	80
4 ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 2 ในกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม ตลอด 3 ระยะ	81
5 ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 3 ในกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม ตลอด 3 ระยะ	82
6 ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 4 ในกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม ตลอด 3 ระยะ	83
7 ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 5 ในกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม ตลอด 3 ระยะ	84
8 ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 6 ในกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม ตลอด 3 ระยะ	85
9 ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 7 ในกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม ตลอด 3 ระยะ	86
10 ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 8 ในกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม ตลอด 3 ระยะ	87

11	ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 1 ในกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการชี้แนะ ตลอด 3 ระยะ	88
12	ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 2 ในกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการชี้แนะ ตลอด 3 ระยะ	89
13	ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 3 ในกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการชี้แนะ ตลอด 3 ระยะ	90
14	ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 4 ในกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการชี้แนะ ตลอด 3 ระยะ	91
15	ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 5 ในกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการชี้แนะ ตลอด 3 ระยะ	92
16	ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 6 ในกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการชี้แนะ ตลอด 3 ระยะ	93
17	ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 7 ในกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการชี้แนะ ตลอด 3 ระยะ	94
18	ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 8 ในกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการชี้แนะ ตลอด 3 ระยะ	95

คำนำ

วินัยเป็นสิ่งสำคัญและมีความจำเป็นสำหรับนักเรียน โรงเรียนเป็นสถาบันที่สำคัญในการสร้างเสริมวินัยแก่นักเรียน ดังที่ ภิญญู สาทร (2523 : 198 - 199) กล่าวว่า การอยู่ร่วมกันในสังคมจะสงบสุขได้ หากดูแลนักเรียนให้รักษาระเบียบวินัยทั้งของตนเองและของโรงเรียนอย่างเคร่งครัด และเมธี ปิลันธนานนท์ (2523 : 327) กล่าวว่า วินัยจะช่วยปลูกฝังให้นักเรียนรู้จักควบคุมตนเอง ก่อให้เกิดผลดีทั้งแก่ตัวนักเรียนและสังคมที่เกี่ยวข้อง วินัยในโรงเรียนจึงเป็นสิ่งจำเป็นที่จะช่วยพัฒนาคุณภาพของนักเรียนให้เป็นไปตามเป้าหมาย

ปัจจุบันนี้ ครูและผู้บริหารโรงเรียนส่วนใหญ่ ประสบปัญหาเกี่ยวกับพฤติกรรมของนักเรียนที่ไม่มีระเบียบวินัยในชั้นเรียน พฤติกรรมเหล่านี้ได้แก่ การทะเลาะวิวาท ชกต่อย ลุกจากที่นั่ง คุยกันเล่นกัน ก่อกวนในชั้นเรียนและส่งเสียงดังในขณะที่มีการเรียนการสอน หรือละเลย ไม่เอาใจใส่ต่อการเรียน ซึ่งพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเหล่านี้ทำให้นักเรียนไม่สามารถดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนไปในทิศทางที่พึงประสงค์ (ดวงแข ฌ สงขลา. 2535 : 2) ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ วรัญญา ธีรธรรมากร (2528 : 45 - 46) ที่ได้ศึกษาปัญหาระเบียบวินัยในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และพบว่า พฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับปัญหาระเบียบวินัยในชั้นเรียนได้แก่ แต่งกายไม่เรียบร้อย คุยกันขณะครูสอน เข้าแถวไม่เป็นระเบียบ ไม่ดูแลความสะอาดของร่างกาย เหลือบมองที่อื่นเวลาที่ครูสอน ไม่มาโรงเรียนและไม่ส่งใบลา ไม่ส่งการบ้าน เล่นกันในเวลาเรียน ทะเลาะวิวาท ทางานอื่นขณะที่ครูสอน หันหน้าหันหลังขณะที่ครูสอน รบกวนเพื่อนขณะทำงานหรือขณะครูสอน มาโรงเรียนสาย ไม่ท้าวเวร ลุกจากที่เดินไปมาและนอนหลับในห้องเรียน และปัญหา สดสง่า (2531 : 16) กล่าวถึงการประพฤติดวินัยของนักเรียนว่า เป็นการแสดงออกที่ไม่สมควรปฏิบัติทั้งในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียน เช่น ไม่ทำการบ้าน ทางานอื่นในระหว่างเรียน ไม่สนใจการสอนของครู และพูดคุยระหว่างครูสอน และสอดคล้องกับ ปรีชา วิหคโรต (2524 : 45 - 46)

ที่ได้กล่าวถึงพฤติกรรมไม่อยู่ในระเบียบวินัยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งได้แก่ พฤติกรรม ก้าวร้าว ต่ำ ข่มขู่ พุดแทรก เถียงครู และพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียนได้แก่ เล่น ดุ่ย ลูกจากที่เดินไปมา แหย่เพื่อน ส่งเสียงดัง ไม่สนใจเรียน และไม่ทำงานตามที่ครูมอบหมาย เองงานวิชาอื่นขึ้นมาทำ

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมไม่อยู่ในระเบียบวินัยของนักเรียนชั้นเรียนข้างต้นสรุปได้ว่า พฤติกรรมไม่อยู่ในระเบียบวินัยของนักเรียน ได้แก่ แหย่เพื่อน ส่งเสียงดัง เถียงครู พุดแทรก ลูกจากที่เดินไปมา ไม่ทำการบ้าน รบกวนเพื่อน ไม่ทำงานที่ครูมอบหมาย ซึ่งพฤติกรรมเหล่านี้เป็นพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในชั้นเรียน

ผู้วิจัยได้สำรวจเบื้องต้นเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ไม่อยู่ในระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนระดับประถมศึกษา โรงเรียนตระการพิชผล อำเภอตระการพิชผล จังหวัดอุบลราชธานี โดยการสัมภาษณ์ครูที่สอนในระดับชั้นต่าง ๆ พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีพฤติกรรมที่ไม่อยู่ในระเบียบวินัยในห้องเรียนทั้งในขณะที่ครูสอนและขณะที่ครูทำงานทำ สูงกว่านักเรียนระดับอื่น ๆ ซึ่งได้แก่พฤติกรรม แหย่เพื่อน ส่งเสียงดัง นาลังของมาเล่น ลูกเดินจากที่ เล่นกับเพื่อน พุดสอดแทรกครู ไม่ทำงานตามที่ครูมอบหมาย ดุ่ยกัน นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ไปสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 120 คน พบว่าขณะที่ครูสอน นักเรียนมีพฤติกรรม แหย่เพื่อน ร้อยละ 34.67 ส่งเสียงดัง ร้อยละ 34.17 นาลังของมาเล่น ร้อยละ 27.50 ลูกเดินจากที่ ร้อยละ 27.50 เล่นกับเพื่อน ร้อยละ 28.33 พุดสอดแทรกครู ร้อยละ 25.00 ขณะที่ครูทำงานทำ นักเรียนมีพฤติกรรม ไม่ทำงานตามที่ครูมอบหมาย ร้อยละ 33.67 ลูกเดินจากที่ ร้อยละ 33.38 เล่นกับเพื่อน ร้อยละ 32.72 ดุ่ยกัน ร้อยละ 29.44 ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยมีความประสงค์จะศึกษาแนวทางการแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่อยู่ในระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียน และผู้วิจัยเห็นว่าการปรับพฤติกรรมน่าจะเป็นวิธีการหนึ่งที่สามารถพัฒนาวินัยในห้องเรียนของนักเรียนได้ เพราะการปรับพฤติกรรมเป็นการใช้เทคนิคหรือวิธีการใดวิธีการหนึ่ง หรือหลายวิธีผสมผสานกัน เพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ให้เป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์ (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2530 : 14) สำหรับการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ประสงค์จะนำวิธีการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม และการชี้แนะมาใช้ในการพัฒนาวินัยในห้องเรียนของนักเรียน

การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม เป็นวิธีการปรับพฤติกรรมที่สามารถนำมาใช้เพิ่มพฤติกรรมที่พึงประสงค์หรือลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ โดยสมาชิกในกลุ่มเป็นผู้กำหนดหรือมีส่วนร่วมในการกำหนดพฤติกรรมเป้าหมาย และกำหนดเงื่อนไขผลกระทบ ส่วนผู้วิจัยซึ่งทำหน้าที่เป็นผู้ปรับพฤติกรรมจะเป็นผู้ให้การเสริมแรงแก่นักเรียนเมื่อนักเรียนมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์เพิ่มขึ้น (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2530 : 94) และจากการวิจัยของ เสมอใจ ชื่นจิต (2533 : บทคัดย่อ) พบว่าการเสริมแรงทางบวกด้วยการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มสามารถทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีพฤติกรรมตั้งใจเรียนเพิ่มขึ้น และสอดคล้องกับ สุดา เหลี้ยววิริยกิจ (2528 : บทคัดย่อ) ที่พบว่า การวางเงื่อนไขการเสริมแรงเป็นกลุ่มสามารถเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และปราณี สถาปิตานนท์ (2528 : บทคัดย่อ) พบว่าการเสริมแรงด้วยเบี้ยยรรถกรโดยการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มสามารถทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สูงขึ้น นอกจากนี้ วันทนา กิ่งจงเจริญสุข (2526 : บทคัดย่อ) พบว่าการเสริมแรงทางบวกโดยการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มสามารถลดพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนาในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ได้

การชี้แนะ เป็นวิธีการปรับพฤติกรรมที่ใช้วิธีการควบคุมภายนอก(External Control) โดย ครู นักจิตวิทยา หรือผู้วิจัยเป็นผู้กำหนดพฤติกรรมเป้าหมาย กำหนดเงื่อนไขผลกระทบ สังเกตบันทึกและประเมินพฤติกรรมและเป็นผู้เสริมแรงพฤติกรรมที่เกิดขึ้น (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2530 : 86) จากการวิจัยของ ศศวรรณ เทศศรีเมือง (2535 : บทคัดย่อ) ที่ได้ศึกษาผลของการควบคุมตนเองและการชี้แนะที่มีต่อความขยันหมั่นเพียรของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พบว่าการใช้การชี้แนะทำให้นักเรียนมีความขยันหมั่นเพียรในการเรียนเพิ่มขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับสุภาวดี ธนะศรี (2531 : บทคัดย่อ) ซึ่งใช้การชี้แนะร่วมกับการเสริมแรงทางบวกในการพัฒนาพฤติกรรมการเข้าร่วมกิจกรรมในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่าการใช้การชี้แนะร่วมกับการเสริมแรงทางบวกทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมการเข้าร่วมกิจกรรมในชั้นเรียนเพิ่มมากกว่าการได้รับการเสริมแรงทางบวกอย่างเดียว และรัศมี ดินประเสริฐสัตย์ (2531 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาพบว่า การชี้แนะโดยใช้อาจารย์ร่วมกับการกำหนดบทบาทผู้ชั้นเรียนสามารถเพิ่มพฤติกรรมความสัมพันธ์ทางสังคมกับ

เพื่อนของเด็กแยกตัวได้ นอกจากนี้แนบซิลและลิฟวิงสตัน (Knapczyk and Livingston. 1974 : 115 - 121) พบว่า การใช้การชี้แนะสามารถเพิ่มพฤติกรรมการถามตอบของนักเรียนได้จากเอกสารดังกล่าวข้างต้นแสดงให้เห็นว่า การใช้การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มและการชี้แนะนำจะนำมาใช้พัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียนให้นักเรียนที่ด้อยได้ อีกทั้งยังไม่มีผู้ใดหาวิธีการดังกล่าวมาใช้ในการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียน ดังนั้นผู้วิจัยจึงประสงค์จะศึกษาเปรียบเทียบผลของการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มและการชี้แนะที่มีต่อวิสัยทัศน์ของนักเรียนว่าวิธีใดจะสามารถเพิ่มวิสัยทัศน์ของนักเรียนของนักเรียนได้ผลดีกว่ากัน

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบวิสัยทัศน์ของนักเรียนก่อนและหลังการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม
2. เพื่อเปรียบเทียบวิสัยทัศน์ของนักเรียนก่อนและหลังการได้รับการชี้แนะ
3. เพื่อเปรียบเทียบวิสัยทัศน์ของนักเรียนที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มกับที่ได้รับการ

การชี้แนะ

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนมีวิสัยทัศน์เพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม
2. นักเรียนมีวิสัยทัศน์เพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการชี้แนะ
3. นักเรียนที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มและนักเรียนที่ได้รับการชี้แนะมีวิสัยทัศน์

ห้องเรียนแตกต่างกัน

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลของการศึกษาค้นคว่าในครั้งนี้จะเป็นแนวทางให้ครูและผู้ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนสามารถนำวิธีการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มและการชี้แนะไปใช้ในการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ต่อไป

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชายและหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนตระการพิชผล อำเภอตระการพิชผล จังหวัดอุบลราชธานี ปีการศึกษา 2535 ที่มีวินัยในห้องเรียนต่ำกว่าเบอร์ดอร์เซนโทล์ที่ 25 ลงมา จำนวน 30 คน

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ เป็นนักเรียนชายและหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนตระการพิชผล อำเภอตระการพิชผล จังหวัดอุบลราชธานี ปีการศึกษา 2535 ที่มีวินัยในห้องเรียนต่ำกว่าเบอร์ดอร์เซนโทล์ที่ 25 ลงมา จำนวน 16 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายจากประชากร แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่ง เป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม กลุ่มละ 8 คน

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ วิธีการปรับพฤติกรรม แบ่งออกเป็น 2 วิธีคือ

3.1.1 การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม

3.1.2 การชี้แนะ

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ วินัยในห้องเรียน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. วินัยในห้องเรียน หมายถึง การแสดงออกของนักเรียนที่จะควบคุมตนเองให้อยู่ในกฎระเบียบของห้องเรียน เพื่อให้เกิดความเรียบร้อยในห้องเรียน และไม่เป็นที่อุปสรรคต่อการเรียนการสอนในวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต วินัยในห้องเรียนจำแนกได้ดังนี้

1.1 วินัยในห้องเรียนของนักเรียนขณะที่ครูสอน ได้แก่

1.1.1 ไม่หย่เพื่อน

1.1.2 ไม่ส่งเสียงดัง

1.1.3 ไม่นำสิ่งของมาเล่น

- 1.1.4 ไม่ลุกเดินจากที่
- 1.1.5 ไม่เล่นกับเพื่อน
- 1.1.6 ไม่พูดสอดแทรกครู
- 1.2 วินัยในห้องเรียนของนักเรียนในขณะที่ครูทำงานทำ ได้แก่
 - 1.2.1 ทางานที่ครูมอบหมาย
 - 1.2.2 ไม่ลุกเดินจากที่
 - 1.2.3 ไม่เล่นกับเพื่อน
 - 1.2.4 ไม่คุยกัน

2. การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม หมายถึง วิธีการปรับพฤติกรรมโดยครูเป็นผู้วางเงื่อนไข การเสริมแรงให้แก่เด็กเรียนแต่ละคนในกลุ่มเช่นเดียวกัน เมื่อนักเรียนทั้งกลุ่มนั้นแสดงพฤติกรรมมีวินัยในห้องเรียน โดยนักเรียนทุกคนในกลุ่มจะได้รับแรงเสริม หลังจากครูสุ่มพฤติกรรมมีวินัยของนักเรียน คนใดคนหนึ่งในกลุ่มขึ้นมาใช้เป็นเกณฑ์ในการเสริมแรงในท้ายชั่วโมงของการทดลองในแต่ละวัน การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ครูและนักเรียนกำหนดพฤติกรรมเป้าหมายคือ การแสดงพฤติกรรมมีวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในขณะที่ครูสอน และขณะที่ครูทำงานทำ โดยมีพฤติกรรมต่อไปนี้เพิ่มขึ้นหรือเกิดขึ้น ดังนี้

1.1 พฤติกรรมมีวินัยในห้องเรียนในขณะที่ครูสอน ได้แก่ ไม่หย่เพื่อน ไม่ส่งเสียงดัง ไม่นำสิ่งของมาเล่น ไม่ลุกเดินจากที่ ไม่เล่นกับเพื่อน ไม่พูดสอดแทรกครู

1.2 พฤติกรรมมีวินัยในห้องเรียนขณะที่ครูทำงานทำ ได้แก่ ทางานที่ครูมอบหมาย ไม่ลุกเดินจากที่ ไม่เล่นกับเพื่อน ไม่คุยกัน

ขั้นที่ 2 นักเรียนตอบแบบสำรวจตัวเสริมแรงเป็นรายบุคคล เพื่อใช้แลกเปลี่ยนตัวเสริมแรงเมื่อนักเรียนปฏิบัติตามเงื่อนไข

ขั้นที่ 3 ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมมีวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในขณะที่เรียนวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต แล้วจดบันทึกพฤติกรรมของนักเรียนแต่ละคนไว้

ขั้นที่ 4 ผู้วิจัยหาความสอดคล้องของพฤติกรรมมีวินัยในห้องเรียนของนักเรียนจากการที่สังเกตของผู้วิจัยกับผู้ช่วยวิจัย โดยสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องต้องมีค่าตั้งแต่ .80 ขึ้นไป ผู้วิจัยจึงจะให้การเสริมแรง โดยการใช้จ่ายจำนวนพฤติกรรมที่มีวินัยในห้องเรียนของนักเรียนที่ได้รับการสุ่มด้วยการที่ครูจับฉลากชื่อ 1 ฉลาก เป็นเกณฑ์ในการเสริมแรง โดยมีเกณฑ์ดังนี้คือ ในขณะที่ครูสอน และขณะที่ครูทำงานท่า ในระยะทดลองครั้งที่ 1 ถ้านักเรียนมีพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งเพิ่มขึ้นจากเดิม 1 พฤติกรรม ผู้วิจัยจะให้การเสริมแรงด้วยตัวเสริมแรงอันดับ 4 และในครั้งต่อไปเพิ่มเกณฑ์สูงขึ้นดังนี้ ถ้าพฤติกรรมเพิ่มขึ้น 2 พฤติกรรม 3 พฤติกรรม และ 4 พฤติกรรมขึ้นไป นักเรียนจะได้รับตัวเสริมแรงอันดับ 3 อันดับ 2 และอันดับ 1 ตามลำดับ ถ้านักเรียนที่ถูกสุ่มไม่แสดงพฤติกรรมมีวินัยในห้องเรียนเพิ่มขึ้นจากเดิม นักเรียนทุกคนในกลุ่มจะไม่ได้รับการเสริมแรง โดยนักเรียนสามารถรับตัวเสริมแรงได้ตามข้อตกลงในช่วงท้ายของการทดลองในแต่ละวัน

การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มนี้ใช้กับกลุ่มทดลองที่ 1

3. การชี้แนะ (Prompting) หมายถึง วิธีการปรับพฤติกรรมเพื่อเพิ่มพฤติกรรมมีวินัยในห้องเรียนของนักเรียน โดยครูชี้แนะแก่นักเรียนในลักษณะคำพูดและท่าทาง หรืออย่างใดอย่างหนึ่งในขณะที่ครูสอนและขณะที่ครูทำงานท่าในวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต และภายหลังจากที่นักเรียนแสดงพฤติกรรมมีวินัยในห้องเรียนเพิ่มขึ้น นักเรียนจึงจะได้รับการเสริมแรง การชี้แนะจำแนกได้ดังนี้

3.1 ครูชี้แนะโดยใช้คำพูด (Verbal Prompting) ได้แก่

- 3.1.1 "นักเรียนไม่ควรแหย่เพื่อน"
- 3.1.2 "นักเรียนไม่ควรส่งเสียงดัง"
- 3.1.3 "นักเรียนไม่ควรนำสิ่งของมาเล่นในห้อง"
- 3.1.4 "นักเรียนควรนั่งอยู่กับที่"
- 3.1.5 "นักเรียนไม่ควรเล่นกับเพื่อน"
- 3.1.6 "นักเรียนไม่ควรพูดสอดแทรกครู"
- 3.1.7 "นักเรียนทำงานที่ครูมอบหมายให้เสร็จ"
- 3.1.8 "นักเรียนไม่ควรคุยกัน"

3.2 ครูชี้แนะโดยใช้ภาษาท่าทาง (Non - Verbal Prompting) ได้แก่ พักหน้า ยิ้ม เมื่อนักเรียนแสดงพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งที่แสดงถึงการมีวินัยในห้องเรียน การชี้แนะประกอบด้วย 4 ขั้นตอน คือ

ขั้นที่ 1 กำหนดพฤติกรรมเป้าหมายคือ การแสดงพฤติกรรมมีวินัยในห้องเรียนของนักเรียน โดยมีพฤติกรรมเป้าหมายเกิดขึ้น ครูชี้แนะแก่นักเรียนในลักษณะคำพูดและท่าทางหรืออย่างใดอย่างหนึ่งใน 2 ช่วงคือ ในขณะที่ครูสอน และในขณะที่ครูทำงานท่า ดังนี้

1.1 ครูชี้แนะโดยใช้คำพูด (Verbal Prompting) ได้แก่

- 1.1.1 "นักเรียนไม่ควรแหย่เพื่อน"
- 1.1.2 "นักเรียนไม่ควรส่งเสียงดัง"
- 1.1.3 "นักเรียนไม่ควรนำสิ่งของมาเล่นในห้อง"
- 1.1.4 "นักเรียนควรนั่งอยู่กับที่"
- 1.1.5 "นักเรียนไม่ควรเล่นกับเพื่อน"
- 1.1.6 "นักเรียนไม่ควรพูดสอดแทรกครู"
- 1.1.7 "นักเรียนทำงานที่ครูมอบหมายให้เสร็จ"
- 1.1.8 "นักเรียนไม่ควรคุยกัน"

1.2 ครูชี้แนะโดยใช้ภาษาท่าทาง (Non - Verbal Prompting) ได้แก่ พักหน้า ยิ้ม เมื่อนักเรียนแสดงพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งที่แสดงถึงความมีวินัยในห้องเรียน

ขั้นที่ 2 นักเรียนตอบแบบสำรวจตัวเสริมแรงเป็นรายบุคคล เพื่อชี้แลกเปลี่ยนตัวเสริมแรงเมื่อนักเรียนมีวินัยเพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการชี้แนะ

ขั้นที่ 3 ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมมีวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในขณะที่เรียนวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต แล้วจดบันทึกพฤติกรรมของนักเรียนแต่ละคนไว้

ขั้นที่ 4 ผู้วิจัยหาความสอดคล้องของพฤติกรรมมีวินัยในห้องเรียนของนักเรียนจากการที่สังเกตได้ของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย โดยสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องต้องมีค่าตั้งแต่ .80 ขึ้นไป ผู้วิจัยจึงจะให้การเสริมแรงกับนักเรียน โดยมีเกณฑ์ดังนี้คือ ในขณะที่ครูสอน และขณะที่ครูทำงานท่า ในระยะทดลองครั้งที่ 1 ถ้านักเรียนมีพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งเพิ่มขึ้นจากเดิม 1 พฤติกรรม

ผู้วิจัยจะให้การเสริมแรงด้วยตัวเสริมแรงอันดับ 4 และในครั้งต่อไปเพิ่มเกณฑ์สูงขึ้นดังนี้ ถ้าพฤติกรรมเพิ่มขึ้น 2 พฤติกรรม 3 พฤติกรรม และ 4 พฤติกรรมขึ้นไป นักเรียนจะได้รับตัวเสริมแรงอันดับ 3 อันดับ 2 และอันดับ 1 ตามลำดับ ถ้านักเรียนคนใดไม่แสดงพฤติกรรมมีวินัยเพิ่มขึ้นจากเดิม นักเรียนคนนั้นจะไม่ได้รับการเสริมแรง โดยนักเรียนสามารถรับตัวเสริมแรงได้ตามข้อตกลงในช่วงท้ายของการทดลองในแต่ละวัน

การชี้แนะนี้ใช้กับกลุ่มทดลองที่ 2

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยแบ่งออกเป็นด้าน ๆ ดังนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการปรับพฤติกรรม
 - 1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม
 - 1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม
 - 1.3 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการช้แนะ
 - 1.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการช้แนะ
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวินัยในห้องเรียน
 - 2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวินัยในห้องเรียน
 - 2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวินัยในห้องเรียน

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการปรับพฤติกรรม

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการปรับพฤติกรรม

ความหมายของการปรับพฤติกรรม

พฤติกรรม (Behavior) หมายถึง การกระทำที่บุคคลแสดงออก ตอบสนอง หรือโต้ตอบต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งในสภาพการณ์ใดสภาพการณ์หนึ่งที่สามารถสังเกตเห็นได้ ๖ได้ยิน นับได้ อีกทั้งวัดได้ตรงกันด้วยเครื่องมือที่เป็นวัตถุวิสัย (ปรนัย) ไม่ว่าจะการแสดงออกหรือตอบสนองนั้นจะเกิดขึ้นภายในหรือภายนอกร่างกายก็ตาม เช่น การร้องไห้ การคิด การอ่านหนังสือ การเต้นของหัวใจ การกระตุกของกล้ามเนื้อ เป็นต้น (สมรภรณ์ เอี่ยมสุภานิต. 2524 : 3)

การปรับพฤติกรรม (Behavior Modification) เป็นการนำเทคนิคหรือวิธีการปรับพฤติกรรมวิธีใดวิธีการหนึ่งหรือหลายวิธีผสมผสานกัน เพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ให้เป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์ตลอดทั้งสร้างสรรค์และ เสริมสร้างให้เกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์ (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2530 : 14)

จากความหมายของการปรับพฤติกรรมที่กล่าวมาแล้วพอสรุปได้ว่า การปรับพฤติกรรมคือการทำให้บุคคลปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ให้เป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์และ เสริมสร้างให้เกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์เพิ่มขึ้นด้วยการใช้เทคนิคหรือวิธีการปรับพฤติกรรมด้วยวิธีการใดวิธีการหนึ่ง สำหรับการปรับพฤติกรรมนั้นมีหลายวิธี แต่วิธีที่ผู้วิจัยนำมาศึกษานี้คือการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มและการชี้แนะ

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม

ความหมายของการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม

การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม (Group Contingency) คือ วิธีการใช้การวางเงื่อนไขการเสริมแรงต่อพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งของบุคคลใดบุคคลหนึ่งหรือของกลุ่มบุคคลนั้นทั้งกลุ่ม โดยที่กลุ่มบุคคลนั้นทั้งกลุ่มจะได้รับการเสริมแรงอันเป็นผลที่สืบเนื่องมาจากการที่บุคคลใดบุคคลหนึ่งหรือบุคคลทั้งกลุ่มนั้นแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2530 : 94)

ชมิทธ์และอุลริค (Schmidt and Ulrich. 1969 : 191- 197) ได้เสนอวิธีการใช้การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มไว้ 2 วิธีคือ

1. โดยการใช้การวางเงื่อนไขการเสริมแรงต่อความร่วมมือกันภายในกลุ่ม ตัวอย่าง เช่น ครูต้องการปรับพฤติกรรมนักเรียนทั้งชั้นเรียนโดยตั้งเงื่อนไขว่า "ถ้านักเรียนไม่เล่นหยอกล้อกัน ชั้นเรียนและตั้งใจเรียน นักเรียนจะได้สิทธิพิเศษ เช่น เล่นเกมส์ วาดรูป ฯลฯ แต่ถ้านักเรียนคนใดเล่นกับเพื่อน ครูจะหักเวลาออกครึ่งละ 1 นาที" และภายหลังที่นักเรียนทราบเงื่อนไขของครู ก็จะทำให้นักเรียนทั้งห้องพยายามควบคุมตนเองซึ่งจะช่วยเพิ่มความถี่ของพฤติกรรมที่พึงประสงค์ และขณะเดียวกันก็ช่วยลดความถี่ของการเกิดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์อีกด้วย

2. โดยการวางเงื่อนไขการเสริมแรงกับนักเรียนทั้งชั้นต่อการแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ของนักเรียนคนใดคนหนึ่งในวันขึ้นเรียน ตัวอย่าง เช่น ครูต้องการปรับพฤติกรรมเด็กหญิงแดงให้พูดคุยกับเพื่อน ๆ น้อยลง และทำการบ้านให้มากขึ้น ครูจึงตั้งเงื่อนไขและบอกนักเรียนทั้งชั้นว่า "นักเรียนทุกคนจะไปทำกิจกรรมที่นักเรียนชอบ ถ้าเด็กหญิงแดงสามารถทำการบ้านเสร็จภายใน 30 นาที" ภายหลังจากที่นักเรียนทราบเงื่อนไขของครู นักเรียนชั้นนั้นก็จะไม่คุยกับเด็กหญิงแดง และอาจช่วยอธิบายการบ้านให้เด็กหญิงแดงฟังเมื่อเด็กหญิงแดงมีข้อสงสัย

ข้อดีของการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม

1. สะดวกในการจัดโปรแกรมและดำเนินการ เพราะการเสริมแรงเป็นกลุ่มช่วยให้ผู้จัดโปรแกรมสามารถให้การเสริมแรงได้สะดวกและเร็วขึ้น (สุดา เหลียววิริยกิจ. 2528 : 12; อ้างอิงมาจาก Kazdin. 1977 : 63)

2. การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มเป็นการฝึกให้บุคคลตอบสนองต่อกลุ่มและฝึกการรับผิดชอบต่อผู้อื่น เพราะในชีวิตประจำวันมีพฤติกรรมจำนวนมากที่เป็นมาตรฐานของกลุ่ม ซึ่งน่าจะรับผิดชอบร่วมกัน นอกจากนี้การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มทำให้บุคคลเรียนรู้ผลของการกระทำของตนที่มีต่อกลุ่ม (Kazdin. 1975 : 142 - 143)

จากการศึกษาเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มสามารถสรุปได้ว่าการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มเป็นการปรับพฤติกรรมที่กำหนดเกณฑ์การเสริมแรงกับทุกคนในกลุ่มเท่ากัน โดยกลุ่มจะได้รับสิ่งที่ทุกคนในกลุ่มพอใจตามที่ได้ระบุไว้ในแบบสำรวจตัวเสริมแรง อันเป็นผลเนื่องมาจากการกระทำของกลุ่มทั้งหมด โดยที่นักเรียนทุกคนในกลุ่มจะได้รับแรงเสริม เมื่อนักเรียนคนใดคนหนึ่งในกลุ่มที่ครูสุ่มขึ้นมาในท้ายชั่วโมงของการทดลองในแต่ละวันมีวินัยในห้องเรียน เพิ่มขึ้นจากเดิม

1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม

งานวิจัยในต่างประเทศ

ฟิชเบินและวอซิก (Fishbein and Wasik. 1981 : 88 - 93) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการลดพฤติกรรมที่ก่อความวุ่นวายของนักเรียน ในระหว่างชั่วโมงการใช้ห้องสมุดของโรงเรียน กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 25 คน โดยใช้การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มและการเสริมแรงทางบวกโดยให้นักเรียนทำงานที่ชอบ เช่น อ่านหนังสือที่ชอบวาดรูป เป็นต้น ในช่วงเวลาว่างในตอนบ่ายเป็นเวลา 10 นาที โดยมีเงื่อนไขว่าตลอดชั่วโมงการใช้ห้องสมุดนักเรียนจะต้องตอบคำถามต่าง ๆ ที่ครูกำหนดให้โดยหากตอบจากหนังสือในห้องสมุดและห้ามส่งเสียงเอะอะหรือเล่นหยอกล้อกัน ถ้าครูเห็นใครหยอกล้อหรือส่งเสียงเอะอะครูจะหักเวลาออกครั้งละ 1 นาที ผลการศึกษาพบว่า การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มและการเสริมแรงทางบวก สามารถช่วยลดความถี่ของพฤติกรรมก่อความวุ่นวายในระหว่างชั่วโมงการใช้ห้องสมุดของนักเรียน และขณะเดียวกันก็เพิ่มความถี่ของพฤติกรรมที่พึงประสงค์ได้อีกด้วย

นอกจากใช้การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในชั้นเรียนแล้ว สเปลท์และคนอื่น ๆ (Speltz and others. 1982 : 533 - 544) ยังได้ทดลองใช้การเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรเพื่อเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนเกรด 1 จำนวน 12 คน โดยแบ่งเป็น 4 กลุ่ม ๆ ละ 3 คน ใช้การวางเงื่อนไขด้วยเบี้ยอรรถกร 4 แบบ คือ

- 1) เงื่อนไขการเสริมแรงตามผลงานของตนเอง
- 2) เงื่อนไขการเสริมแรงตามคะแนนเฉลี่ยของผลงานของกลุ่ม
- 3) เงื่อนไขการเสริมแรงตามผลงานของคนที่ได้คะแนนต่ำสุดของกลุ่มและ
- 4) เงื่อนไขการเสริมแรงตามผลงานของบุคคลที่ถูกสุ่มขึ้นมาจากกลุ่ม โดยมีเงื่อนไขต่าง ๆ ทั้ง 4 นี้ได้ใช้หมุนเวียนสลับกันไปจนครบทั้ง 4 เงื่อนไขใน 4 กลุ่ม ส่วนเบี้ยอรรถกรนั้นนักเรียนสามารถนำใบแลกเปลี่ยนสิทธิพิเศษกิจกรรมที่ชอบและเกมส์ต่าง ๆ เป็นต้น ผลการทดลองพบว่าการวางเงื่อนไขทั้ง 4 แบบ สามารถเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนได้ผลไม่แตกต่างกัน และนอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้สังเกตพฤติกรรมการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมของนักเรียนโดยใช้วิธีโอเทป พบว่าการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มทำให้เกิดปฏิสัมพันธ์ทางบวกได้มากกว่ากลุ่มอื่น

งานวิจัยภายในประเทศ

ในประเทศไทยได้มีผู้ศึกษาผลของการเสริมแรงทางบวกเป็นกลุ่ม เช่น วันทนา กิ่งจงเจริญสุข (2526 : 43 - 44) ได้ศึกษาผลของการเสริมแรงทางบวกโดยการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคลเพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนาในชั้นเรียนของนักเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเจ้าพระยาวิทยาคม กรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า การเสริมแรงทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกร โดยการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคลสามารถลดพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนาในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ได้ และให้ผลไม่แตกต่างกัน

ปราณี สถาปิตานนท์ (2528 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลของการเสริมแรงบวกโดยการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนจิวรายนุญมีรังสฤษฎ์ จังหวัดนครปฐม ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มที่ได้รับการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรโดยการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มสามารถทำคะแนนวิชาภาษาอังกฤษได้มากกว่ากลุ่มควบคุม ซึ่งการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของสุดา เหลี้ยววิริยกิจ (2528 : 52 - 53) ที่ได้ศึกษาผลของการสอนโดยกลุ่มเพื่อนและการสอนโดยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการวางเงื่อนไขการเสริมแรงเป็นกลุ่ม ในการเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดหัวลำโพง กรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มที่มีการสอนโดยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการวางเงื่อนไขการเสริมแรงเป็นกลุ่มสามารถทำคะแนนจากแบบทดสอบคณิตศาสตร์ได้สูงกว่ากลุ่มที่มีการสอนโดยกลุ่มเพื่อนเพียงอย่างเดียว

เสมอใจ ชื่นจิต (2533 : 48 - 50) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนธรรมโชติศึกษาลัย จังหวัดสุพรรณบุรี โดยการเสริมแรงทางบวกเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคล ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการเสริมแรงทางบวกเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคลมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนเพิ่มขึ้นไม่แตกต่างกัน

นอกจากนี้ อรนงค์ วิทยานิพนธ์ (2533 : บทคัดย่อ) ศึกษาเปรียบเทียบผลของการควบคุมตนเองและการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มที่มีต่อพฤติกรรมก่อนนอนในห้องสมุด ของนักเรียนชั้น

ประถมศึกษาปีที่ 5 ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนมีพฤติกรรมก่อนทวนในห้องสมุดลดลงหลังการใช้การควบคุมตนเองและการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม แต่พฤติกรรมก่อนทวนในห้องสมุดของทั้งสองกลุ่มลดลงไม่แตกต่างกัน

จากเอกสารและงานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศ สรุปได้ว่า การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม สามารถนำไปใช้ในการปรับพฤติกรรมเพื่อลดพฤติกรรมก่อนทวนในห้องสมุดของนักเรียน ลดพฤติกรรมก่อนทวนในห้องสมุดของนักเรียน ลดพฤติกรรมที่มุ่งหึงปรารถนาที่เกิดขึ้นในชั้นเรียน และการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มยังสามารถเพิ่มพฤติกรรมปฏิสัมพันธ์ทางสังคม เพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพิ่มพฤติกรรมตั้งใจเรียน และเพิ่มพฤติกรรมที่มุ่งหึงปรารถนาอื่น ๆ ได้อีกด้วย

1.3 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการชี้แนะ

ความหมายของการชี้แนะ

การชี้แนะ (Prompting) เป็นการทำให้สิ่งเร้าซึ่งได้แก่ คำสั่ง สัญญาณ ท่าทาง ตัวอย่าง หรือตัวแบบ เพื่อให้บุคคลแสดงพฤติกรรมเป้าหมายได้อย่างถูกต้องมากขึ้น เช่น คุณแม่บอกให้ลูกพูดด้วยคำพูดที่สุภาพเมื่อขอขนมจากคุณแม่ แล้วจะรับประทานขนมตามที่คุณแม่บอก คำบอกกล่าว (การชี้แนะด้วยคำพูด) จึงกลายเป็นสิ่งเร้าที่ได้รับการเสริมแรงสม่ำเสมอจะทำให้การชี้แนะมีประสิทธิภาพในการควบคุมพฤติกรรมได้ดียิ่งขึ้น เมื่อพฤติกรรมที่เกิดจากการชี้แนะได้รับการเสริมแรง การชี้แนะจะกลายเป็นสิ่งเร้าที่จำแนกความแตกต่างได้ (Discriminative Stimulus) การชี้แนะแบ่งออก เป็นลักษณะใหญ่ ๆ 3 ลักษณะดังนี้ (สมรภรณ์ เอี่ยมสุภามิต. 2526 : 118)

1. การชี้แนะโดยการใช้คำพูด (Verbal Prompting) เป็นการใช้อำนาจในการชี้แนะเพื่อให้บุคคลแสดงพฤติกรรมเป้าหมาย เช่น พ่อบอกให้ลูกนั่งอยู่กับที่ ครูบอกนักเรียนอย่าขาน
2. การชี้แนะโดยการใช้ท่าทาง (Non - verbal Prompting) เป็นการชี้แนะโดยการใช้สีหน้าท่าทางต่าง ๆ เช่น พยักหน้า ซึ่งมีมือไปในทิศทางที่ทำให้เด็กเดิน การจับมือเด็กรับประทานอาหาร เพื่อให้บุคคลแสดงพฤติกรรมเป้าหมาย

3. การชี้แนะโดยวัสดุสิ่งของ (Material Prompting) ได้แก่ การชี้แนะโดยวัสดุสิ่งของ หรือสัญลักษณ์ต่าง ๆ เพื่อชี้แนะให้บุคคลแสดงพฤติกรรมเป้าหมาย เช่น ป้ายประกาศลูกศรชี้บอกทาง ป้ายเครื่องหมายจราจร ป้ายห้ามสูบบุหรี่ เป็นต้น

นอกจากนี้ ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2530 : 86 - 87) ได้กล่าวถึงลักษณะชี้แนะไว้ดังนี้คือ ลักษณะชี้แนะ หมายถึง สภาพการณ์ใดที่มีลักษณะช่วยแนะช่องทางในการตอบสนองของ นักเรียนหรือช่วยแนะช่องทาง เพื่อให้นักเรียนสามารถแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์และภายหลัง ที่นักเรียนตอบสนอง หรือแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์แล้วนักเรียนก็จะได้รับการเสริมแรง ตัวอย่าง ลักษณะการชี้แนะ ได้แก่ การแสดงท่าทาง การให้สัญญาณ ตัวแบบ เป็นต้น

ลักษณะชี้แนะ จะช่วยชี้แนะให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ และผลจากการแสดง พฤติกรรมที่พึงประสงค์นักเรียนก็จะได้รับการเสริมแรง เพราะฉะนั้นลักษณะชี้แนะจึงทำหน้าที่เป็น สิ่งเร้าที่งานแตกต่างได้ และมีประสิทธิภาพที่จะควบคุมการเกิดพฤติกรรมของนักเรียนได้ (Craighead and others. 1976 : 128 - 129)

จากเอกสารดังกล่าวข้างต้น พอสรุปได้ว่า การชี้แนะเป็นวิธีการปรับพฤติกรรมวิธีหนึ่งที่สามารถทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์เพิ่มขึ้น ในการวิจัยนี้ผู้วิจัยใช้การชี้แนะโดยการ ใช้ คำพูด และการชี้แนะโดยการชี้ท่าทาง

หลักการชี้แนะอย่างมีประสิทธิภาพ

1. กำหนดพฤติกรรมในการชี้แนะอย่างชัดเจนและเป็นพฤติกรรมที่บุคคลสามารถทำได้ (Knapczyk and Livingston. 1974 : 115 - 121)
2. พฤติกรรมเป้าหมายที่ทำได้ยากหรือซับซ้อน ควรใช้การชี้แนะอย่างเป็นขั้นตอนไม่ควร รวดร้อนเกินไป ซึ่งอาจทำให้บุคคลลำดับพฤติกรรมไม่ถูกและทำให้บุคคลไม่สามารถแสดงพฤติกรรม เป้าหมายได้ (Catania and Brigham. 1978 : 302)
3. ควรให้การเสริมแรงทันทีที่บุคคลแสดงพฤติกรรมเป้าหมายหลังจากได้รับการชี้แนะ แล้วซึ่งจะทำให้บุคคลสามารถแยกแยะได้ว่า การแสดงพฤติกรรมตามการชี้แนะจะทำให้บุคคลได้รับ ผลกรรมที่บุคคลพึงพอใจ (Craighead and others. 1976 : 128)

4. ในแต่ละสภาพการณ์อาจมีความจำเป็นในการชี้แนะในลักษณะที่แตกต่างกันออกไป ได้แก่ การชี้แนะโดยชี้ว่าจา การชี้แนะโดยชี้ทำทาง การชี้แนะโดยชี้สิ่งของ ดังนั้นควรพิจารณาว่า ในสภาพการณ์ใดควรใช้การชี้แนะประเภทใด และส่วนมากนิยมใช้การชี้แนะหลายประเภทร่วมกัน (Machomey, Van Wegenen and Meyerson. 1971 : 173 - 181)

5. บุคคลที่ชี้แนะควรมีความสำคัญต่อผู้ที่ได้รับการชี้แนะ เพราะจะทำให้ผู้รับการชี้แนะฟังและทำตามการชี้แนะนั้น (Houeten and Keith. 1975 : 197 - 201) เช่น สภาพการณ์ในห้องเรียน บุคคลที่มีความสำคัญต่อเด็กก็คือ ครู ดังนั้นจึงควรให้ครูเป็นผู้ชี้แนะเด็ก

6. ควรค่อยลดตอน (Fading) การชี้แนะหลังจากที่บุคคลแสดงพฤติกรรมเป้าหมายอย่างสม่ำเสมอ ซึ่งการลดตอนนี้ควรค่อย ๆ ลดตอนออกเป็นขั้นเพื่อไม่ให้เกิดกระทบต่อพฤติกรรมเป้าหมาย (Kazdin. 1984 : 41)

1.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการชี้แนะ

งานวิจัยในต่างประเทศ

แนบซิล และลิฟวิงสตัน (Knapczyk and Livingston. 1974 : 115 - 121) ศึกษาการใช้การชี้แนะเพื่อเพิ่มพฤติกรรมคำถามคำถามของนักเรียนเกรด 8 และ 9 ผลการศึกษาพบว่า การใช้การชี้แนะสามารถเพิ่มพฤติกรรมคำถามคำถามของนักเรียนได้

งานวิจัยในประเทศ

รัตนา นุตมากุล (2527 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการชี้แนะร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรต่อการเพิ่มพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผลการศึกษาพบว่าการใช้การชี้แนะร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรสามารถเพิ่มพฤติกรรมทางการเรียนรู้ของนักเรียนได้

รัศมี ดินประเสริฐสัตย์ (2531 : บทคัดย่อ) ศึกษาผลของการชี้แนะโดยชี้ว่าจาและการกำหนดบทบาทผู้นำชั้นเรียนต่อการเพิ่มพฤติกรรมความสัมพันธ์ทางสังคมกับเพื่อนของเด็กแยกตัว

ของนักเรียนชั้นอนุบาล 1 ผลการศึกษาพบว่า เด็กแยกตัวที่ได้รับการชี้แนะโดยใช้วาทกรรมร่วมกับการกำหนดบทบาทผู้นำชั้นเรียนจะมีพฤติกรรมความสัมพันธ์ทางสังคมกับเพื่อนสูงกว่าเด็กแยกตัวที่ไม่ได้รับการชี้แนะโดยวาจาจากการกำหนดบทบาทผู้นำชั้นเรียน

สุภาวดี ธนะศรี (2531 : บทคัดย่อ) ศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิผลของการใช้การชี้แนะ การเสริมแรงทางบวก และการถอดถอนต่อการเพิ่มและการคงอยู่ของพฤติกรรมการเข้าร่วมกิจกรรมในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการใช้การชี้แนะร่วมกับการเสริมแรงทางบวกและการถอดถอนการชี้แนะสามารถเพิ่มพฤติกรรมการเข้าร่วมกิจกรรมในชั้นเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนปกติ

ศศวรรณ เทศศรีเมือง (2535 : บทคัดย่อ) ศึกษาเปรียบเทียบผลของการควบคุมตนเองและการชี้แนะที่มีต่อความขยันหมั่นเพียรในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผลการศึกษาพบว่า ภายหลังจากทดลองนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม มีความขยันหมั่นเพียรในการเรียนสูงขึ้น และกลุ่มนักเรียนที่ใช้วิธีการควบคุมตนเองมีความขยันหมั่นเพียรในการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการชี้แนะ

จากงานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า การชี้แนะสามารถเพิ่มพฤติกรรมที่พึงประสงค์ของนักเรียนได้ เช่น พฤติกรรมความสัมพันธ์ทางสังคม เข้าใจในการอ่านคำหรือประโยค พฤติกรรมกรเรียน พฤติกรรมการเข้าร่วมกิจกรรมในชั้นเรียนและเพิ่มความขยันหมั่นเพียรในการเรียน จะเห็นได้ว่าการชี้แนะนั้นเป็นวิธีการปรับพฤติกรรมที่จะนำมาใช้ได้ ในสภาพการณ์ต่าง ๆ เพียงแต่ผู้ใช้ต้องเลือกคำพูดหรือแสดงท่าทางที่เหมาะสมกับสภาพการณ์นั้น ๆ จึงจะเกิดประโยชน์

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวินัยในห้องเรียน

2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวินัยในห้องเรียน

ความหมายของวินัยในห้องเรียน

ดันฮิลล์ (Dunhill. 1964 : 1) ได้ให้ความหมายของวินัยในห้องเรียน หมายถึง สภาพการณ์ต่าง ๆ ในชั้นเรียนที่เอื้อประโยชน์ให้ครูสามารถดำเนินบทเรียนโดยปราศจากสิ่งรบกวน

าด ๆ อดเฉพาะอย่างปราศจากพฤติกรรมเบี่ยงเบนของนักเรียน

วินัย (Discipline) ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2525 : 744) หมายถึง การอยู่ในระเบียบแบบแผน ข้อบังคับและข้อปฏิบัติอันได้แก่ การปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับที่ได้บัญญัติไว้แล้ว

ประคิษฐ์ สวบเจริญ (ม.ป.ป. : 13) ให้ความหมายของ"วินัย" หมายถึงระเบียบข้อบังคับต่าง ๆ ที่โรงเรียนกำหนดขึ้นให้นักเรียนปฏิบัติตามหรือบางครั้งโรงเรียนอาจยังไม่ได้กำหนดไว้ แต่เป็นความคาดหวังของครูว่านักเรียนควรจะทำตัวหรือปฏิบัติอย่างไรบ้าง

ภิญโญ สาธร (2523 : 402) กล่าวว่า วินัยเป็นระเบียบข้อบังคับต่าง ๆ ที่สถานศึกษากำหนดขึ้นเพื่อให้นักเรียนนักศึกษา ปฏิบัติตาม และระเบียบบางประการมิได้กำหนดไว้เป็นลายลักษณ์อักษร หากแต่เป็นความคาดหวังของครูที่จะทำให้นักเรียนนักศึกษาวางตัวหรือประพฤติตนทั้งในสถานศึกษาหรือนอกสถานศึกษา ถ้านักเรียนนักศึกษาประพฤติตนผิดไปจากระเบียบและความคาดหวังของครูก็ถือว่าทำผิดวินัย และครูอาจจะใช้วิธีลงโทษต่าง ๆ กันตามความเหมาะสมกับความผิดนั้น

จากความหมายของวินัยในห้องเรียน ดังกล่าวสรุปได้ว่า วินัยในห้องเรียนหมายถึง ระเบียบแบบแผน ข้อบังคับต่าง ๆ ที่กำหนดขึ้น เพื่อให้นักเรียนในห้องเรียนมีพฤติกรรมให้เป็นไปตามความต้องการโดยไม่เป็นอุปสรรคขัดขวางการเรียนการสอน ทำให้การเรียนการสอนดำเนินไปอย่างเรียบร้อย

ปัญหาความมีวินัยที่เกิดขึ้นในชั้นเรียน

เอนกกุล กรีนแสง (2520 : 210) กล่าวถึง การเกิดพฤติกรรมที่ไม่อยู่ในระเบียบวินัยในชั้นเรียนของนักเรียน แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. พฤติกรรมไม่พึงประสงค์เกิดขึ้นบ่อยครั้ง พฤติกรรมที่แสดงออกได้แก่
 - 1.1 แสดงพฤติกรรมก้าวร้าวต่อเพื่อนร่วมชั้น เช่น การแกล้งเพื่อน การใช้วาจาข่มขู่เพื่อนหรือผู้อื่น
 - 1.2 แสดงพฤติกรรมเพื่อเรียกร้องความสนใจจากเพื่อน เช่น การลุกจากที่นั่งโดยไม่มีขออนุญาต ทำท่าตลกคนองต่าง ๆ

1.3 แสดงพฤติกรรมที่เป็นการรบกวนการสอนของครู เช่น ทำเสียงประหลาด พูดคุยกันด้วยเสียงอันทัด จักคำสั้งของครู และกระเทีบเท้า

1.4 แสดงพฤติกรรมอวดดี เช่น แกล้งถามปัญหาไม่เข้าเรื่อง โต้แย้งเพื่อนหรือครู อย่างไม่มีเหตุผล

2. พฤติกรรมเกิดขึ้นในบางครั้ง พฤติกรรมที่แสดงออกได้แก่

2.1 แสดงพฤติกรรมขาดความตั้งใจ เช่น ไม่ตั้งใจฟังครูอธิบาย เหม่อลอย ครุ่นคิด งานเรื่องที่ไม่เกี่ยวกับบทเรียน

2.2 แสดงพฤติกรรมไม่ตั้งใจทำงานตามที่ครูมอบหมาย เช่น ทำงานอย่างอื่น เขียนรูปหรือวาดรูปเล่น ทำงานรีบร้อนไม่เรียบร้อย ส่งงานช้า ทำงานไม่เสร็จ

2.3 แสดงพฤติกรรมไม่เข้าสังคมกับเพื่อน เช่น ซ้ำอ้าย ไม่ร่วมมือกับผู้อื่น ไม่โต้แย้งกับใครแม้จะถูกตำหนิโดยไม่จำเป็น หรือไม่เป็นความจริง

2.4 ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง เช่น ต้องการคำชมเชย และคำแนะนำมากเกินไป ความจำเป็น คอยฟังผู้อื่นอยู่ตลอดเวลา เรียกร้องความสนใจจากผู้อื่นอย่างมาก

สุชา จันท์เอม (2521 : 97 - 98) ได้รวบรวมปัญหาความมีระเบียบวินัยที่พบบ่อยมากใน ขณะที่เด็กอยู่โรงเรียน มีดังต่อไปนี้ เด็กมีความเชื่อซ้า เชื่อยชาในการทำกิจกรรมต่าง ๆ การขาดโรงเรียน หรือหนีเรียน การอยู่ไม่สุข ชอบคุยหรือเล่นกันในห้องเรียนเป็นการรบกวนผู้อื่น การมาโรงเรียนสาย การฝ่าฝืนระเบียบข้อบังคับของโรงเรียน ไม่เชื่อฟังคำสั่งของครู การข่มเหงรังแกผู้อื่น การสูบบุหรี่หรือยาเสพติด การฉิวปากหรือร้องเพลงในชั้น การดื่มสุรา เล่นการพนัน และอื่น ๆ การพูดเท็จและพูดคำหยาบคาย ไม่สนใจการเรียน การลักขโมย การทุจริตในการสอบ การเอางานอื่น ๆ มาทำในขณะที่เรียน การแสดงอารมณ์ฉุนเฉียวและโหมรี่่าย ไม่รับผิดชอบ ต่อหน้าที่ การทิ้งของสกปรกลงบนพื้นและทิ้งไม่เลือกที่ การทำลายสิ่งสวยงาม

นอกจากนี้ พันส หันนาคินทร์ (2521 : 191 - 192) กล่าวว่า ในการแสดงความคิดทางวินัยของนักเรียนนั้นมักจะแสดงออกเป็น 3 ระยะ คือ

1. ระยะแรกเป็นระยะเพียงกระชิบกระชาบ หรือการไม่ตั้งใจทำงานตามที่ครูสั่ง
2. ระยะต่อมาเป็นการแสดงออกโดยเปิดเผย เช่น คุย หัวเราะในห้องเรียนโดย

ไม่เกรงใจครู มีการแกล้งเพื่อนต่อหน้าครูในชั้นเรียน

3. ระยะสุดท้ายเป็นการแสดงความก้าวร้าวออกมาโดยเปิดเผย เช่น ใช้ไม้บรรทัดหรือของอื่นปาเพื่อน ด่าเพื่อน หรือแสดงความไม่เคารพต่อครูโดยเปิดเผย เล่นการพนัน พกพาอาวุธ

ในระยะที่ 3 นี้ ดูเหมือนจะอยู่เหนืออำนาจครูประจำชั้นจะจัดการด้วยตัวเองได้ ครูใหญ่จะต้องเข้าช่วยอย่างเต็มที่ อย่างไรก็ตามถ้าครูน้อยปล่อยให้เกิดความผิดทางวินัยล่วงมาถึงขั้นที่ 3 ก็น่าจะได้พิจารณาตัวเองในด้านความสามารถในการปกครองนักเรียนเป็นอย่างยิ่ง

จากเอกสารดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า พฤติกรรมที่แสดงถึงความไม่อยู่ในระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนได้แก่ พฤติกรรมก้าวร้าว เรียกร้องความสนใจ รบกวนการสอนของครู แสดงความอวดดี ขาดความตั้งใจ ไม่ทำงานที่ครูมอบหมาย ไม่เข้าสังคมกับเพื่อน ผ่าฝืนระเบียบข้อบังคับของโรงเรียน ข่มเหงรังแกผู้อื่น ฯลฯ เป็นต้น

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับระเบียบวินัยในชั้นเรียน

งานวิจัยในต่างประเทศ

เนื่องจากปัญหาเกี่ยวกับระเบียบวินัยในชั้นเรียน ส่งผลให้การเรียนการสอนต้องชะงักหรือยุติลง หรือดำเนินไปอย่างไม่ราบรื่น จึงมีผู้นำเทคนิคต่าง ๆ มาใช้เพื่อลดปัญหาที่เกี่ยวกับระเบียบวินัยในชั้นเรียน ดังเช่นการวิจัยของโบรเดนและคนอื่น ๆ (Broden and others.1970 : 349) ซึ่งได้ศึกษาผลของการใช้แรงเสริมทางสังคมในการปรับพฤติกรรมตั้งใจเรียนและการปฏิบัติตามระเบียบของห้องเรียนกับนักเรียนพิเศษ เกรด 7 - 8 จำนวน 13 คน ที่มีปัญหาเรื่องการพูด การอ่าน และพฤติกรรมต่อต้านไม่เชื่อฟังครู ไม่สนใจการเรียน ไม่ทำงานที่ครูมอบหมาย ผลการศึกษาพบว่าการใช้แรงเสริมทางสังคมด้วยการชมเชย สามารถปรับพฤติกรรมตั้งใจเรียนและการปฏิบัติตามระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนพิเศษให้ดีขึ้นได้

โบลสตาตและจอห์นสัน (Boldstad and Johnson. 1972 : 443 - 454) ทดลองใช้กระบวนการควบคุมตนเองปรับพฤติกรรมก่อนวันเรียนของนักเรียนอันได้แก่ พูดคุยเสียงดัง การทำเสียงดังโดยไม่ได้รับอนุญาต ตีเพื่อนในชั้นเรียน ลูกจากที่นั่งโดยไม่ได้รับอนุญาต หรือวิ่งเล่น

ในชั้นเรียน ผลปรากฏว่า การฝึกกระบวนการควบคุมตนเองมีประสิทธิภาพในการลดพฤติกรรมก่อน
ในชั้นเรียนมากกว่าการเสริมแรงภายนอก

ในปีเดียวกันนั้น บราวน์และคนอื่น ๆ (Brown and others. 1972 : 175 - 180)
ได้ทดลองใช้สิทธิพิเศษคือ การเล่นบาสเกตบอลกับครูใหญ่ในตอนบ่ายเป็นตัวเสริมแรงในการปรับ
พฤติกรรมของนักเรียนเกรด 3 ซึ่งมีพฤติกรรมลุกออกจากที่โดยไม่ได้รับอนุญาตจากครู คุยเสียงดัง
เป็นการรบกวนชั้นเรียน วิธีการทดลองนี้ครูใหญ่เรียกเด็กนักเรียนเข้ามาหา และให้ดูบันทึก
พฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนาของเขาที่ครูประจำชั้นส่งมา ครูใหญ่ให้เด็กเลือกสิทธิพิเศษ ซึ่งจะให้เล่น
บาสเกตบอลกับครูใหญ่เป็นเวลา 15 นาที ในตอนบ่าย ผลการทดลองพบว่าพฤติกรรมของเด็ก
นักเรียนเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น มีพฤติกรรมก่อนชั้นเรียนน้อยลง

ต่อมาในปี ค.ศ. 1974 อายลอนและโรเบิร์ตส์ (Ayllon and Roberts. 1974 :
71 - 76) ได้ศึกษาวิธีการลดปัญหาระเบียบวินัยในชั้นเรียนและให้แสดงพฤติกรรมสนใจเรียน
มากขึ้น โดยการเสริมแรงพฤติกรรมที่อยู่ในระเบียบวินัย กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาเกรด 5 ที่มี
พฤติกรรมไม่มีระเบียบวินัยในชั้นเรียน ศึกษามีการก่อนชั้นเรียนในขณะที่ครูให้อ่าน พบว่าการ
เสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร สามารถลดพฤติกรรมก่อนชั้นเรียนและเพิ่มพฤติกรรมอ่านด้วย

อเล็กซานเดอร์และแอปเฟล (Alexander and Apfel. 1976 : 97 - 99) ศึกษา
การใช้การเสริมแรงทางบวกในการปรับพฤติกรรมตั้งใจเรียน โดยใช้ตัวและเงินที่สามารถ
แลกเปลี่ยนชม เวลาว่าง หรือของเล่นเป็นตัวเสริมแรง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนอายุ 7 - 13 ปี
จำนวน 5 คน ที่มีพฤติกรรมก่อนชั้นเรียนคือ แหย่เพื่อน ผลการวิจัยพบว่าพฤติกรรมตั้งใจเรียน
ของนักเรียนเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 62 เป็น ร้อยละ 92 ของเวลาเรียนทั้งหมด

นอกจากนี้ ฟิชเบินและวอซิก (Fishbein and Wasik. 1981 : 89 - 93) ศึกษา
การลดพฤติกรรมก่อนความวุ่นวายของนักเรียนในระหว่างชั่วโมงการใช้ห้องสมุดของโรงเรียนกลุ่ม
ตัวอย่าง โดยการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มและการเสริมแรงทางบวก โดยให้นักเรียนทำงานที่ชอบ เช่น
อ่านหนังสือที่ชอบ วาดรูป เป็นต้น เป็นเวลา 10 นาที ในช่วงเวลาว่างตอนบ่าย โดยมีเงื่อนไขว่า
ตลอดชั่วโมงการใช้ห้องสมุด นักเรียนจะต้องตอบคำถามต่าง ๆ ที่ครูกำหนดให้โดยหากตอบจาก
หนังสือในห้องสมุดและห้ามส่งเสียงเอะอะหรือหยอกล้อกัน ถ้าครูเห็นใครหยอกล้อหรือส่งเสียงเอะอะ

ครูจะหักเวลาออกครึ่งละ 1 นาที ผลการทดลองพบว่า การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มและการเสริมแรงทางบวก สามารถลดความถี่ของพฤติกรรมการก่อความวุ่นวายในระหว่างชั่วโมงการใช้ห้องสมุดของนักเรียน และขณะเดียวกันก็เพิ่มความถี่ของพฤติกรรมที่พึงประสงค์ได้อีกด้วย

งานวิจัยในประเทศไทย

สำหรับในประเทศไทย งานวิจัยเกี่ยวกับการปรับพฤติกรรมในชั้นเรียนมีดังนี้

วันทนา กิ่งจางเจริญสุข (2526 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลของการเสริมแรงทางบวกโดยการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคลในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในชั้นเรียน ผลการศึกษาปรากฏว่าการเสริมแรงทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกร เพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในชั้นเรียนโดยการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคลให้ผลไม่แตกต่างกัน

ในปีเดียวกันนี้ ภรณ์ อินทสร (2526 : 72 - 75) ศึกษาการใช้วิธีการควบคุมตนเองปรับพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ใช้วิธีการควบคุมตนเองมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนสูงกว่านักเรียนที่ไม่ใช้วิธีการควบคุมตนเอง

ปภาวดี แฉ่งศิริ (2527 : บทคัดย่อ) ทดลองปรับพฤติกรรมก่อนวันชั้นเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยวิธีการควบคุมตนเอง ผลการวิจัยพบว่า การควบคุมตนเองสามารถลดพฤติกรรมก่อนวันชั้นเรียนได้

อรสา ทยการุณวงศ์ (2528 : บทคัดย่อ) ศึกษาผลของการใช้ควบคุมสิ่งเร้าในการเพิ่มพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนยานนาวาเวศวิทยาคม กรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนกลุ่มที่ใช้การควบคุมสิ่งเร้าสามารถเพิ่มพฤติกรรมตั้งใจเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

วรัญญา ธีรธรรมากร (2528 : บทคัดย่อ) ทดลองใช้กิจกรรมกลุ่มควบคุมคุณภาพในการแก้ปัญหาระเบียบวินัยในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านเกาะโพธิ์ (วันครู . : 2500) ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ใช้กิจกรรมกลุ่มควบคุมคุณภาพมีพฤติกรรมผิดระเบียบวินัยในชั้นเรียนลดลงมากกว่านักเรียนที่ไม่ใช้กิจกรรมกลุ่มควบคุมคุณภาพอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

นอกจากนี้ ดวงแข ฌ สงขลา (2535 : บทคัดย่อ) ทดลองใช้การเสริมแรงทางสังคม และการใช้สัญญาเงื่อนไขที่มีต่อระเบียบวินัยในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลจังหวัดสงขลา ผลการทดลองพบว่า นักเรียนมีระเบียบวินัยในห้องเรียนทั้งสองกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยกลุ่มที่ใช้สัญญาเงื่อนไขมีระเบียบวินัยเพิ่มขึ้นมากกว่าการใช้การเสริมแรงทางสังคม

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวินัย ทั้งในประเทศและต่างประเทศ พบว่า วินัยเป็นสิ่งจำเป็น และสำคัญในการเรียนการสอน ช่วยให้การเรียนการสอนดำเนินไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ จึงได้นำวิธีการต่าง ๆ มาใช้เพิ่มวินัยในห้องเรียนของนักเรียน แต่ยังไม่มียานวิจัยใดคนาวิธีปรับพฤติกรรมโดยวิธีการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มและการชี้แนะมาเปรียบเทียบกัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงศึกษาเปรียบเทียบการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มและการชี้แนะที่มีต่อวินัยในห้องเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนตระการพิชผล อำเภอตระการพิชผล จังหวัดอุบลราชธานี ซึ่งผลการวิจัยนี้จะเป็นแนวทางให้ครูหาวิธีการใช้การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม และการชี้แนะไปใช้พัฒนาวินัยในห้องเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนตระการพิชผล อำเภอตระการพิชผล จังหวัดอุบลราชธานี

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชายและหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนตระการพิชผล อำเภอตระการพิชผล จังหวัดอุบลราชธานี ปีการศึกษา 2535 ที่มีวิสัยในห้องเรียนต่ำกว่าเปอร์เซนไทล์ที่ 25 ลงมา จำนวน 30 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ เป็นนักเรียนชายและนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนตระการพิชผล อำเภอตระการพิชผล จังหวัดอุบลราชธานี ปีการศึกษา 2535 ที่มีวิสัยในห้องเรียนต่ำกว่าเปอร์เซนไทล์ที่ 25 ลงมา จำนวน 16 คน โดยมีขั้นตอนการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

1. ผู้วิจัยขอความร่วมมือจากครูผู้สอนวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตประเมินวิสัยในห้องเรียนของนักเรียนตามแบบประเมินวิสัยในห้องเรียนของนักเรียนเพื่อการคัดเลือกนักเรียนเข้ากลุ่มตัวอย่าง โดยผู้วิจัยได้อธิบายความหมายของวิสัยในห้องเรียนของนักเรียนให้ครูประจำวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตทราบก่อนประเมิน แล้วคัดเลือกนักเรียนที่มีวิสัยในห้องเรียนต่ำกว่าเปอร์เซนไทล์ที่ 25 จำนวน 30 คน จากนักเรียนทั้งสิ้น จำนวน 120 คน
2. ผู้วิจัยสังเกตวิสัยในห้องเรียนของนักเรียนอีกครั้งหนึ่ง โดยใช้แบบบันทึกพฤติกรรมที่มีจำนวนพฤติกรรม ตามที่ครูผู้สอนระบุในข้อ 1 ได้แก่นักเรียนที่มีวิสัยในห้องเรียนต่ำกว่าวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ตั้งแต่เปอร์เซนไทล์ที่ 25 ลงมา ในห้องเรียนต่าง ๆ ดังนี้ ห้อง ป.6/1 จำนวน 8 คน ห้อง ป.6/2 จำนวน 7 คน ห้อง ป.6/3 จำนวน 7 คน และห้อง ป.6/4 จำนวน 8 คน

3. ผู้วิจัยคัดเลือกโดยการสุ่มห้องเรียนที่นักเรียนมีวินัยในห้องเรียนต้นวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ที่สอนโดยครูผู้สอนคนเดียวกัน ให้นักเรียนทั้งหมด 2 ห้องเรียน ดังนี้ ห้อง ป.6/1 จำนวน 8 คน ห้อง ป.6/4 จำนวน 8 คน แล้วผู้วิจัยเข้าไปสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนทั้งสองห้องดังกล่าวอีกครั้งหนึ่ง ได้ผลสอดคล้องกับการประเมินของครูประจำวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ผู้วิจัยจึงขอความร่วมมือนักเรียนเข้าร่วมการทดลอง

4. สุ่มห้องเรียนอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลองทั้งสองกลุ่ม ให้นักเรียน ป.6/1 เป็นกลุ่มทดลองที่ 1 และห้อง ป.6/4 เป็นกลุ่มทดลองที่ 2

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่ วิธีการปรับพฤติกรรม แบ่งออกเป็น 2 วิธีคือ
 - 1.1 การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม
 - 1.2 การชี้แนะ
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ วินัยในห้องเรียน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยสร้างเครื่องมือในการศึกษาค้นคว้าดังนี้

1. แบบประเมินวินัยในห้องเรียนเพื่อการคัดเลือกนักเรียนเข้ากลุ่มตัวอย่าง
2. แบบบันทึกวินัยในห้องเรียนของนักเรียน
3. โปรแกรมการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม
4. โปรแกรมการชี้แนะ

วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือ

1. แบบประเมินวินัยในห้องเรียนเพื่อการคัดเลือกนักเรียนเข้ากลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยดำเนินการสร้างแบบประเมินวินัยในห้องเรียน โดยมีวิธีดำเนินการดังนี้คือ

1.1 ศึกษาตำรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวินัยในห้องเรียน

1.2 ผู้วิจัยสัมภาษณ์ครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ครูผู้สอนวิชาคณิตศาสตร์ วิชาภาษาไทย วิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต วิชาสร้างเสริมลักษณะนิสัย วิชาการงานและพื้นฐานอาชีพ และวิชาภาษาอังกฤษ โรงเรียนตระการพิชผล จำนวน 8 คน เกี่ยวกับวินัยในห้องเรียนของนักเรียนที่พบในชั้นเรียน

1.3 ผู้วิจัยเข้าไปสังเกตวินัยในห้องเรียนของนักเรียน ขณะที่ครูทำการสอนและขณะที่ครูทำงานทำ นำข้อมูลที่เกิดขึ้นมาจัดรวมกับข้อมูลจากข้อ 1.1 และที่ได้สัมภาษณ์ครูประจำชั้นและครูผู้สอนวิชาต่าง ๆ ในข้อ 1.2 มาสร้างแบบประเมินวินัยในห้องเรียน เพื่อการคัดเลือกนักเรียนเข้ากลุ่มตัวอย่าง แล้วนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 คน คือ รองศาสตราจารย์กมลรัตน์ กริทอง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กาญจนา หาสิตะพันธุ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แสนคำ เครือ ตรวจสอบรายละเอียดของแบบประเมินวินัยในห้องเรียนว่าสอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะหรือไม่ แล้วจึงนำไปปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ

1.4 นำแบบประเมินวินัยในห้องเรียนของนักเรียนเพื่อการคัดเลือกนักเรียนเข้ากลุ่มตัวอย่างที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปให้ครูผู้สอนวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ประเมินวินัยของนักเรียนที่พบในห้องเรียน (ตั้งรายละเอียดในภาคผนวก)

2. แบบบันทึกวินัยในห้องเรียน ผู้วิจัยดำเนินการสร้างแบบบันทึกวินัยในห้องเรียนของนักเรียนดังนี้

2.1 สัมภาษณ์ครูผู้สอนวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต เกี่ยวกับวินัยในห้องเรียน

2.2 ผู้วิจัยศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสังเกตและการบันทึกพฤติกรรมโดยการสังเกต และวินัยในห้องเรียนของนักเรียน

2.3 ผู้วิจัยเข้าไปสังเกตวินัยในห้องเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/1-6/4 โรงเรียนตระการพิษผล จังหวัดอุบลราชธานี โดยผู้วิจัยนั่งในตำแหน่งที่มองเห็นพฤติกรรมของนักเรียนได้ชัดเจน แล้วบันทึกพฤติกรรมที่สังเกตได้

2.4 นำข้อมูลที่ได้จากข้อ 2.1 - 2.3 และคำตอบจากแบบประเมินวินัยในห้องเรียน เพื่อการคัดเลือกนักเรียนเข้ากลุ่มตัวอย่างโดยการประเมินของครูผู้สอนวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตที่สอดคล้องกับการสังเกตของผู้วิจัย มาสร้างแบบบันทึกวินัยในห้องเรียนของนักเรียน แล้วจึงนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 คน คือ รองศาสตราจารย์กมลรัตน์ กรีทอง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กาญจนา หาสิตะพันธุ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แสนคำเครือ ตรวจสอบรายละเอียดของแบบบันทึกวินัยในห้องเรียนว่าสอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะหรือไม่ แล้วจึงนำไปปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ

2.5 นำแบบบันทึกวินัยในห้องเรียนมาแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ แล้วนำไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนตระการพิษผล จังหวัดอุบลราชธานี ที่มาเข้ากลุ่มตัวอย่างในการทดลอง จำนวน 16 คน เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องก่อนนำไปใช้ในการวิจัย

ลักษณะของแบบบันทึกวินัยในห้องเรียน

แบบบันทึกวินัยในห้องเรียน เป็นแบบบันทึกพฤติกรรมที่ได้จากการสังเกตตามช่วงเวลาที่เกิดขึ้นในช่วงวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตทั้งในขณะที่ครูสอน และขณะที่ครูทำงานทำ โดยจะบันทึกพฤติกรรมมีวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ครั้งละ 10 ช่วง ช่วงละ 4 นาที สังเกตนักเรียนคนละ 30 วินาที แล้วพัก 1 นาที ในแต่ละช่วง (ดังรายละเอียดในภาคผนวก)

การให้คะแนนแบบบันทึกวินัยในห้องเรียน

1. ถ้าพฤติกรรมเป้าหมายเกิดขึ้นในช่วงเวลาของการสังเกตนั้น ให้นับเพียง 1 ครั้ง โดยเขียนเลข 1 ลงในแบบบันทึกพฤติกรรมตรงช่วงเวลาที่เกิดพฤติกรรมนั้นเกิดขึ้น
2. ถ้าพฤติกรรมเป้าหมายไม่เกิดขึ้นในช่วงเวลาของการสังเกตนั้น ให้เขียนเลข 0 ลงในแบบบันทึกพฤติกรรมตรงช่วงเวลานั้น

3. โปรแกรมการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม

3.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม

3.2 สร้างโปรแกรมการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มให้สอดคล้องกับความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

3.3 นำโปรแกรมการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มที่สร้างขึ้น ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 คน คือ รองศาสตราจารย์กมลรัตน์ กรีทอง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กาญจนา ทาสิตะพันธุ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แสนคำเครือ ตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างวัตถุประสงค์ กิจกรรม เนื้อหา และวิธีดำเนินการ

3.4 นำโปรแกรมการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มที่สร้างขึ้น มาปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ แล้วนำไปทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนตระการพิษผล จังหวัดอุบลราชธานี ที่ไม่ใช่มกลุ่มตัวอย่างในการทดลอง จำนวน 8 คน เพื่อดูความเหมาะสมของเนื้อหา วิธีการ และเวลาที่ใช้ในการทดลอง

3.5 นำโปรแกรมที่ทดลองใช้แล้วมาปรับปรุงแก้ไข เพื่อใช้ในการวิจัยต่อไป

โปรแกรมการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มในกลุ่มทดลองที่ 1 ทดลองทดลองในวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต เป็นระยะเวลา 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง รวม 12 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที คือ วันจันทร์ และวันพุธ เวลา 11.00 - 11.50 น. (ตั้งรายละเอียดในภาคผนวก)

4. โปรแกรมการชี้แนะ

4.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการชี้แนะ

4.2 สร้างโปรแกรมการชี้แนะให้สอดคล้องกับความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

4.3 นำโปรแกรมการชี้แนะที่สร้างขึ้นไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 คน คือ รองศาสตราจารย์กมลรัตน์ กรีทอง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กาญจนา ทาสิตะพันธุ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แสนคำเครือ ตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างวัตถุประสงค์ กิจกรรม เนื้อหา และวิธีดำเนินการ

4.4 นำโปรแกรมการชี้แนะที่สร้างขึ้น มาปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ แล้ว นำไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนตระการพิทยผล จังหวัดอุบลราชธานี ที่ไม่ใช่งานกลุ่มตัวอย่างในการทดลอง จำนวน 8 คน เพื่อดูความเหมาะสมของเนื้อหา วิธีการ และเวลา ที่ใช้ในการทดลอง

4.5 นำโปรแกรมที่ทดลองใช้แล้วมาปรับปรุงแก้ไข เพื่อใช้ในการวิจัยต่อไป

โปรแกรมการชี้แนะในกลุ่มทดลองที่ 2 ทำการทดลองในวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต เป็นระยะเวลา 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง รวม 12 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที คือ วันอังคาร และ วันพฤหัสบดี เวลา 11.00 - 11.50 น. (ตั้งรายละเอียดในภาคผนวก)

การเตรียมการก่อนการทดลอง

1. เลือกผู้ช่วยวิจัยจำนวน 1 คน และครูผู้ร่วมการทดลอง 1 คน โดยมีหลักในการเลือก ดังนี้ คือ ผู้ช่วยวิจัยเป็นครูสอนวิชาคณิตศาสตร์ และครูผู้ร่วมการทดลองเป็นครูสอนวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ที่มีประสบการณ์สอนมาแล้วไม่ต่ำกว่า 2 ปี ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และขณะนี้กำลังสอนนักเรียนห้อง ป.6/1 และห้อง ป.6/4 เมื่อผู้วิจัยได้รับความร่วมมือจากผู้ช่วยวิจัยและครูผู้ร่วมการทดลองแล้ว จึงชี้แจงให้ผู้ช่วยวิจัยและครูผู้ร่วมการทดลองทราบรายละเอียดเกี่ยวกับการดำเนินการทดลองและสิ่งที่จะต้องกระทำ

2. ฝึกผู้ช่วยวิจัยและครูผู้ร่วมการทดลอง โดยผู้วิจัยอธิบายให้เข้าใจหลักการปรับพฤติกรรม วิธีการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มและวิธีการชี้แนะ จนสามารถเข้าใจและนำไปใช้กับนักเรียนได้ การฝึกนี้ ใช้เวลา 3 สัปดาห์ ก่อนเริ่มการทดลอง โดยมีขั้นตอนการฝึกดังนี้

- 2.1 การให้คะแนนในการสังเกตแต่ละขั้น
- 2.2 การใช้การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม
- 2.3 การชี้แนะ

หลังจากผู้วิจัยอธิบายให้ผู้ช่วยวิจัย และครูผู้ร่วมการทดลองทราบแล้ว ผู้วิจัยสาธิตการทำการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม และการชี้แนะแก่ครูผู้ร่วมการทดลองและให้ครูผู้ร่วมการทดลองฝึกจนใช้ได้เหมาะสม สำหรับการให้คะแนนในการสังเกต ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยฝึกบันทึกและให้คะแนนจนถูกต้อง

ขั้นตอนการสังเกตพฤติกรรม

1. ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยศึกษาและทำความเข้าใจความมุ่งหมายของการวิจัย
2. ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยศึกษานิยามศัพท์เฉพาะของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนและแบบบันทึกการสังเกตวินัยในห้องเรียนให้เข้าใจตรงกันและใช้ได้ถูกต้องโดยผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยฝึกสังเกตบันทึกพฤติกรรม และหาสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องก่อนเริ่มทำการทดลองเป็นเวลา 2 สัปดาห์ จนได้สัมประสิทธิ์ความสอดคล้องตั้งแต่ .80 ขึ้นไป

3. การวิจัยครั้งนี้ใช้การสังเกตแบบช่วงเวลา (Time Sampling) โดยสังเกตในวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ผู้วิจัยสังเกตวินัยในห้องเรียนของนักเรียนก่อนการทดลองเป็นระยะเวลา 3 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที แบ่งการสังเกตเป็นช่วงรวม 10 ช่วง ช่วงละ 4 นาที สังเกตนักเรียนคนละ 30 วินาที พัก 1 นาที วนแต่ละช่วง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

กลุ่มทดลองที่ 1 สังเกตและบันทึกพฤติกรรมในวันจันทร์ และวันพุธ เวลา 11.00 - 11.50 น.

กลุ่มทดลองที่ 2 สังเกตและบันทึกพฤติกรรมในวันอังคาร และวันพฤหัสบดี เวลา 11.00 - 11.50 น.

4. ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเข้าไปสังเกตวินัยในห้องเรียนของนักเรียน ในวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต โดยนั่งในตำแหน่งที่มองเห็นพฤติกรรมของนักเรียนและได้ยินเสียงชัดเจน โดยไม่รบกวนการเรียนการสอนหรือไม่ให้ความสนใจผู้รับการทดลองคนใดคนหนึ่งเป็นพิเศษ และไม่ให้นักเรียนเห็นแบบบันทึกพฤติกรรม

ดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกต

ดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกตใช้สัมประสิทธิ์ความสอดคล้องระหว่างผู้สังเกต 2 คน ซึ่งมีค่าตั้งแต่ .80 ขึ้นไป จึงถือว่าการสังเกตนั้นเชื่อถือได้ (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2530 : 48 - 50) สูตรในการคำนวณมีดังนี้

จำนวนช่วงเวลาที่ยืนที่กตตรงกัน

$$\text{ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง} = \frac{\text{จำนวนช่วงเวลาที่ยืนที่กตตรงกัน}}{\text{จำนวนช่วงเวลาที่ยืนที่กตตรงกัน} + \text{จำนวนช่วงเวลาที่ยืนที่กตต่างกัน}}$$

ในการทดลองครั้งนี้ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยฝึกสังเกตและบันทึกวินัยในห้องเรียนของนักเรียนเพื่อหาดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกต ซึ่งการสังเกตทั้ง 3 ระยะเวลา ได้ดัชนีค่าความเชื่อมั่นของการสังเกตเท่ากับ .92

วิธีดำเนินการรวบรวมข้อมูล

แบบแผนการวิจัย

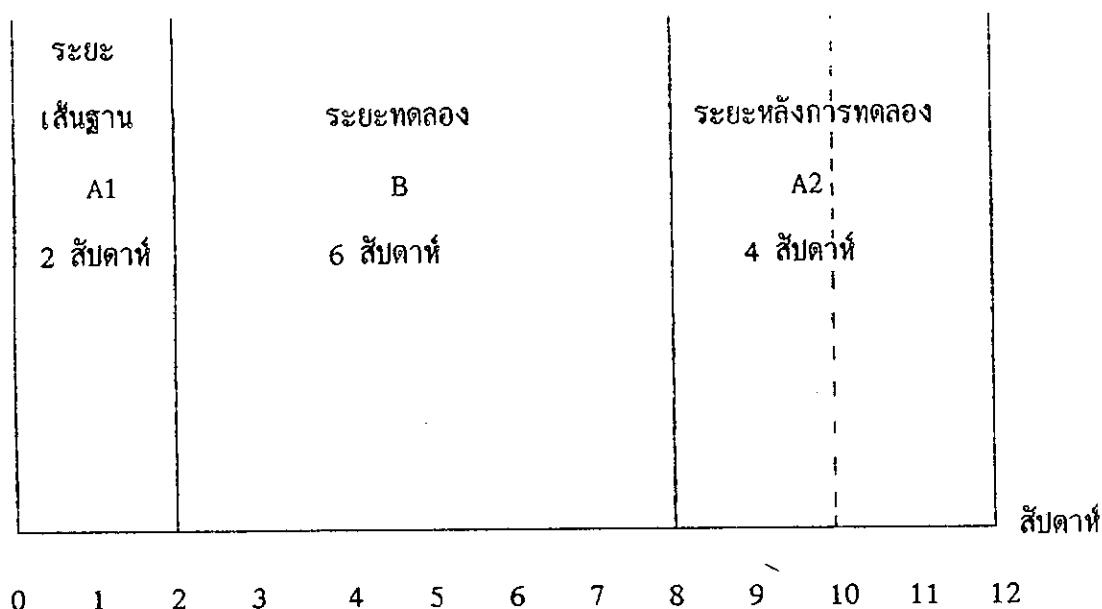
การทดลองครั้งนี้เป็นการทดลองแบบสลับกลับ (ABA Reversal Design) (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2530 : 217 - 218) แบ่งการทดลองออกเป็น 3 ระยะดังนี้

ระยะที่ 1 ระยะเสถียรพฤติกรรม (A1) ใช้เวลา 2 สัปดาห์ ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกวินัยในห้องเรียนของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ในสภาพการเรียนการสอนปกติ โดยนักเรียนยังมิใช่การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มและการชี้แนะ เมื่อหมดเวลาสังเกตแต่ละครั้งผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยนำผลการบันทึกพฤติกรรมมาหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง

ระยะที่ 2 ระยะทดลอง (B) ใช้เวลา 6 สัปดาห์ ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกวินัยในห้องเรียนของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ในสภาพการเรียนการสอนปกติ โดยนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม และนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการชี้แนะ

ระยะที่ 3 ระยะหลังการทดลอง (A2) ใช้เวลา 4 สัปดาห์ โดยแบ่งเป็น 2 ระยะ คือ ระยะติดตามผล และระยะศึกษาความคงทนของวินัยในห้องเรียนของนักเรียน ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย สังเกตและบันทึกวินัยในห้องเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่ม ในสภาพการเรียนการสอนปกติ ในระยะนี้นักเรียนจะไม่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มและการชี้แนะ

ความถี่ของวินัยในห้องเรียน

ภาพประกอบ 1 ภาพแสดงระยะต่าง ๆ ของการทดลอง

การดำเนินการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการทดลองแบบสลับกลับ (Reversal Design) โดยแบ่งการทดลองออกเป็น 3 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 (A₁) เป็นระยะเส้นฐานพฤติกรรม ใช้เวลา 2 สัปดาห์ (เริ่มสัปดาห์ที่ 1-2) ตั้งแต่วันที่ 5 มกราคม พ.ศ. 2536 ถึงวันที่ 14 มกราคม พ.ศ. 2536 โดยผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกต และบันทึกวินัยในห้องเรียนของผู้รับการทดลองในกลุ่มทดลองที่ 1 ในสภาพการเรียนการสอนปกติในช่วงเวลาเรียนวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ทุกวันจันทร์และวันพุธ

เวลา 11.00 - 11.50 น. ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกต และบันทึกวินัยในห้องเรียนของนักเรียน
ในกลุ่มทดลองที่ 2 ในช่วงมกราคมเรียนวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ทุกวันอังคาร และวันพฤหัสบดี

เวลา 11.00 - 11.50 น. ภายหลังจากการสังเกต ผู้วิจัยนำผลการบันทึกวินัยในห้องเรียนของนักเรียน
มาหาสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องกับผู้ช่วยวิจัย แล้วจดบันทึกวินัยในห้องเรียนของนักเรียนแต่ละคนไว้
โดยในระยะนี้ยังไม่ได้นำวิธีการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มและการชี้แนะมาใช้กับกลุ่มทดลอง และใช้
คะแนนดิบของนักเรียนแต่ละคน เขียนกราฟความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนก่อนการทดลอง

ระยะที่ 2 (B) เป็นระยะทดลอง ใช้เวลา 6 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 3-8) ตั้งแต่วันที่ 18
มกราคม พ.ศ. 2536 ถึงวันที่ 25 กุมภาพันธ์ 2536 ปล่อยให้โปรแกรมการวางเงื่อนไข
เป็นกลุ่มกับกลุ่มทดลองที่ 1 ในวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต วันจันทร์และวันพุธ เวลา 11.00 -
11.50 น. ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกวินัยในห้องเรียนของนักเรียน และในกลุ่มทดลอง
ที่ 2 ครูผู้สอนเป็นผู้ใช้โปรแกรมการชี้แนะขณะเรียนวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ในวันอังคาร
และวันพฤหัสบดี เวลา 11.00 - 11.50 น. ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกต และบันทึกวินัยในห้องเรียน
ของนักเรียน และใช้คะแนนดิบของนักเรียนแต่ละคน เขียนกราฟเพื่อดูการเปลี่ยนแปลงของวินัยใน
ห้องเรียนของนักเรียนขณะทดลอง

ระยะที่ 3 (A2) เป็นระยะหลังการทดลอง ใช้เวลา 4 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 9 - 12)
ตั้งแต่วันที่ 1 มีนาคม พ.ศ. 2536 ถึงวันที่ 25 มีนาคม พ.ศ. 2536 ระยะหลังการทดลองนี้
ไม่มีการใช้โปรแกรมการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม และโปรแกรมการชี้แนะ ซึ่งผู้วิจัยติดตามผลการทดลอง
ตั้งแต่สัปดาห์ที่ 9 - 10 ตรงกับวันที่ 1 มีนาคม พ.ศ. 2536 ถึงวันที่ 12 มีนาคม พ.ศ. 2536
และศึกษาความคงทนของวินัยวินัยในห้องเรียนของนักเรียน ตั้งแต่สัปดาห์ที่ 11-12 ตรงกับวันที่ 15
มีนาคม พ.ศ. 2536 ถึงวันที่ 25 มีนาคม พ.ศ. 2536 ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกวินัย
ในห้องเรียนของนักเรียนในวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต และใช้คะแนนดิบของแต่ละคน เขียน
กราฟความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนภายหลังจากการทดลอง

ทุกครั้งที่สิ้นสุดเวลาการสังเกต ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยนำผลการบันทึกวินัยในห้องเรียนของนักเรียน มาหาสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง แล้วจดบันทึกวินัยในห้องเรียนของนักเรียนเพื่อนำไปวิเคราะห์ และเขียนกราฟแสดงการเปลี่ยนแปลงของวินัยในห้องเรียนของนักเรียน และถ้าวันใดตรงกับวันหยุด ผู้วิจัยได้ทำการทดลองชุดแยก

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ภายหลังจากสอนวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตในแต่ละคาบ ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยตรวจสอบการบันทึกการสังเกตความมีวินัยในห้องเรียนของนักเรียน โดยนับเฉพาะช่วงที่บันทึกตรงกันเท่านั้น แล้วจดบันทึกเป็นข้อมูลเกี่ยวกับวินัยในห้องเรียนในกลุ่มทดลองทั้งสองกลุ่ม

วิธีจัดกระทำกับข้อมูล

หลังจากได้คะแนนจากการสังเกตแล้วนำมาวิเคราะห์ดังต่อไปนี้

1. วิเคราะห์วินัยในห้องเรียนของนักเรียนก่อนและหลังการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม
 2. วิเคราะห์วินัยในห้องเรียนของนักเรียนก่อนและหลังการได้รับการชี้แนะ
 3. วิเคราะห์ผลต่างของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มกับนักเรียนที่ได้รับการชี้แนะ
 4. วิเคราะห์ความคงทนของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มกับนักเรียนที่ได้รับการชี้แนะ
4. ใช้คะแนนดิบของแต่ละคนเขียนกราฟ เพื่อดูการเปลี่ยนแปลงความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในแต่ละระยะ คือ ตั้งแต่ระยะเส้นฐาน ระยะทดลอง จนถึงระยะหลังการทดลอง และระยะศึกษาความคงทน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน

1.1 ค่ามัธยฐาน (Median)

1.2 ค่าเบี่ยงเบนควอไทล์ (Quartile Deviation)

2. สถิติสำหรับทดสอบสมมติฐาน

2.1 เปรียบเทียบวินัยในห้องเรียนภายในกลุ่มของนักเรียนก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้การทดสอบของวิลคอกซัน (The Wilcoxon Matched Pairs Signed - Ranks Test) (นิภา ศรีไพโรจน์. 2533 : 91 - 97)

2.2 เปรียบเทียบผลต่างของวินัยในห้องเรียนก่อนและหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 โดยใช้การทดสอบของแมน-วิทนีย์ (The Mann - Whitney U Test) (นิภา ศรีไพโรจน์. 2533 : 120 - 128)

$$U_1 = n_1 n_2 + \frac{n_1 (n_1 + 1)}{2} - \sum R_1$$

$$U_2 = n_1 n_2 + \frac{n_2 (n_2 + 1)}{2} - \sum R_2$$

เมื่อ U แทน ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาในการทดสอบ

n_1 แทน กลุ่มตัวอย่างที่สุ่มมาจากประชากร กลุ่มที่ 1

n_2 แทน กลุ่มตัวอย่างที่สุ่มมาจากประชากร กลุ่มที่ 2

$\sum R_1$ แทน ผลรวมของอันดับของข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง กลุ่มที่ 1

$\sum R_2$ แทน ผลรวมของอันดับของข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง กลุ่มที่ 2

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและศึกษาค้นคว้า

ข้อตกลงเกี่ยวกับการวิเคราะห์และแปรผล

ในการวิเคราะห์และแปรผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่ใช้แทนความหมาย ดังต่อไปนี้

- N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
- Mdn แทน ค่ามัธยฐานของกลุ่มตัวอย่าง
- Qd แทน ค่าส่วนเบี่ยงเบนควอไทล์ของกลุ่มตัวอย่าง
- R⁺ แทน การจัดอันดับค่าผลต่างของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนที่สังเกตได้มีค่าเป็นบวก
- R⁻ แทน การจัดอันดับค่าผลต่างของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนที่สังเกตได้มีค่าเป็นลบ
- $\sum R_1$ แทน ผลรวมของตำแหน่งที่ได้จากกลุ่มทดลองที่ 1
- $\sum R_2$ แทน ผลรวมของตำแหน่งที่ได้จากกลุ่มทดลองที่ 2
- U แทน ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาการทดสอบของ แมน-วิทนีย์
- T แทน ค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบของ วิลคอกซัน

ผลการศึกษาค้นคว้า

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เสนอผลการศึกษาค้นคว้าตามลำดับดังนี้

1. เปรียบเทียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนการทดลอง
2. เปรียบเทียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม ก่อนและหลังการทดลอง
3. เปรียบเทียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการชี้แนะ ก่อนและหลังการทดลอง
4. เปรียบเทียบผลต่างของวินัยในห้องเรียนของนักเรียน ก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2

5. แสดงความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม และกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการชี้แนะ โดยการเขียนกราฟเส้น

ตาราง 1 เปรียบเทียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังการทดลอง

การทดสอบ	N	Mdn	Qd	U
กลุ่มทดลองที่ 1	8	62.50	3.50	
กลุ่มทดลองที่ 2	8	61.50	4.25	30.5

จากตาราง 3 ปรากฏว่า วินัยในห้องเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนการทดลองแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า ก่อนการทดลอง นักเรียนทั้งสองกลุ่ม มีวินัยในห้องเรียนไม่แตกต่างกัน (ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ปรากฏในตาราง 8 ในภาคผนวก)

ตาราง 2 เปรียบเทียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม ก่อนและหลังการทดลอง

การทดสอบ	N	Mdn	Qd	T
ก่อนการทดลอง	8	62.50	3.50	
หลังการทดลอง	8	197.50	4.25	0**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 1 ปรากฏว่า วินัยในห้องเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม สามารถทำให้นักเรียนมีวินัยในห้องเรียนเพิ่มขึ้น (ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏในตาราง 9 ในภาคผนวก)

ตาราง 3 เปรียบเทียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการชี้แนะ ก่อนและหลังการทดลอง

การทดสอบ	N	Mdn	Qd	T
ก่อนการทดลอง	8	61.50	4.25	
หลังการทดลอง	8	187.50	3.25	0**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 3 ปรากฏว่า วินัยในห้องเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการชี้แนะ เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า การชี้แนะ สามารถทำให้นักเรียนมีวินัยในห้องเรียนเพิ่มขึ้น (ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏในตาราง 10 ในภาคผนวก)

ตาราง 4 เปรียบเทียบผลต่างของวินัยในห้องเรียน ก่อนและหลังการทดลองของนักเรียน
กลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2

การทดสอบ	N	Mdn (diff)	Qd	U
กลุ่มทดลองที่ 1	8	130.50	2.50	5**
กลุ่มทดลองที่ 2	8	120.50	3.00	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4 บ่งชี้ว่า วินัยในห้องเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม และกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการชี้แนะ เพิ่มขึ้นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม และการชี้แนะ สามารถทำให้นักเรียนมีวินัยเพิ่มขึ้นแตกต่างกัน (ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏในตาราง 11 ในภาคผนวก)

ตาราง 5 เปรียบเทียบความคงทนของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 หลังการทดลอง

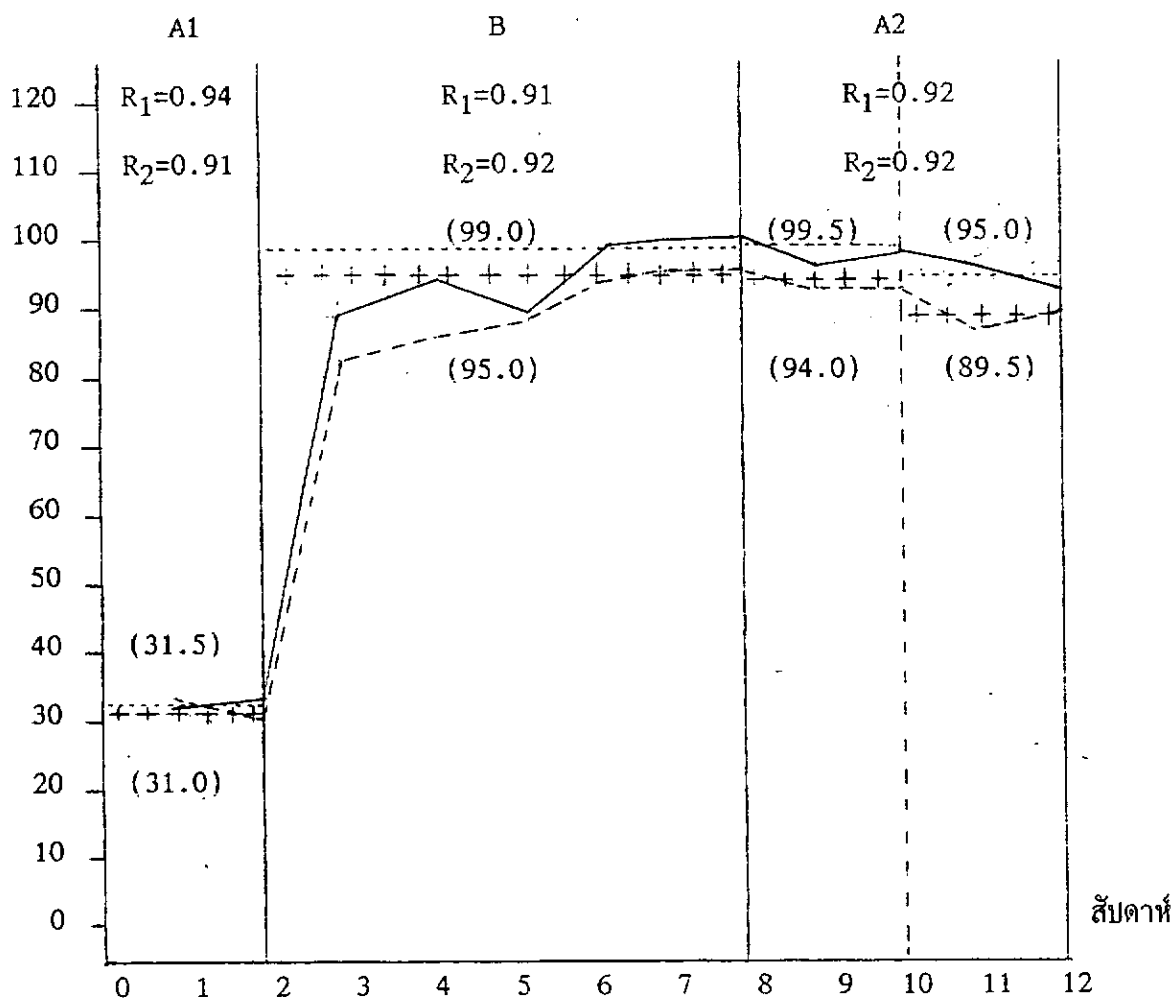
การทดสอบ	N	Mdn (diff)	Qd	U
กลุ่มทดลองที่ 1	8	-3.00	-1.16	6.25**
กลุ่มทดลองที่ 2	8	1.00	0.00	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 5 ปรากฏว่า วินัยในห้องเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม และกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการชี้แนะ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า ความคงทนของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ภายหลังจากวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม และภายหลังจากได้รับการชี้แนะ แตกต่างกัน (ผลวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏในตาราง 12 ในภาคผนวก)

การแสดงควมดีของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม และกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการชี้แนะ โดยการเขียนกราฟเส้น

วินัยในห้องเรียนของนักเรียน

- ค่ามัธยฐานของความดีของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 ในแต่ละสัปดาห์
- ค่ามัธยฐานของความดีของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 2 ในแต่ละสัปดาห์
- ค่ามัธยฐานของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 ในแต่ละช่วง
- ++++ ค่ามัธยฐานของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 2 ในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 2 มัธยฐานของความดีของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม และกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการชี้แนะ ตลอด 3 ระยะ

จากภาพประกอบ 2 จะเห็นว่าค่ามัธยฐานของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม ในระยะเส้นฐานและระยะทดลองเพิ่มขึ้นจาก 31.5 เป็น 99.0 และเมื่อพิจารณาค่ามัธยฐานของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในระยะติดตามผลเพิ่มขึ้นเป็น 99.5 และในระยะความคงทนเป็น 95.0 แสดงว่า การใช้วิธีการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มสามารถเพิ่มวินัยในห้องเรียนของนักเรียนได้

สำหรับกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการชี้แนะ ค่ามัธยฐานของวินัยในห้องเรียนในระยะเส้นฐานพฤติกรรมและระยะทดลอง เพิ่มขึ้นจาก 31.0 เป็น 95.0 และเมื่อพิจารณาค่ามัธยฐานของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในระยะติดตามผล ลดลงเป็น 94.0 และในระยะความคงทนเป็น 89.5 แสดงว่าการใช้วิธีการชี้แนะ สามารถเพิ่มวินัยในห้องเรียนของนักเรียนได้ แม้ว่าวินัยในห้องเรียนของนักเรียนจะลดลงในระยะติดตามผล และระยะความคงทน

เมื่อเปรียบเทียบค่ามัธยฐานของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม และกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการชี้แนะในระยะเส้นฐาน ปรากฏว่า ค่ามัธยฐานของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนทั้งสองกลุ่มมีค่าใกล้เคียงกัน ส่วนในระยะทดลอง ค่ามัธยฐานของวินัยในห้องเรียนของทั้งสองกลุ่มเพิ่มขึ้นแตกต่างกัน แต่ในระยะติดตามผล ค่ามัธยฐานของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม เพิ่มขึ้นเล็กน้อยคือเพิ่มขึ้นจาก 99.0 เป็น 99.5 ส่วนวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการชี้แนะ ลดลงจาก 95.0 เป็น 94.0 และในการศึกษาความคงทนของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนทั้งสองกลุ่มดังกล่าว พบว่า ค่ามัธยฐานของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ลดลงแตกต่างกัน แต่อย่างไรก็ตาม ค่ามัธยฐานของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม ลดลงมากกว่ากลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการชี้แนะ

บทที่ 5

บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

บทย่อ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบวิทยานิพนธ์ห้องเรียนของนักเรียน ก่อนและหลังการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม
2. เพื่อเปรียบเทียบวิทยานิพนธ์ห้องเรียนของนักเรียน ก่อนและหลังการได้รับการชี้แนะ
3. เพื่อเปรียบเทียบวิทยานิพนธ์ห้องเรียนของนักเรียนที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มกับที่ได้รับการชี้แนะ

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนมีวิทยานิพนธ์ห้องเรียนเพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม
2. นักเรียนมีวิทยานิพนธ์ห้องเรียนเพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการชี้แนะ
3. นักเรียนที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มและนักเรียนที่ได้รับการชี้แนะมีวิทยานิพนธ์ห้องเรียนแตกต่างกัน

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชายและหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนตระการพิชผล อำเภอตระการพิชผล จังหวัดอุบลราชธานี ปีการศึกษา 2535 ที่มีวิทยานิพนธ์ต่ำกว่าเบอร์เซนไทล์ที่ 25 ลงมา จำนวน 30 คน โดยครูผู้สอนวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตเป็นผู้ประเมินและคัดเลือกนักเรียนดังกล่าว และผู้วิจัยไปสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนอีกครั้งหนึ่ง
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชายและหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนตระการพิชผล อำเภอตระการพิชผล จังหวัดอุบลราชธานี ปีการศึกษา 2535

ที่มีวิทยานิพนธ์ห้องเรียนต่ำกว่าเบอร์เซนโทล์ที่ 25 ลงมา จำนวน 16 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายจากประชากร แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่ง เป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม กลุ่มละ 8 คน โดยกลุ่มทดลองที่ 1 เป็นนักเรียน ชาย 5 คน นักเรียนหญิง 3 คน กลุ่มทดลองที่ 2 เป็นนักเรียน ชาย 5 คน นักเรียนหญิง 3 คน โดยกลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม และกลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการชี้แนะ

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ วิธีการปรับพฤติกรรม แบ่งออกเป็น 2 วิธี คือ

3.1.1 การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม

3.1.2 การชี้แนะ

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ วิทยานิพนธ์ห้องเรียน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. แบบประเมินวิทยานิพนธ์ห้องเรียนเพื่อการคัดเลือกนักเรียนเข้ากลุ่มตัวอย่าง
2. แบบบันทึกวิทยานิพนธ์ห้องเรียน
3. โปรแกรมการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม
4. โปรแกรมการชี้แนะ

การดำเนินการทดลอง

1. ระยะเวลาทดลอง

1.1 ผู้วิจัยเลือกผู้ช่วยวิจัยและครูผู้ร่วมการทดลอง

1.2 ผู้วิจัยอธิบายให้ผู้ช่วยวิจัยและครูผู้ร่วมการทดลองเข้าใจหลักการปรับพฤติกรรม

วิธีการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม และวิธีการชี้แนะ

2. ระยะเวลาดำเนินการทดลอง ใช้เวลา 12 สัปดาห์ ตั้งแต่วันที่ 5 มกราคม พ.ศ. 2536 ถึงวันที่ 25 มีนาคม พ.ศ. 2536 การทดลองครั้งนี้เป็นแบบสลับกลับ (ABA Reversal Design) โดยผู้วิจัยแบ่งการทดลองเป็น 3 ระยะ คือ

2.1 ระยะเวลาที่ 1 (A1) เป็นระยะเส้นฐานพฤติกรรม โดยผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยทำการสังเกตและบันทึกวินัยในห้องเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ในสภาพการเรียนการสอนปกติ ใช้เวลา 2 สัปดาห์ ตั้งแต่วันที่ 5 มกราคม พ.ศ. 2536 ถึงวันที่ 14 มกราคม พ.ศ. 2536 สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ๆ ละ 50 นาที โดยค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกตวินัยในห้องเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 เป็น 0.94 และ 0.91 ตามลำดับ

2.2 ระยะเวลาที่ 2 (B) เป็นระยะทดลอง เริ่มตั้งแต่สัปดาห์ที่ 3 - 8 ตั้งแต่วันที่ 18 มกราคม พ.ศ. 2536 ถึงวันที่ 25 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2536 ระยะนี้ผู้วิจัยใช้โปรแกรมการวางแผนเป็นกลุ่มกับกลุ่มทดลองที่ 1 และใช้โปรแกรมการชี้แนะกับกลุ่มทดลองที่ 2 โดยผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย สังเกตและบันทึกวินัยในห้องเรียนของนักเรียน ในกลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่ม ใช้เวลา 6 สัปดาห์ ๆ ละ 2 ครั้ง ๆ ละ 50 นาที โดยดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกตวินัยในห้องเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 เป็น 0.91 และ 0.92 ตามลำดับ

2.3 ระยะเวลาที่ 3 (A2) เป็นระยะหลังการทดลองซึ่งแบ่งเป็น 2 ระยะ คือ ระยะติดตามผลและระยะศึกษาความคงทน โดยระยะติดตามผลใช้เวลา 2 สัปดาห์ ตั้งแต่วันที่ 1 มีนาคม พ.ศ. 2536 ถึงวันที่ 12 มีนาคม พ.ศ. 2536 และระยะศึกษาความคงทนใช้เวลา 2 สัปดาห์ ตั้งแต่วันที่ 15 มีนาคม พ.ศ. 2536 ถึงวันที่ 25 มีนาคม พ.ศ. 2536 ระยะนี้ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองทั้งสองกลุ่ม ในระยะนี้ไม่มีการใช้การวางแผนเป็นกลุ่ม และการชี้แนะ โดยใช้เวลาสัปดาห์ละ 2 ครั้ง ๆ ละ 50 นาที โดยค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกตวินัยในห้องเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 มีค่าเท่ากัน ซึ่งเท่ากับ 0.92

3. หลังสิ้นสุดการทดลอง ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

3.1 นำผลการสังเกตจากแบบบันทึกวินัยในห้องเรียนของนักเรียนมาหาค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกต ระหว่างผู้สังเกต 2 คน

3.2 นำผลการสังเกตจากแบบบันทึกวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในข้อ 3.1 มาวิเคราะห์ตามวิธีทางสถิติ

3.3 นำเสนอข้อมูลด้วยกราฟเส้นตรง

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลโดยอาศัยสถิติต่อไปนี้

1. เปรียบเทียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ในระยะก่อนและหลังการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม โดยใช้การทดสอบของวิลคอกซัน (The Wilcoxon Matched Pairs Signed Ranks Test)
2. เปรียบเทียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ในระยะก่อนและหลังการชี้แนะ โดยใช้การทดสอบของ วิลคอกซัน (The Wilcoxon Matched Pairs Signed Ranks Test)
3. เปรียบเทียบผลต่างของวินัยในห้องเรียนก่อนและหลังการทดลอง ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 โดยใช้การทดสอบของ แมน - วิทนีย์ (The Mann - Whitney U Test)

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลสรุปได้ดังนี้

1. เมื่อเปรียบเทียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลังการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม ปรากฏว่า วินัยในห้องเรียนของนักเรียนเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 หลังจากได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม
2. เมื่อเปรียบเทียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังการชี้วิธีชี้แนะ ปรากฏว่า วินัยในห้องเรียนของนักเรียนเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 หลังจากได้รับการชี้แนะ
3. เมื่อเปรียบเทียบผลต่างของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มและการชี้แนะ ปรากฏว่า วินัยในห้องเรียนของนักเรียนที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม กับนักเรียนที่ได้รับการชี้แนะ เพิ่มขึ้นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผล

- การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการเปรียบเทียบผลของการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มและการชี้แนะที่มีต่อวินัยในห้องเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนตระการพิชผล อำเภอตระการพิชผล จังหวัดอุบลราชธานี ปรากฏผลดังนี้

1. วินัยในห้องเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 หลังจากได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ตั้งไว้ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปราณี สถาปิตานนท์ (2528 : บทคัดย่อ) ที่ศึกษาพบว่า ผลของการเสริมแรงทางบวกโดยการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม สามารถเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ได้ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ เสมอใจ ชื่นจิต (2533 : 48 - 50) ที่ศึกษาพบว่า การเสริมแรงทางบวกเป็นกลุ่ม สามารถทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีพฤติกรรมตั้งใจเรียนเพิ่มขึ้น นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ฟิชเบนและวอซิก (Fishbein and Wasik. 1981 : 88 - 93) ที่ศึกษาพบว่า การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มผนวกกับการเสริมแรงทางบวก สามารถลดพฤติกรรมที่ก่อความวุ่นวายของนักเรียนในระหว่างชั่วโมงการใช้ห้องสมุดได้

จากผลการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้พบว่า นักเรียนมีวินัยในห้องเรียนเพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มนั้นเป็นวิธีการปรับพฤติกรรมวิธีหนึ่งที่ครูเป็นผู้วางเงื่อนไขการเสริมแรงให้แก่นักเรียนแต่ละคนในกลุ่มโดยนักเรียนทั้งกลุ่มจะได้รับการเสริมแรงอันเป็นผลสืบเนื่องมาจากการที่นักเรียนทั้งกลุ่มแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์คือ การมีวินัยในห้องเรียน นอกจากนี้ ในระหว่างดำเนินการทดลอง เมื่อนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างได้ทราบเงื่อนไขของครูเกี่ยวกับการปรับพฤติกรรมคือ วินัยในห้องเรียนแล้ว นักเรียนต่างพยายามควบคุมตนเอง และควบคุมตนเองให้อยู่ในกฎระเบียบของห้องเรียนพร้อมทั้งให้ความร่วมมือในการทดลองอย่างดียิ่ง ทำให้ความถี่ของการเกิดพฤติกรรมที่เป็นปัญหาที่เกี่ยวข้องกับวินัยในห้องเรียนของนักเรียนลดลง ทั้งในขณะที่ครูสอน และในขณะที่ครูทำางานทำ อีกทั้งช่วยเพิ่มความถี่ของการเกิดพฤติกรรม

ที่พึงประสงค์ ซึ่งได้แก่ การร่วมเล่นเพื่อน ไม่ส่งเสียงดัง ไม่นำสิ่งของมาเล่น ไม่ลุกเดินจากที่ไม่เล่นกับเพื่อน ไม่พูดสอดแทรก ตลอดทั้งทำงานตามที่ครูมอบหมาย ผลการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ สอดคล้องกับแนวคิดของ แคชดิน (Kasdin. 1975 : 142 - 143) ที่กล่าวว่า การวางเงื่อนไข เป็นกลุ่ม เป็นการฝึกให้บุคคลตอบสนองต่อกลุ่ม และฝึกการรับผิดชอบต่อผู้อื่น เพราะในชีวิตประจำวัน มีพฤติกรรมจำนวนมากที่เป็นมาตรฐานของกลุ่มที่บุคคลจะต้องรับผิดชอบต่อร่วมกัน นอกจากนี้การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม ทำให้บุคคลเรียนรู้ผลการกระทำของตนที่มีต่อกลุ่ม

2. วินัยในห้องเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 หลังจากได้รับการชี้แนะ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ตั้งไว้ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศศวรรณ เทศศรีเมือง (2535 : บทคัดย่อ) ที่ศึกษาพบว่า การชี้แนะ สามารถทำให้เด็กเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีความขยันหมั่นเพียรสูงขึ้น นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ แนบซิลและลิฟวิงสตัน (Knapczyk and Livingston. 1974 : 115 - 121) ที่ศึกษาพบว่า การใช้การชี้แนะ สามารถเพิ่มพฤติกรรมการถามคำถามของนักเรียนเกรด 8 และ นักเรียนเกรด 9 ได้.

จากผลการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้พบว่า นักเรียนมีวินัยในห้องเรียนเพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการชี้แนะ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า การชี้แนะ เป็นวิธีการปรับพฤติกรรมวิธีหนึ่งโดยครูชี้แนะแก่นักเรียนโดยใช้คำพูดและท่าทาง หรืออย่างใดอย่างหนึ่งในขณะที่ครูสอน และในขณะที่ครูให้งานทำ โดยมุ่งหวังจะให้เด็กเรียนแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์เพิ่มขึ้นคือ มีวินัยในห้องเรียนเพิ่มขึ้น และผลจากการที่นักเรียนแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ การชี้แนะจึงกลายเป็นสิ่งเร้าที่ช่วยให้นักเรียนสามารถแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ และผลจากการที่นักเรียนแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ นักเรียนก็จะได้รับการเสริมแรง นอกจากนี้ในระหว่างการดำเนินการทดลอง ผู้วิจัยได้อธิบายความหมายของการชี้แนะ และพฤติกรรมเป้าหมายคือ วินัยในห้องเรียนของนักเรียนอย่างชัดเจน นักเรียนสามารถแยกแยะได้ว่า ถ้านักเรียนแสดงพฤติกรรมตามการชี้แนะไม่ว่าจะเป็นการชี้แนะโดยใช้ภาษาถ้อยคำหรือภาษาท่าทาง นักเรียนก็จะได้รับผลกรรมที่นักเรียนพึงพอใจ จึงทำให้ความถี่ของการเกิดพฤติกรรมเป้าหมายคือ วินัยในห้องเรียนของนักเรียนเพิ่มขึ้นทั้งในขณะที่ครูสอน และในขณะที่ครูให้งานทำ

ภายหลังที่นักเรียนได้รับการชี้แนะ ผลการศึกษาครั้งนี้สอดคล้องกับ เครกเฮด และคณะ

(Craighead and others. 1976 : 128 - 129) ที่กล่าวถึงการชี้แนะว่า เป็นสิ่งเร้าที่จำแนกความแตกต่าง และมีประสิทธิภาพที่จะควบคุมการเกิดพฤติกรรมของนักเรียนได้

3. นักเรียนที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มและนักเรียนที่ได้รับการชี้แนะ มีวินัยในห้องเรียนเพิ่มขึ้นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3 ที่ตั้งไว้ จากผลการวิจัยดังกล่าว แสดงว่า การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม และการชี้แนะ สามารถทำให้ นักเรียนมีวินัยในห้องเรียนเพิ่มขึ้นแตกต่างกัน

เมื่อพิจารณาค่ามัธยฐานของผลต่างของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม ก่อนและหลังการใช้การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มและการชี้แนะ ปรากฏว่า ค่ามัธยฐานของผลต่างของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนที่ใช้การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มเพิ่มขึ้นมากกว่าค่ามัธยฐานของผลต่างของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนที่ได้รับการชี้แนะ แสดงว่า การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม สามารถทำให้วินัยในห้องเรียนของนักเรียนเพิ่มขึ้นมากกว่าการชี้แนะ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มของการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ เป็นการวางเงื่อนไขการเสริมแรงกับนักเรียนทั้งกลุ่มต่อการแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์คือ วินัยในห้องเรียนของนักเรียนคนใดคนหนึ่งในกลุ่ม ทำให้ นักเรียนในกลุ่มมีความร่วมมือกัน พยายามควบคุมพฤติกรรมของกันและกัน โดยมุ่งหวังจะให้ พฤติกรรมที่พึงประสงค์เกิดเพิ่มขึ้น นอกจากนี้เมื่อนักเรียนแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์คือ มีวินัยในห้องเรียน นักเรียนที่ได้รับการเสริมแรงตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ และแรงเสริมที่นักเรียนได้รับนี้เป็นแรงเสริมที่นักเรียนพึงพอใจ ทำให้นักเรียนมีแรงจูงใจที่จะปฏิบัติตนให้มีวินัยในห้องเรียนเพิ่มขึ้น ส่วนการชี้แนะนั้นเป็นวิธีการปรับพฤติกรรมอีกวิธีหนึ่ง โดยครูชี้แนะแก่นักเรียนคนใดคนหนึ่ง ณ ลักษณะคำพูด และท่าทาง หรืออย่างใดอย่างหนึ่ง และภายหลังที่นักเรียนคนนั้นแสดงพฤติกรรมมีวินัยในห้องเรียนเพิ่มขึ้น นักเรียนก็จะได้รับแรงเสริม และแรงเสริมที่นักเรียนได้รับนี้เป็นแรงเสริมที่นักเรียนพึงพอใจ อย่างไรก็ตาม แรงเสริมที่นักเรียนแต่ละคนในกลุ่มที่ได้รับการชี้แนะได้รับนั้น จะมากน้อยเพียงใด ก็ขึ้นกับการแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ของนักเรียนแต่ละคน นักเรียนต่างรับผิดชอบพฤติกรรมและผลการกระทำของตนเอง ซึ่งแตกต่างจากนักเรียนในกลุ่มที่ได้รับ

การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม ที่จะต้องร่วมมือกันภายในกลุ่ม ตลอดทั้งรับผิดชอบร่วมกัน อีกทั้งนักเรียนในกลุ่มที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม ต่างตระหนักถึงผลของการกระทำของตนเองที่มีต่อกลุ่ม จึงทำให้นักเรียนในห้องเรียนของนักเรียนในกลุ่มที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม เพิ่มขึ้นมากกว่านักเรียนในกลุ่มที่ได้รับการชี้แนะ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

ในการนำวิธีการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม และวิธีการชี้แนะไปใช้ในการปรับพฤติกรรมใด ๆ ผู้ที่จะนำไปใช้จะต้องศึกษาและทำความเข้าใจจุดมุ่งหมายและลำดับขั้นตอนของวิธีการดังกล่าวก่อนที่จะนำไปใช้ในการปรับพฤติกรรมนั้น ๆ

2. ข้อเสนอแนะในการศึกษาวิจัย

2.1 ควรติดตามผลเป็นระยะหลังจากเสร็จสิ้นการทดลอง เช่น 1 เดือน 3 เดือน 6 เดือน เป็นต้น เพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลงของวินัยในห้องเรียนของนักเรียน

2.2 ควรนำวิธีการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มไปใช้กับนักเรียนระดับชั้นอื่น ที่มีปัญหาเกี่ยวกับวินัยในห้องเรียน

2.3 ควรทดลองใช้วิธีการอื่น ๆ ในการพัฒนาวินัยในห้องเรียน เช่น การควบคุมตนเอง การเสริมแรงแบบต่อเนื่อง และการเสริมแรงแบบเว้นระยะ เป็นต้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- ดวงแข ฌ สงขลา. การเปรียบเทียบผลของการใช้แรงเสริมทางสังคมและการใช้สื่อภาพเงื่อนไข
ที่มีต่อระเบียบวินัยในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลสงขลา
จังหวัดสงขลา. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2535. อัดสำเนา.
- นิภา ศรีไพโรจน์. สถิตินอนพาราเมตริก. มหาสารคาม : ภาควิชาพื้นฐานการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม, 2533.
- ปภาวดี แจ่งศิริ. ผลของการควบคุมตนเองต่อพฤติกรรมก่อนงานชั้นเรียนของนักเรียนระดับ
มัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
2527. อัดสำเนา.
- ประติษฐ์ ยวบเจริญ. วิชาการบริหารการศึกษาว่าด้วยกิจการนักเรียน. กรุงเทพฯ :
ห้างหุ้นส่วนจำกัดอักษรบัณฑิต, ม.ป.ป.
- ปราณี สถาปิตานนท์. ผลของการใช้การเสริมแรงทางบวกโดยการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มที่มีต่อ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียน
จิวรายบุญมีรังสฤษฎ์ จังหวัดนครปฐม. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย. 2527. อัดสำเนา.
- ปรีชา วิหคโรต. การฝึกครูประจำการในการประยุกต์หลักพฤติกรรมเพื่อสร้างและรักษา
พฤติกรรมที่อยู่ในระเบียบวินัยในชั้นเรียน. วิทยานิพนธ์ ค.ค. กรุงเทพฯ :
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524. อัดสำเนา.
- ป๋วยจา สดสง่า. วินัยของนักเรียน การประพหุติพิตวินัย การป้องกันและการแก้ไขตามทัศนะ
ของผู้บริหารและครูโรงเรียนมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร.
ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,
2531. อัดสำเนา.

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. การปรับพฤติกรรมเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : ทบวงมหาวิทยาลัย, 2530.

พนัส หันนาคินทร์. หลักการบริหารโรงเรียนเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : วิทยาลัยครูสวนสุนันทา, 2521.

ภรณ์ อินทสร. ผลของการใช้การควบคุมตนเองปรับพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ ค.ค. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526. อัดสำเนา.

วิญญู สาธร. การบริหารการศึกษา. ภาควิชาบริหารการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2523.

เมธี บิลันธนานนท์. " การสอนจริยศึกษาในโรงเรียน, " คุรุปริทัศน์. 7(1) : 58; 2524.

รัตนา นุตมากุล. ผลของการใช้เงื่อนไขการให้เบี่ยงรรถรและการชี้แนะต่อพฤติกรรมทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีปัญหาทางพฤติกรรม. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2527. อัดสำเนา.

รัศมี ดินประเสริฐสัตย์. ผลของการชี้แนะโดยใช้วาจาและการกำหนดบทบาทผู้จัดการชั้นเรียนต่อการเพิ่มพฤติกรรมการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับเพื่อนของเด็กแยกตัว. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531. อัดสำเนา.

ราชบัณฑิตยสถาน. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525. พิมพ์ครั้งที่ 18. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์, 2525.

วรัญญา ชีรธรรมากร. ผลของการใช้กิจกรรมกลุ่มควบคุมคุณภาพในการแก้ปัญหาระเบียบวินัยในชั้นเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528. อัดสำเนา.

วันทนา กิ่งจงเจริญสุข. ผลการใช้การเสริมแรงทางบวกโดยการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคลต่อพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนาในชั้นเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526. อัดสำเนา.

- ศสวรรณ เทศศรีเมือง. การเปรียบเทียบผลของการควบคุมตนเองและการชี้แนะที่มีต่อความ
ขยันหมั่นเพียรในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. โรงเรียนสตรีราชินูทิศ
จังหวัดอุดรธานี. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2535. อัดสำเนา.
- สมโภชน์ เอี่ยมสุภาศิต. การปรับพฤติกรรม. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2524.
- _____. "แนวทางในการแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียน," ครูปริทัศน์.
8 : 26 - 32;; กรกฎาคม 2525.
- สุชา จันทร์เอม. จิตวิทยาในห้องเรียน. กรุงเทพฯ : แพร่พิทยา, 2521.
- สุดา เหลี้ยววิริยกิจ. ผลของการสอนโดยกลุ่มเพื่อนและการสอนโดยกลุ่มเพื่อนกับการวางเงื่อนไข
การเสริมแรงเป็นกลุ่มต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์. วิทยานิพนธ์ ค.ม.
กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528. อัดสำเนา.
- สุภาวดี ณะศรี. การศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิภาพของการใช้การชี้แนะ การเสริมแรงทางบวก
และการค่อยถอดถอนต่อการเพิ่มและการคงอยู่ของพฤติกรรมการเข้าร่วมกิจกรรมใน
ชั้นเรียน. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531.
อัดสำเนา.
- สุวรรณา วิริยประยูร. ผลของตัวแบบสัญลักษณ์ การชี้แนะและการเสริมแรงทางบวกต่อการเพิ่ม
ปฏิสัมพันธ์ทางสังคมของเด็กพิการเนื่องจากสมอง. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ :
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529. อัดสำเนา.
- เสมอใจ ชื่นจิต. การเปรียบเทียบพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
โรงเรียนธรรมราชติศึกษาลัย จังหวัดสุพรรณบุรี โดยการเสริมแรงทางบวกเป็นกลุ่ม
และเป็นรายบุคคล. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2533. อัดสำเนา.

อรนงค์ วิทยานิพนธ์. การเปรียบเทียบผลของการควบคุมตนเองและการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม
ที่มีต่อพฤติกรรมก่อกวนในห้องสมุดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียน
วัดใหม่ช่องลม กรุงเทพมหานคร. ปริชญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. 2533. อัดสำเนา.

อรสา วิทยการุณวงศ์. ผลของการใช้การควบคุมสิ่งเร้าในการเพิ่มพฤติกรรมตั้งใจเรียนของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2528. อัดสำเนา.

เอนกกุล กรีนสง. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์หิมนเศ, 2520.

Ayllon, Theodoro and Michael D. Roberta. "Eliminating Discipline Problems by Strengthening Academic Performance," Journal of Applied Behavior Analysis. 7(1974) : 71 - 76.

Boldstad, Orin D. and Stephen M. Johnson. "Self - Regulation in the Modification of Disruptive Classroom Behavior," Journal of Applied Behavior Analysis. 5 : 443 - 454 ; 1972.

Broden, M. and others. "Effects of Teacher Attention on Attending Behavior of Two Boys at Adjacent Desk," Journal of Applied Behavior Analysis. MU. 3(3) : 199 - 203A ; Fall, 1970.

Brown, Reynold B., Rodney E. Copeland and Vance R. Hall. "The School Principle as a Behavior Modification," Journal of Educational Research. 66 : 175 - 180 ; 1977.

Cobb, Joseph A. and Hops Hyman. "Effects of Academic Survival Skill Training on Low Achieving First Graders," The Journal of Educational Research. 67(3) : 108 - 113 ; November, 1973.

Craighead, Edward W., Alen L. Kazdin and M.J. Mahoney. Behavior Modification. Boston : Houghton Mifflin Company, 1976.

- Drabman, Ronald, Robert Spitanik and S. Spitanik. "Sociometric and Disruptive Behavior as a Function of Four Types of Token Reinforcement Program," Journal of Applied Behavior Analysis. 7 : 93 - 101 ; Spring. 1974.
- Dunhill, James. Discipline in the Classroom. London : University of London. Press, 1964.
- Fishbein, Jill E. and Barbara H. Wasik. "Effects of the Good Behavior Game on Disruptive Library Behavior," Journal of Applied Behavior Analysis. 14 : 89 - 93 ; 1981.
- Geller, Scott E., Lisa Paterson and Elizabeth Talbott. "A Behavior Analysis of Incentive Prompts for Motivating Seat Belt Use," Journal of Applied Behavior Analysis. 15 : 403 - 415 ; 1982.
- Hoge, Robert D. and Sally Luce. "Predicting Academic Achievement from Classroom Behavior," Educational Research. 49 : 479 - 495 ; Summer, 1979.
- Houeten, Ronald San and Keith Sullivan. "Effects of An Audio Cueing System on the Rate of Teacher Praise," Journal of Applied Behavior Analysis. 8 : 197 - 201 ; 1975.
- Kazdin, Alan E. Behavior Modification in Applied Setting. Illinois : The Dorsey Press, 1984.
- Knapczyk, D.R. and G. Livingston. "The Effects of Prompting Question - Asking Upon On - Task Behavior and Reading Comprehension," Journal of Applied Behavior Analysis. 7 : 115 - 121; 1974.
- Machomey, R.K. Van and L. Meyerson. "Toilet Training of Normal and Retarded Children," Journal of Applied Behavior Analysis. 4 : 173 - 181 : 1971.

- Muir, K.A. and M.A. Milan. "Parent Reinforcement for Children Achievement : The Use of a Lottery of Maximize Parent Training Effects," Journal of Applied Behavior Analysis. 15 : 445 - 460 ; 1982.
- Rosenbaum, Michael S. and James Breiling. "The Development and Functional Control of Reading - Comprehension Behavior," Journal of Applied Behavior Analysis. 9 : 323 - 333 ; 1976.
- Skinner, B.F. Science and Human Behavior. New York : Macmillan, 1953.
- Speltz. Mathew L. Wenters Joan Shimamura and William I Meregolds "Procedural Variations in Group Contingencies Effects on Children's Academic and Social Behaviors," Journal of Applied Behavior Analysis. 15 : 533 - 534 ; Spring, 1982.

ภาคผนวก

ภาคผนวก

1. โปรแกรมการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม (ใช้กับกลุ่มทดลองที่ 1)
2. โปรแกรมการชี้แนะ (ใช้กับกลุ่มทดลองที่ 2)
3. แบบประเมินวินัยในห้องเรียนเพื่อการคัดสรรนักเรียนเข้ากลุ่มตัวอย่าง
4. แบบบันทึกวินัยในห้องเรียนของนักเรียน
5. แบบสำรวจตัวเสริมแรง
6. กราฟแสดงความถี่ของวินัยในห้องเรียนเป็นรายบุคคลของนักเรียน
กลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะ
7. ตารางแสดงความถี่ของวินัยในห้องเรียนเป็นรายบุคคลของนักเรียน
กลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ
8. ตารางแสดงความถี่ของวินัยในห้องเรียนเป็นรายบุคคลของนักเรียน
กลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะ
9. ตารางแสดงวิธีการวิเคราะห์คะแนนวินัยในห้องเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1
และกลุ่มทดลองที่ 2
10. ตารางแสดงวิธีการวิเคราะห์คะแนนความคงทนของวินัยในห้องเรียนของนักเรียน
กลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2

โปรแกรมการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม (ใช้กับกลุ่มทดลองที่ 1)

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
1	ปฐม เวลา 50 นาที	1. เพื่อให้ให้นักเรียน ได้ทราบจุดมุ่ง หมายในการปรับ พฤติกรรมเพื่อเพิ่ม วินัยในห้องเรียน ของนักเรียน 2. เพื่อให้ให้นักเรียน ได้ทราบความ หมายและความ สำคัญของวินัยใน ห้องเรียนของ นักเรียนที่ควรจะ เพิ่ม 3. เพื่อเตรียม นักเรียนให้พร้อม ที่จะใช้วิธีการ วางเงื่อนไขเป็น กลุ่ม เพื่อเพิ่มวินัย	1. ผู้วิจัยชี้แจงให้นักเรียนที่ได้รับการวาง เงื่อนไขเป็นกลุ่ม จำนวน 8 คน ทราบ จุดมุ่งหมายในการปรับพฤติกรรมเพื่อเพิ่มวินัย ในห้องเรียนของนักเรียน 2. ผู้วิจัยชี้แจงให้นักเรียนทราบความหมาย และความสำคัญของวินัยในห้องเรียนที่ควรจะ เพิ่ม 3. ผู้วิจัยกล่าวถึงขั้นตอนในการดำเนินการ มีดังนี้ ขั้นที่ 1 ผู้วิจัยและผู้รับการทดลองกำหนด พฤติกรรมที่มีวินัยในห้องเรียนของนักเรียน ขณะที่ครูสอนและขณะที่ครูทำงานทำ ดังนี้ 1.1 พฤติกรรมมีวินัยในห้องเรียน ของนักเรียนขณะที่ครูสอน ได้แก่ ไม่หย่เพื่อน ไม่ส่งเสียงดัง ไม่นำสิ่งของมาเล่น ไม่ลุกเดิน จากที่ ไม่เล่นกับเพื่อน ไม่พูดสอดแทรกครู 1.2 พฤติกรรมมีวินัยในห้องเรียน ของนักเรียนขณะที่ครูทำงานทำ ได้แก่	1. แบบสำรวจ ตัวเสริมแรง

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
		ในห้องเรียนของนักเรียน	<p>ทำงานที่ครูมอบหมาย ไม่ลุกเดินจากที่ ไม่เล่นกับเพื่อน ไม่คุยกัน</p> <p>ขั้นที่ 2 นักเรียนตอบแบบสำรวจตัวเสริมแรงเป็นรายบุคคล เพื่อใช้แลกเปลี่ยนตัวเสริมแรง เมื่อนักเรียนปฏิบัติตามเงื่อนไข</p> <p>ขั้นที่ 3 ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเข้าไปสังเกตและบันทึกวินัยในห้องเรียนของนักเรียน โดยนั่งนตาแหน่งที่มองเห็นพฤติกรรมของนักเรียน ได้ยินเสียงชัดเจน ไม่รบกวนการเรียนการสอน ไม่ให้ความสนใจนักเรียนคนใดคนหนึ่งเป็นพิเศษ และไม่ให้นักเรียนมองเห็นแบบบันทึกพฤติกรรม</p> <p>ขั้นที่ 4 เมื่อหมดเวลาการสังเกตแล้วผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยตรวจสอบความสอดคล้องของการสังเกต ที่บันทึกให้ตรงกัน โดยสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องต้องมีค่าตั้งแต่ .80 ขึ้นไป ผู้วิจัยจึงจะให้การเสริมแรง เมื่อนักเรียนคนใดคนหนึ่งในกลุ่มที่ครูสุ่มด้วยการจับฉลากชื่อ 1 ฉลาก แล้วนำจำนวนพฤติกรรมที่มีวินัยในห้องเรียนของนักเรียนที่ได้รับการสุ่มเป็นเกณฑ์ในการเสริมแรง โดยมีเกณฑ์ดังนี้คือ</p>	

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
			<p>ในขณะที่ครูสอน และขณะที่ครูให้งานทำ</p> <p>ในครั้งที่ 1 ถ้านักเรียนมีพฤติกรรมมาด พฤติกรรมหนึ่งเพิ่มขึ้นจากเดิม 1 พฤติกรรม ผู้วิจัยให้การเสริมแรงด้วยตัวเสริมแรง</p> <p>อันดับ 4 และในครั้งต่อไปเพิ่มเกณฑ์สูงขึ้น</p> <p>ดังนี้ ถ้าพฤติกรรมเพิ่มขึ้นจากเดิม 2 พฤติกรรม 3 พฤติกรรม และ 4 พฤติกรรมขึ้นไป นักเรียน จะได้รับตัวเสริมแรงอันดับ 3 อันดับ 2 และ อันดับ 1 ตามลำดับ ถ้านักเรียนที่ถูกสุ่มไม่แสดง พฤติกรรมมีวินัยเพิ่มขึ้น หรือไม่เกิดขึ้น นักเรียน ทุกคนในกลุ่มก็จะไม่ได้รับการเสริมแรง สำหรับ ตัวเสริมแรง สามารถรับได้ตามข้อตกลงใน ช่วงท้ายของการทดลองในแต่ละวัน</p> <p>4. นัดวันเวลาที่จะทำการทดลองครั้งแรก จนถึงวันสิ้นสุดการทดลอง</p>	
2-11	เริ่มการ ทดลอง	เพื่อศึกษาผลของ การวางเงื่อนไข เป็นกลุ่มที่มีต่อ วินัยในห้องเรียน ของนักเรียนใน กลุ่มที่ 1	<p>ตั้งแต่ครั้งที่ 2 - 11 ดำเนินการทุกครั้งเป็น ขึ้นตอนดังนี้</p> <p>1. ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเข้าไปสังเกตและ บันทึกวินัยในห้องเรียนของนักเรียนกลุ่มที่ 1 ตามวันเวลาที่ได้ตกลงกันไว้ โดยนั่งในตำแหน่ง ที่มองเห็นพฤติกรรมของนักเรียน ได้ยินเสียง</p>	<p>1.แบบบันทึก วินัยในห้องเรียน</p> <p>2.สิ่งของที่เป็นตัวเสริมแรง เช่น</p>

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
			<p>ชัดเจน ไม่รบกวนการเรียนการสอน ให้นำที่ ความสนใจนักเรียนคนใดคนหนึ่งเป็นพิเศษ และให้นำให้นักเรียนเห็นแบบบันทึกพฤติกรรม</p> <p>3. เมื่อหมดเวลาการสังเกตแล้ว ผู้วิจัย และผู้ช่วยวิจัยตรวจสอบความสอดคล้องของ การสังเกตที่บันทึกให้ตรงกัน โดยสัมประสิทธิ์ ความสอดคล้องต้องมีค่าตั้งแต่ .80 ขึ้นไป ผู้วิจัยจึงจะให้การเสริมแรง เมื่อนักเรียน คนใดคนหนึ่งในกลุ่มที่ครูสุ่มด้วยการจับฉลากชื่อ 1 ฉลาก แล้วนำจำนวนพฤติกรรมที่มีวินัยใน ห้องเรียนของนักเรียนที่ได้รับการสุ่มเป็นเกณฑ์ ในการเสริมแรง โดยมีเกณฑ์ดังนี้คือ ในขณะที่ ครูสอน และในขณะที่ครูทำงานทำในครั้งที่ 1 ถ้านักเรียนมีพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งเพิ่มขึ้น จากเดิม 1 พฤติกรรม ผู้วิจัยจะให้การเสริม แรงอันดับ 4 และในครั้งต่อไปเพิ่มเกณฑ์สูงขึ้น ดังนี้ ถ้าพฤติกรรมเพิ่มขึ้น 2 พฤติกรรม 3 พฤติกรรม และ 4 พฤติกรรมขึ้นไป นักเรียน จะได้รับตัวเสริมแรงอันดับ 3 อันดับ 2 และ อันดับ 1 ตามลำดับ ถ้าหากนักเรียนที่ถูกสุ่ม</p>	<p>ปากกา ดินสอ เป็นต้น</p>

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
12	ปัจฉิมนิเทศ	เพื่อสรุปผลการวางแผนงานฯ เป็นกลุ่มที่มีต่อวิทยานิพนธ์ห้องเรียนของนักเรียน	<p>ไม่แสดงพฤติกรรมมีวิทยานิพนธ์ห้องเรียนเพิ่มขึ้นหรือไม่เกิดขึ้น นักเรียนทุกคนในกลุ่มก็จะไม่ได้รับการเสริมแรง สำหรับตัวเสริมแรงสามารถรับได้ตามข้อตกลงในช่วงท้ายการทดลองในแต่ละวัน</p> <p>1. ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปผลที่ได้จากการทดลอง หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงสรุปเพิ่มเติม</p> <p>2. ผู้วิจัยกล่าวขอใบยินยอมนักเรียนที่ให้ความร่วมมือในการทดลองและกล่าวปิดการทดลอง</p>	

หมายเหตุ การทดลองแต่ละครั้งใช้เวลา 50 นาที

โปรแกรมการชี้แนะ (ใช้กับกลุ่มทดลองที่ 2)

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
1 เวลา 50 นาที	ปฐม นิเทศ	<p>1. เพื่อให้นักเรียนทราบจุดมุ่งหมายในบริบทกิจกรรมเพื่อเพิ่มวินัยในห้องเรียนของนักเรียน</p> <p>2. เพื่อให้นักเรียนทราบความหมายและความสำคัญของวินัยในห้องเรียนของนักเรียน</p> <p>3. เพื่อเตรียมนักเรียนให้พร้อมที่จะใช้การชี้แนะเพื่อเพิ่มวินัยในห้องเรียน</p>	<p>1. ผู้วิจัยชี้แจงให้นักเรียนที่ได้รับการชี้แนะ จำนวน 8 คน ทราบจุดมุ่งหมายในการปรับพฤติกรรมเพื่อเพิ่มวินัยในห้องเรียนของนักเรียน</p> <p>2. ผู้วิจัยชี้แจงให้นักเรียนที่ได้รับการชี้แนะทราบความหมายและความสำคัญของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนที่ควรที่จะเพิ่ม</p> <p>3. ผู้วิจัยกล่าวถึงขั้นตอนในการดำเนินการ มีดังนี้</p> <p>ขั้นที่ 1 ผู้วิจัยและนักเรียนกำหนดวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในขณะที่ครูสอนและขณะที่ครูทำงานทำ ถ้าหากนักเรียนไม่อยู่ในวินัย ครูชี้แนะแก่นักเรียนในลักษณะคำพูดหรือท่าทาง หรืออย่างใดอย่างหนึ่งใน 2 ช่วงคือ ขณะที่ครูสอน และขณะที่ครูทำงานทำ ในวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต มีดังนี้</p>	1.แบบสำรวจ ตัวเสริมแรง

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
			<p>1.1 ครูชี้แนะโดยคำพูด (Verbal Prompting) ได้แก่</p> <p>1.1.1 "นักเรียนไม่ควรแหงนหน้าเพื่อน"</p> <p>1.1.2 "นักเรียนไม่ควรส่งเสียงดัง"</p> <p>1.1.3 "นักเรียนไม่ควรนำสิ่งของมาเล่นในห้อง"</p> <p>1.1.4 "นักเรียนควรจะนั่งอยู่กับที่"</p> <p>1.1.5 "นักเรียนไม่ควรเล่นกับเพื่อน"</p> <p>1.1.6 "นักเรียนไม่ควรพูดสอดแทรกครู"</p> <p>1.1.7 "นักเรียนทำงานที่ครูมอบหมายให้เสร็จ"</p> <p>1.1.8 "นักเรียนไม่ควรคุยกัน"</p> <p>2.2 ครูชี้แนะโดยท่าทาง (Non - Verbal Prompting) ได้แก่ พยักหน้า ยิ้ม เมื่อนักเรียนแสดงถึงความมีวินัยในห้องเรียน</p> <p>ขั้นที่ 2 นักเรียนตอบแบบสำรวจตัวเสริมแรงเป็นรายบุคคล เพื่อชี้แจงแลกเปลี่ยนตัวเสริมแรงเมื่อนักเรียนปฏิบัติตามเงื่อนไข</p> <p>ขั้นที่ 3 ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเข้าไปสังเกตและบันทึกวินัยในห้องเรียนของนักเรียน โดยนั่งงาน</p>	

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
			<p>ตามหน้าที่มองเห็นพฤติกรรมของนักเรียน ได้ยินเสียงชัดเจน ไม่รบกวนการเรียนการสอน ไม่ให้ความสนใจนักเรียนคนใดคนหนึ่งเป็นพิเศษ และไม่ให้นักเรียนเห็นแบบบันทึกพฤติกรรม</p> <p>ขั้นที่ 4 เมื่อหมดเวลาการสังเกตแล้ว ผู้วิจัย และผู้ช่วยวิจัยตรวจสอบความสอดคล้องของการ สังเกต ที่บันทึกให้ตรงกัน โดยสัมพันธ์ความ สอดคล้องต้องมีค่าตั้งแต่ .80 ขึ้นไป ผู้วิจัยจึงจะ ให้การเสริมแรง โดยมีเกณฑ์ดังนี้คือ ในขณะที่ครู สอน และขณะที่ครูทำงานทำ ในครั้งที่ 1 ถ้า นักเรียนมีพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งเพิ่มขึ้นจาก เดิม 1 พฤติกรรม ผู้วิจัยจะให้การเสริมแรง ด้วยตัวเสริมแรงอันดับ 4 และในครั้งต่อไปเพิ่ม เกณฑ์สูงขึ้นดังนี้ ถ้าพฤติกรรมเพิ่มขึ้น 2 พฤติกรรม 3 พฤติกรรม และ 4 พฤติกรรมขึ้นไป นักเรียน จะได้รับตัวเสริมแรงอันดับ 3 อันดับ 2 และ อันดับ 1 ตามลำดับ ถ้าหากนักเรียนคนใดไม่ แสดงพฤติกรรมมีวินัยเพิ่มขึ้น หรือไม่เกิดขึ้น นักเรียนคนนั้นจะไม่ได้รับการเสริมแรง สำหรับ ตัวเสริมแรงสามารถรับได้ตามข้อตกลงในช่วงท้าย ของการทดลองในแต่ละวัน</p>	

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
2-11	เริ่มการทดลอง	เพื่อศึกษาผลของการชี้แนะที่มีต่อวินัยในห้องเรียนของนักเรียนกลุ่มที่ 2	<p>4. นัดวันเวลาที่จะทำการทดลองครั้งแรกจนถึงวันสิ้นสุดการทดลอง</p> <p>ตั้งแต่ครั้งที่ 2 - 11 ดำเนินการทุกครั้งเป็นขั้นตอนดังนี้</p> <p>1. ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเข้าไปสังเกตและบันทึกวินัยในห้องเรียนของนักเรียนกลุ่มที่ 2 ตามวันเวลาที่ได้ตกลงกันไว้ โดยนั่งในตำแหน่งที่มองเห็นพฤติกรรมของนักเรียน ได้ยินเสียงชัดเจน ไม่รบกวนการเรียนการสอน ให้นำความสนใจนักเรียนคนใดคนหนึ่งเป็นพิเศษ และนำมาผู้รับการทดลอง เห็นแบบบันทึกพฤติกรรม</p> <p>2. เมื่อหมดเวลาการสังเกตแล้วผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยตรวจสอบความสอดคล้องของการสังเกตที่บันทึกให้ตรงกัน โดยสัมพันธ์กับความสอดคล้องต้องมีค่าตั้งแต่ .80 ขึ้นไป ผู้วิจัยจึงจะให้การเสริมแรง โดยมีเกณฑ์ดังนี้ คือ ในขณะที่ครูสอน และขณะที่ครูให้งานทำ</p> <p>ในครั้งที่ 1 ถ้านักเรียนมีพฤติกรรมใด พฤติกรรมหนึ่งเพิ่มขึ้นจากเดิม 1 พฤติกรรม</p>	<p>1. แบบบันทึกวินัยในห้องเรียน</p> <p>2. สิ่งของที่เป็นตัวเสริมแรง เช่น ปากกา ดินสอ เป็นต้น</p>

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
12	ปัจฉิม นิเทศ	เพื่อสรุปผล การชี้แนะที่มีต่อ วินัยในห้องเรียน ของนักเรียน	<p>ผู้วิจัยจะให้การเสริมแรงด้วยตัวเสริมแรงอันดับ 4 และในครั้งต่อไปเพิ่มเกณฑ์สูงขึ้นดังนี้ ถ้าพฤติกรรมเพิ่มขึ้น 2 พฤติกรรม 3 พฤติกรรม และ 4 พฤติกรรมขึ้นไป นักเรียนจะได้รับตัวเสริมแรงอันดับ 3 อันดับ 2 และอันดับ 1 ตามลำดับ</p> <p>ถ้าหากนักเรียนคนใดไม่แสดงพฤติกรรมมีวินัยเพิ่มขึ้น หรือไม่เกิดขึ้น นักเรียนคนนั้นจะไม่ได้รับการเสริมแรง สำหรับตัวเสริมแรงสามารถรับได้ตามข้อตกลงในช่วงท้ายของการทดลองในแต่ละวัน</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปผลที่ได้จากการทดลอง หลังจากนั้นผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม 2. ผู้วิจัยกล่าวขอให้นักเรียนที่ให้ความร่วมมือในการทดลองและกล่าวปิดการทดลอง 	

หมายเหตุ การทดลองแต่ละครั้งใช้เวลา 50 นาที

แบบประเมินวินัยในห้องเรียนเพื่อการคัดเลือกนักเรียนเข้ากลุ่มตัวอย่าง

ผู้ประเมิน.....

ครูประจำวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตชั้น ป.6/.....

คำอธิบาย วินัยในห้องเรียน หมายถึง การแสดงออกของนักเรียนที่จะควบคุมตนเองให้อยู่ในกฎระเบียบของห้องเรียน เพื่อให้เกิดความเรียบร้อยในห้องเรียน ไม่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนการสอนในวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต วินัยในห้องเรียนจำแนกได้ ดังนี้

1. วินัยในห้องเรียนขณะที่ครูสอน ได้แก่
 - 1.1 ไม่แหยมเพื่อน
 - 1.2 ไม่ส่งเสียงดัง
 - 1.3 ไม่นำสิ่งของมาเล่น
 - 1.4 ไม่ลุกเดินจากที่
 - 1.5 ไม่เล่นกับเพื่อน
 - 1.6 ไม่พูดสอดแทรกครู
2. วินัยในห้องเรียน ขณะที่ครูให้งานทำ ได้แก่
 - 2.1 ทำงานที่ครูมอบหมาย
 - 2.2 ไม่ลุกเดินจากที่
 - 2.3 ไม่เล่นกับเพื่อน
 - 2.4 ไม่คุยกัน

แบบประเมินนี้เป็นแบบประเมินวินัยในห้องเรียนของนักเรียน ขอให้ผู้ประเมินนี้ถึงวินัยของนักเรียนที่เกิดขึ้นจริง และให้คะแนนรอยมีเกณฑ์ดังนี้

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย / เพื่อระบุพฤติกรรมในห้องเรียนของนักเรียนแต่ละคน
ในช่องที่มีพฤติกรรมแต่ละด้านดังกล่าวโดยแบ่งน้ำหนักของพฤติกรรม ดังนี้

- 5 หมายถึง นักเรียนแสดงพฤติกรรมบ่อยมากที่สุด
- 4 หมายถึง นักเรียนแสดงพฤติกรรมบ่อย
- 3 หมายถึง นักเรียนแสดงพฤติกรรมบ้าง เป็นบางครั้ง
- 2 หมายถึง นักเรียนแสดงพฤติกรรมน้อย
- 1 หมายถึง แสดงพฤติกรรมน้อยที่สุด

ขอให้ครูสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในห้องเรียนที่ท่านสอน โดย

ข้อ 1.1 - 1.6 และ 2.2 2.3 และ 2.4 สังเกตพฤติกรรมตรงกันข้ามกับพฤติกรรม

ดังกล่าว ส่วนข้อ 2.1 สังเกตตามที่ระบุไว้ ดังนี้

นักเรียน คนที่	ชื่อ - สกุล	พฤติกรรม	ความถี่ของพฤติกรรมที่เกิดขึ้น				
			5	4	3	2	1
		1. พฤติกรรมในห้องเรียน ขณะที่ครูสอน 1.1 แหย่เพื่อน 1.2 ส่งเสียงดัง 1.3 นำสิ่งของมาเล่น 1.4 ลุกเดินจากที่ 1.5 เล่นกับเพื่อน 1.6 พุดสอดแทรกครู 2. พฤติกรรมในห้องเรียน ขณะที่ครูทำงานท่า มอหมาย 2.1 ไม่ทำงานที่ครู 2.2 ลุกเดินจากที่ 2.3 เล่นกับเพื่อน 2.4 ดูยกัน					

แบบบันทึกวินัยในห้องเรียนของนักเรียน

ครั้งที่ ชั้น ป.6/.....

วิชา สถานที่สังเกต

ผู้สังเกต วัน เวลาที่สังเกต

วินัยในห้องเรียน หมายถึง การแสดงออกของนักเรียนที่จะควบคุมตนเองให้อยู่ใน
กฎระเบียบของห้องเรียน เพื่อให้เกิดความเรียบร้อยในห้องเรียน ไม่เป็นอุปสรรคต่อการเรียน
การสอนในวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต วินัยในห้องเรียนจำแนกได้ ดังนี้

1. วินัยในห้องเรียนขณะที่ครูสอน ได้แก่
 - 1.1 ไม่หยิ่งเพื่อน
 - 1.2 ไม่ส่งเสียงดัง
 - 1.3 ไม่นำสิ่งของมาเล่น
 - 1.4 ไม่ลุกเดินจากที่
 - 1.5 ไม่เล่นกับเพื่อน
 - 1.6 ไม่พูดสอดแทรกครู
2. วินัยในห้องเรียนขณะที่ครูให้งานทำ ได้แก่
 - 2.1 ทำงานที่ครูมอบหมาย
 - 2.2 ไม่ลุกเดินจากที่
 - 2.3 ไม่เล่นกับเพื่อน
 - 2.4 ไม่คุยกัน

คำอธิบาย การสังเกตจะแบ่งเวลาออกเป็น 10 ช่วง บันทึกพฤติกรรมช่วงละ 4 นาที
สังเกตนักเรียนคนละ 30 วินาที พัก 1 นาที ในแต่ละครั้งใช้เวลา 50 นาที
มีเกณฑ์การบันทึก ดังนี้

- 1 หมายถึง นักเรียนแสดงพฤติกรรมมีวินัยในห้องเรียน
- 0 หมายถึง นักเรียนไม่แสดงพฤติกรรมมีวินัยในห้องเรียน

แบบสำรวจตัวเสริมแรง

ชื่อ ชั้น

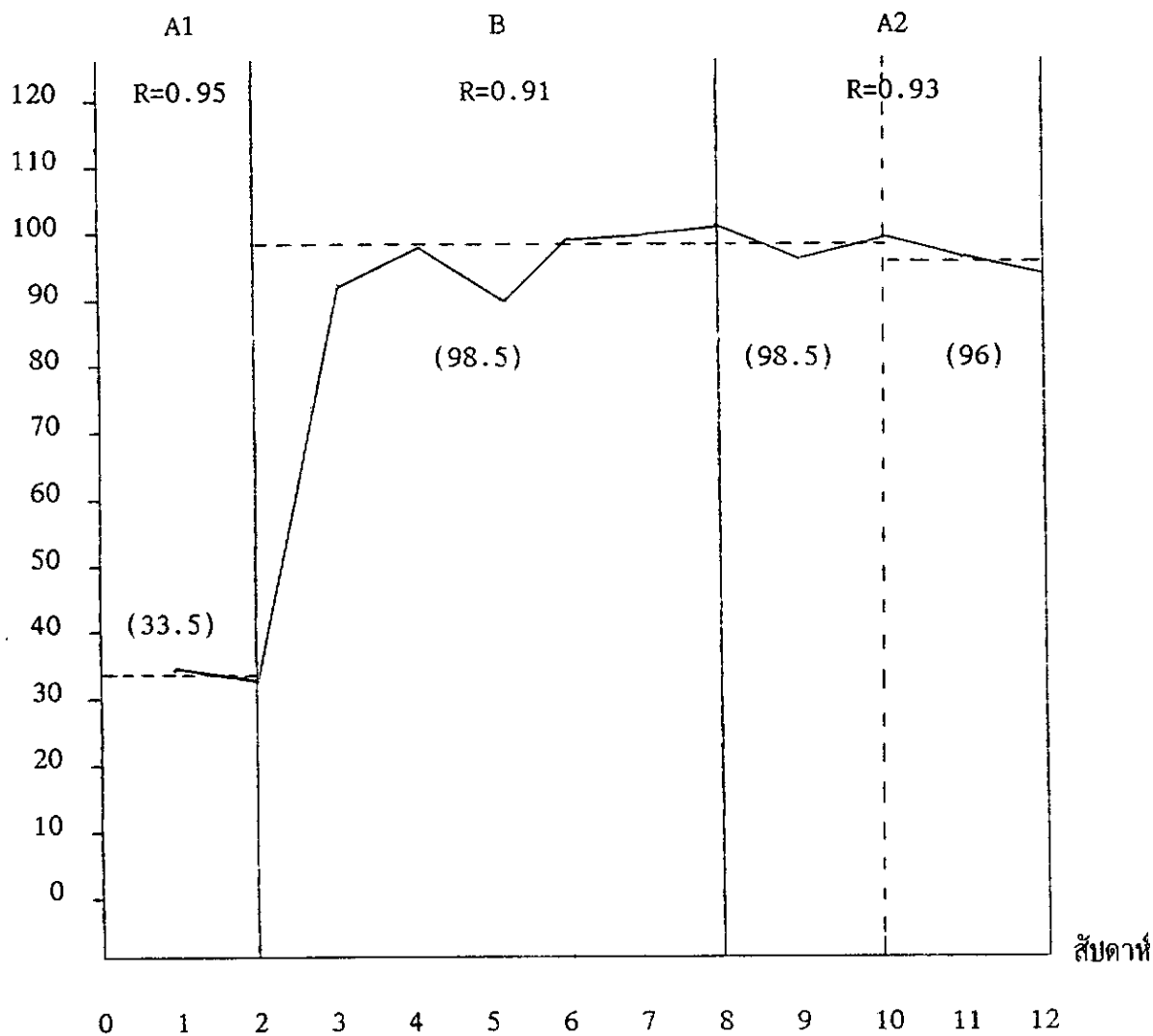
จงเรียงลำดับสิ่งทีนักเรียนต้องการมากที่สุด ไปหาสิ่งทีนักเรียนต้องการน้อยที่สุด

4 อันดับ โดยให้ใส่เครื่องหมาย 1 ตรงสิ่งทีนักเรียนต้องการมากที่สุด

- สมุดปกแข็ง
- สมุดปกอ่อน
- ปากกาถูกลิ้นสีน้ำเงิน
- ปากกาถูกลิ้นสีแดง
- ดินสอ
- ยางลบหมึก
- ยางลบดินสอ
- ไม้ดินสอกด
- อาหารกลางวัน 1 ถาด
- หนังสือการ์ตูน
- ขนมเซียงไฮ้
- ขนมกรอบ
- เยลลี่
- ไอศกรีมแท่ง
- ระเบิดกึ่งสำเร็จรูป
- อื่น ๆ ระบุ

หมายเหตุ : แบบสำรวจตัวเสริมแรงจะสำรวจทุกสัปดาห์

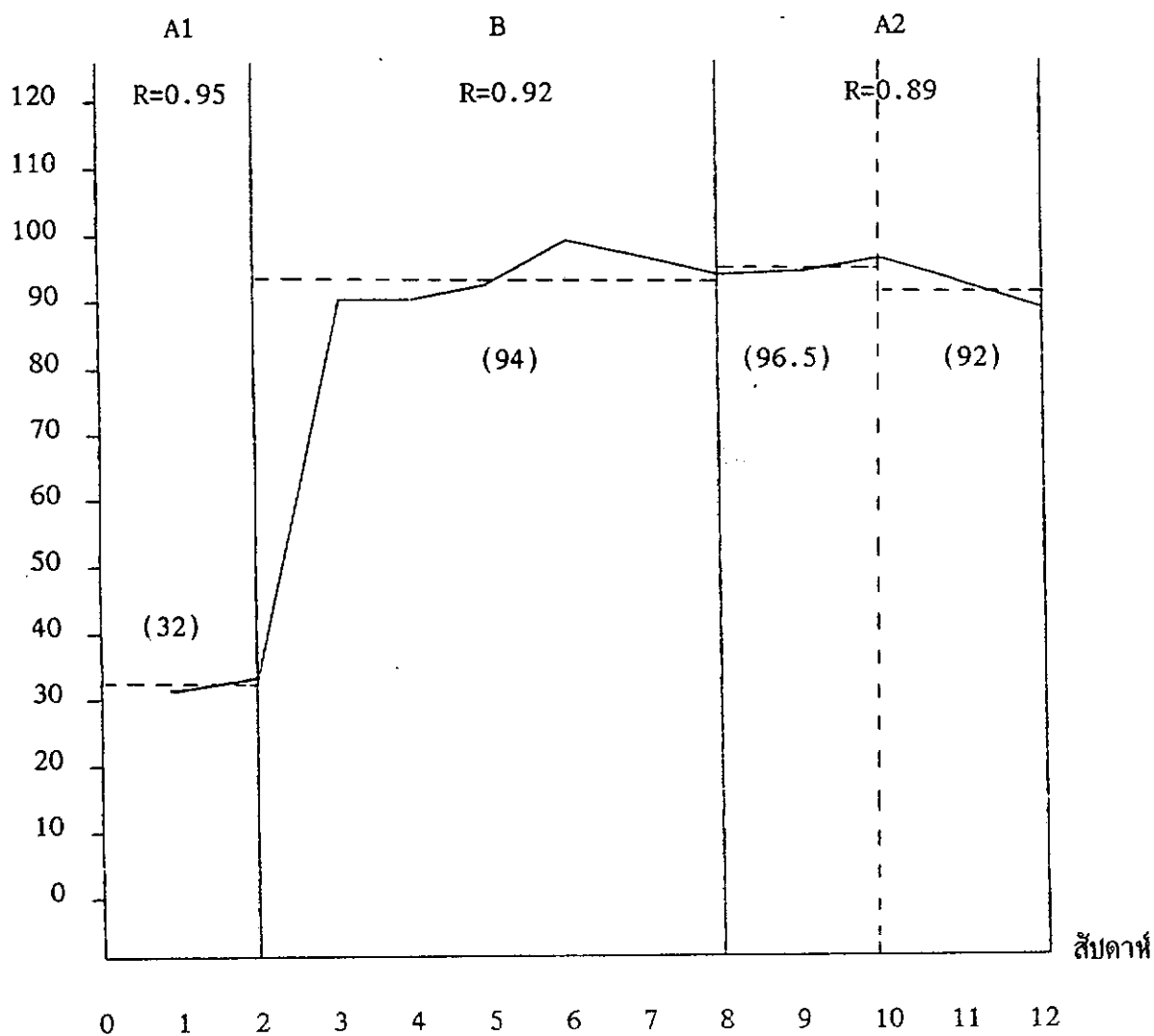
ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียน

- ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 ----- ค่ามัธยฐานของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 3 ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 1 ในกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม ตลอด 3 ระยะ

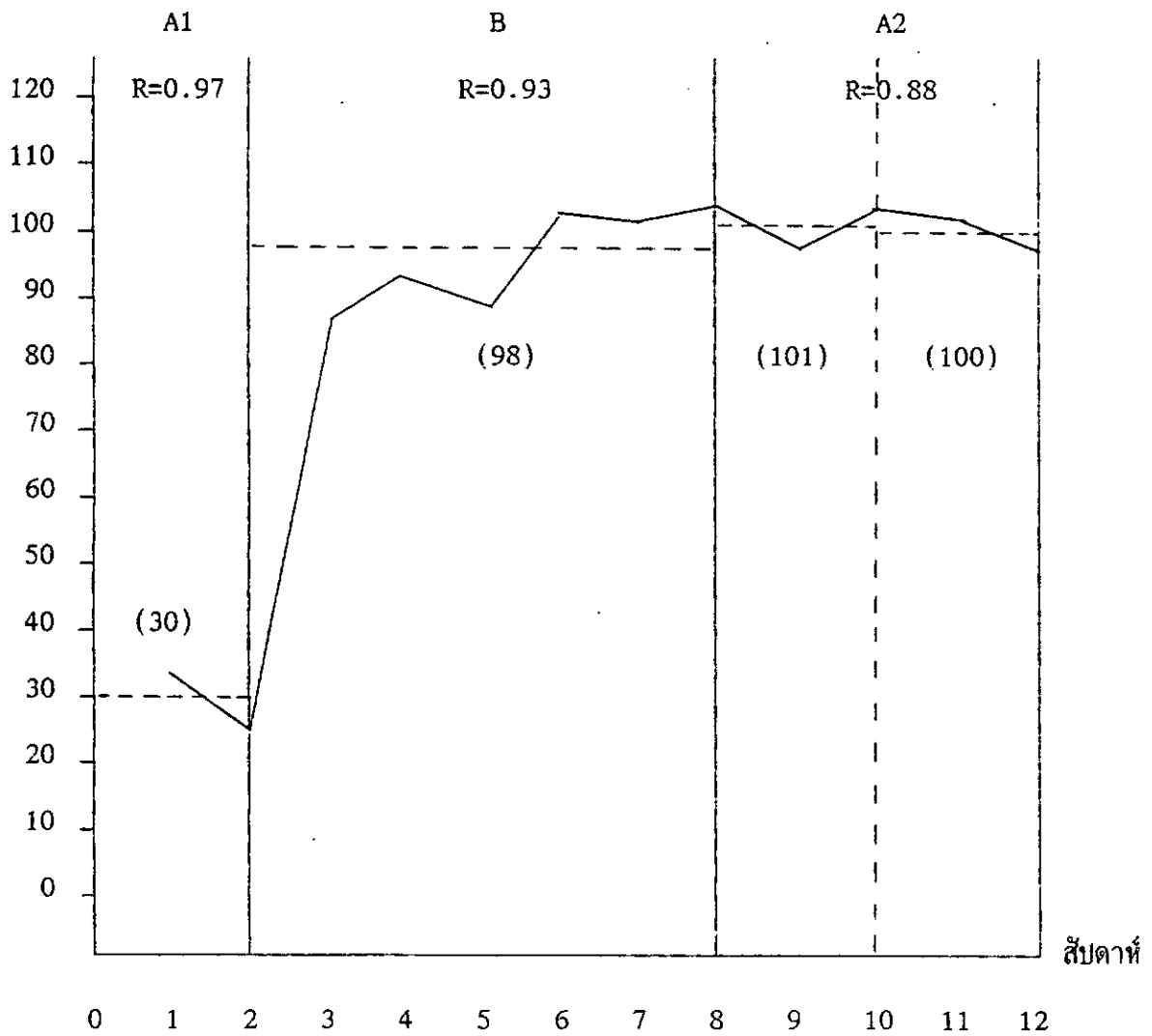
ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียน

- ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 ----- ค่ามัธยฐานของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 4 ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 2 ในกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการวางแผนใจเป็นกลุ่ม ตลอด 3 ระยะ

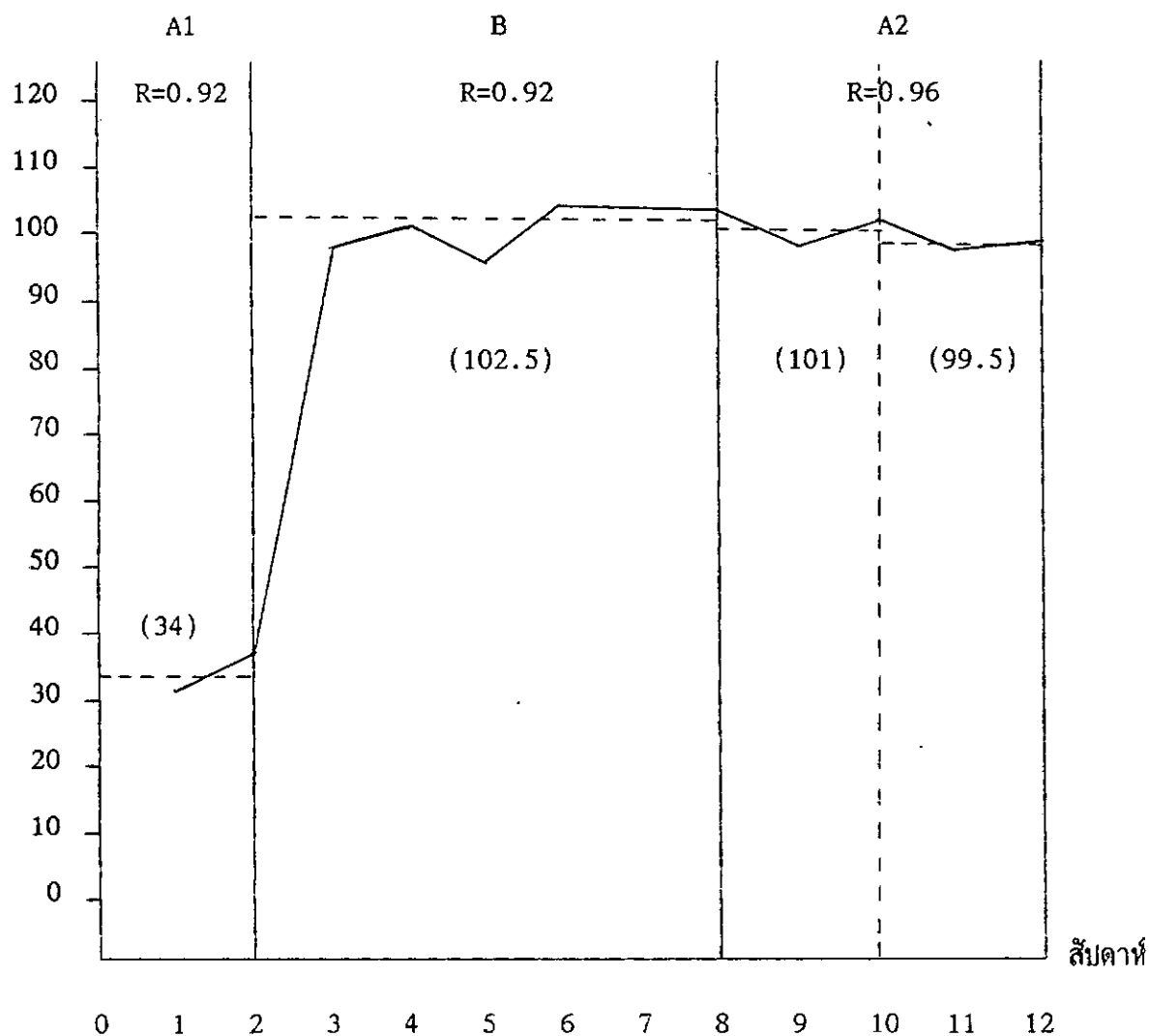
ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียน

- ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 - - - - - ค่ามัธยฐานของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 5 ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 3 ในกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม ตลอด 3 ระยะ

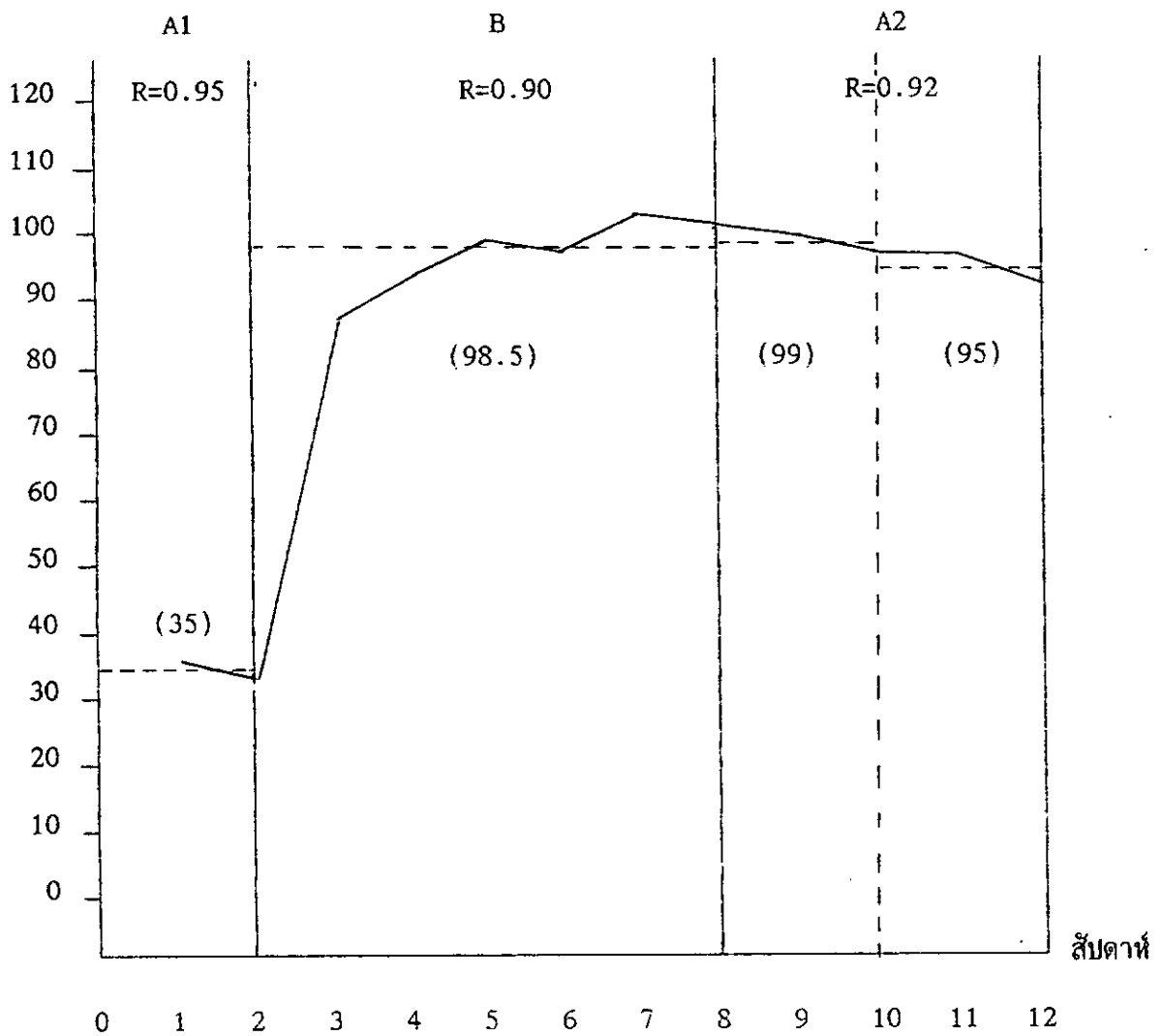
ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียน

- ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 - - - - ค่ามัธยฐานของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 6 ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 4 ในกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม ตลอด 3 ระยะ

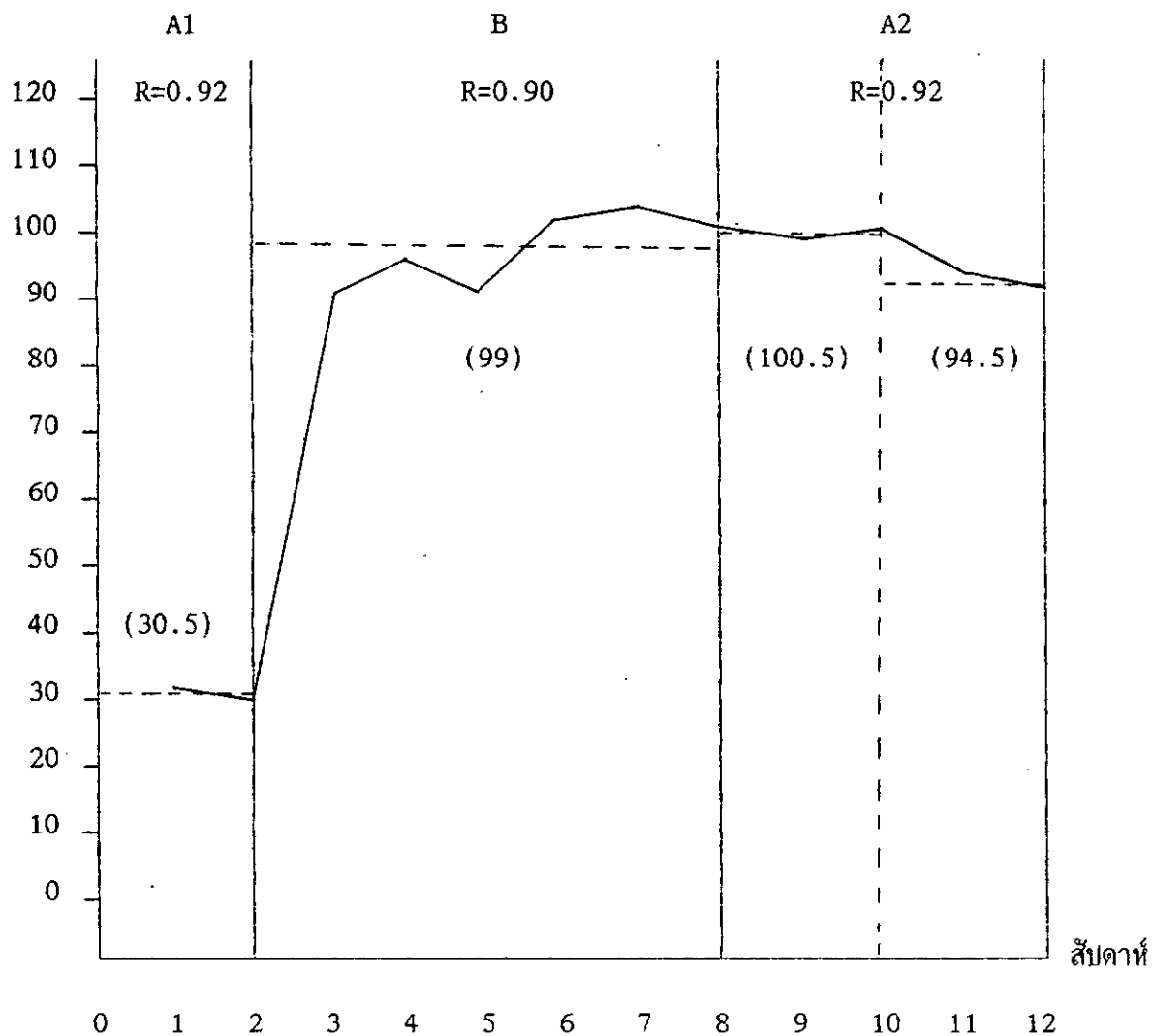
ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียน

- ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 - - - ค่ามัธยฐานของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 7 ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 5 ในกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม ตลอด 3 ระยะ

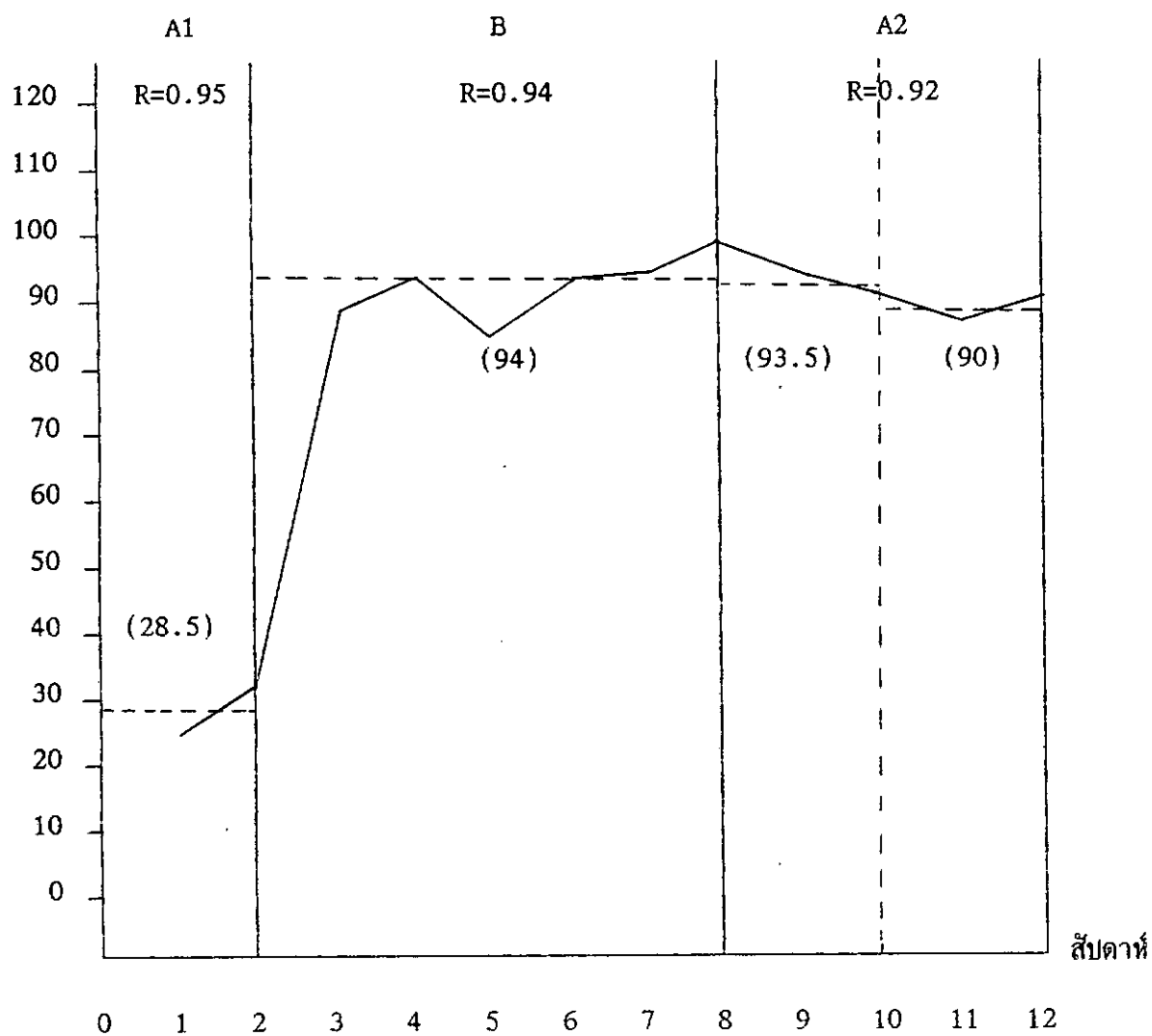
ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียน

- ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
- ค่ามัธยฐานของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 8 ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 6 ในกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม ตลอด 3 ระยะ

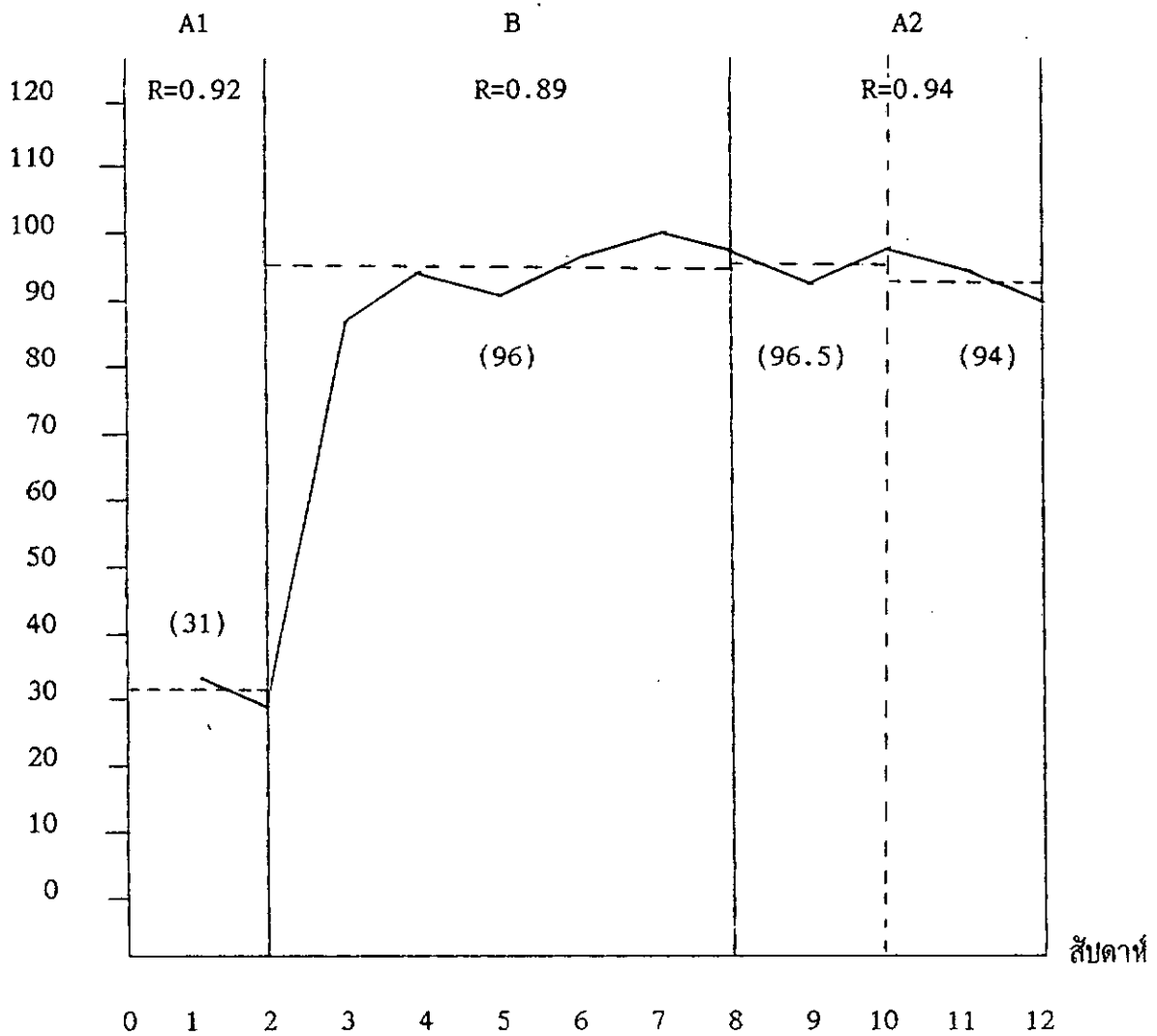
ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียน

- ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 - - - - - ค่ามัธยฐานของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 9 ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 7 ในกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการวางแผนเฝ้าเป็นกลุ่ม ตลอด 3 ระยะ

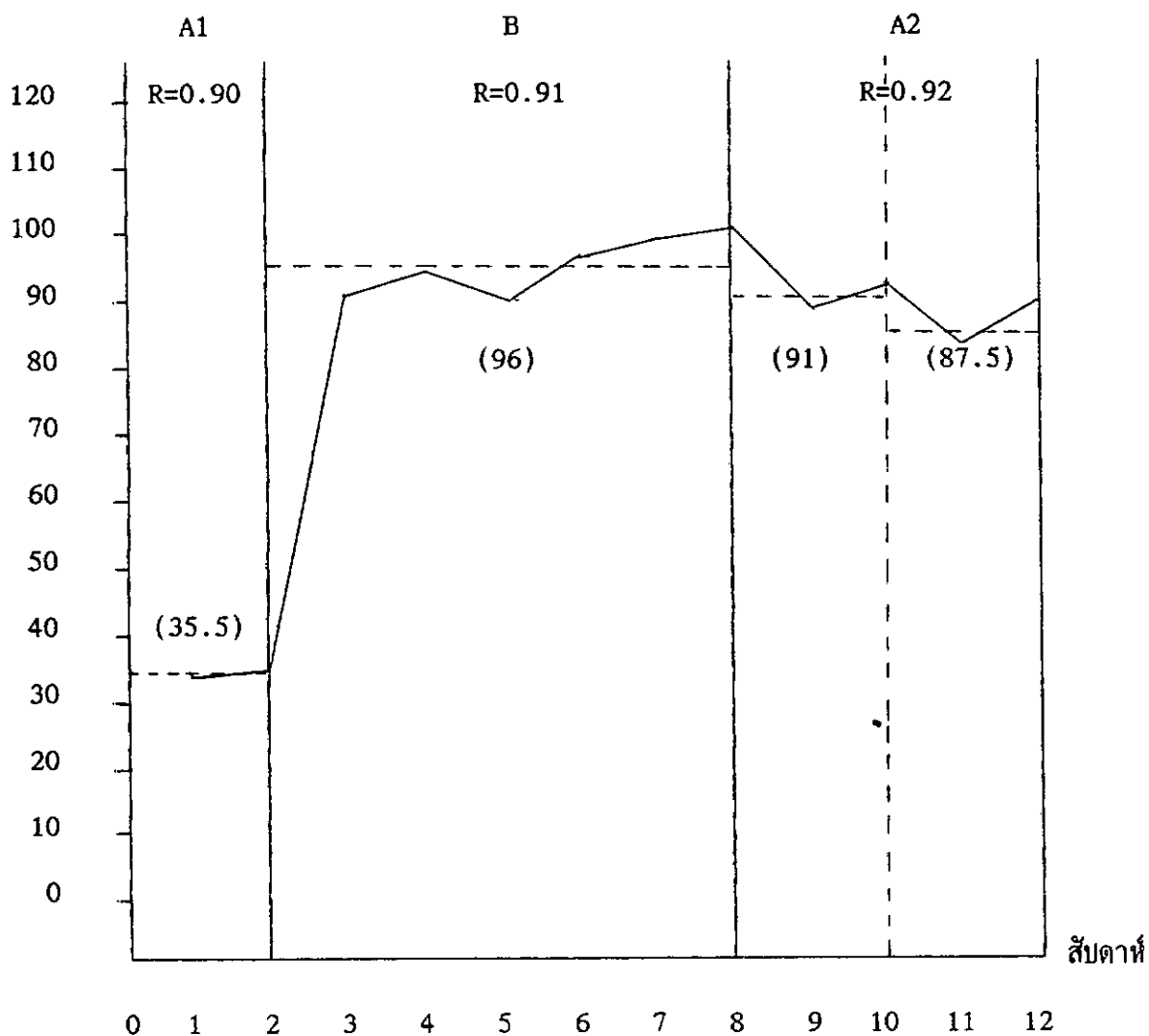
ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียน

- ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 - - - - - ค่ามัธยฐานของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 10 ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 8 ในกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม ตลอด 3 ระยะ

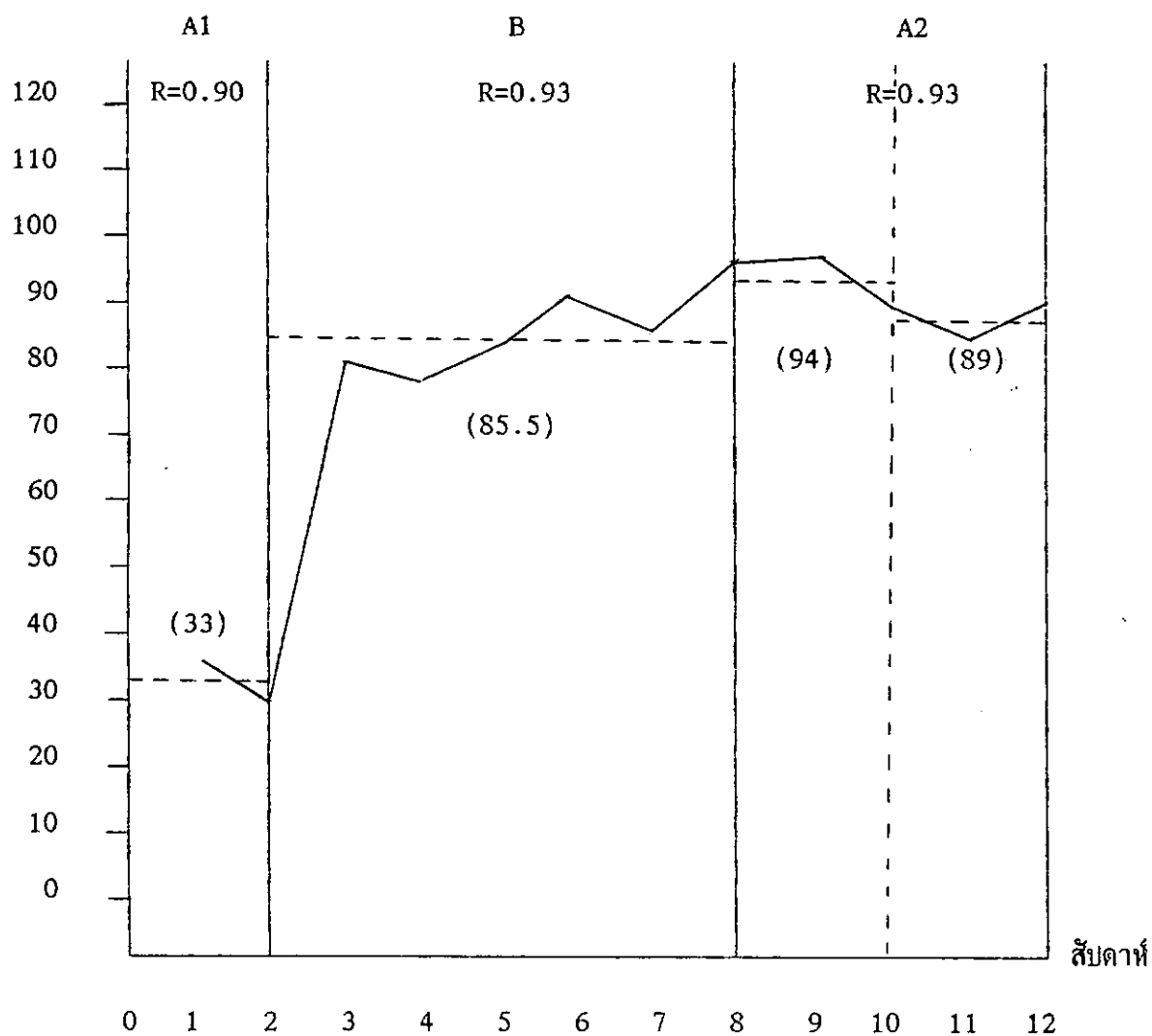
ความถี่ของวินัยานห้องเรียนของนักเรียน

- ความถี่ของวินัยานห้องเรียนของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
- ค่ามัธยฐานของวินัยานห้องเรียนของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 11 ความถี่ของวินัยานห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 1 ในกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการชี้แนะ ตลอด 3 ระยะเวลา

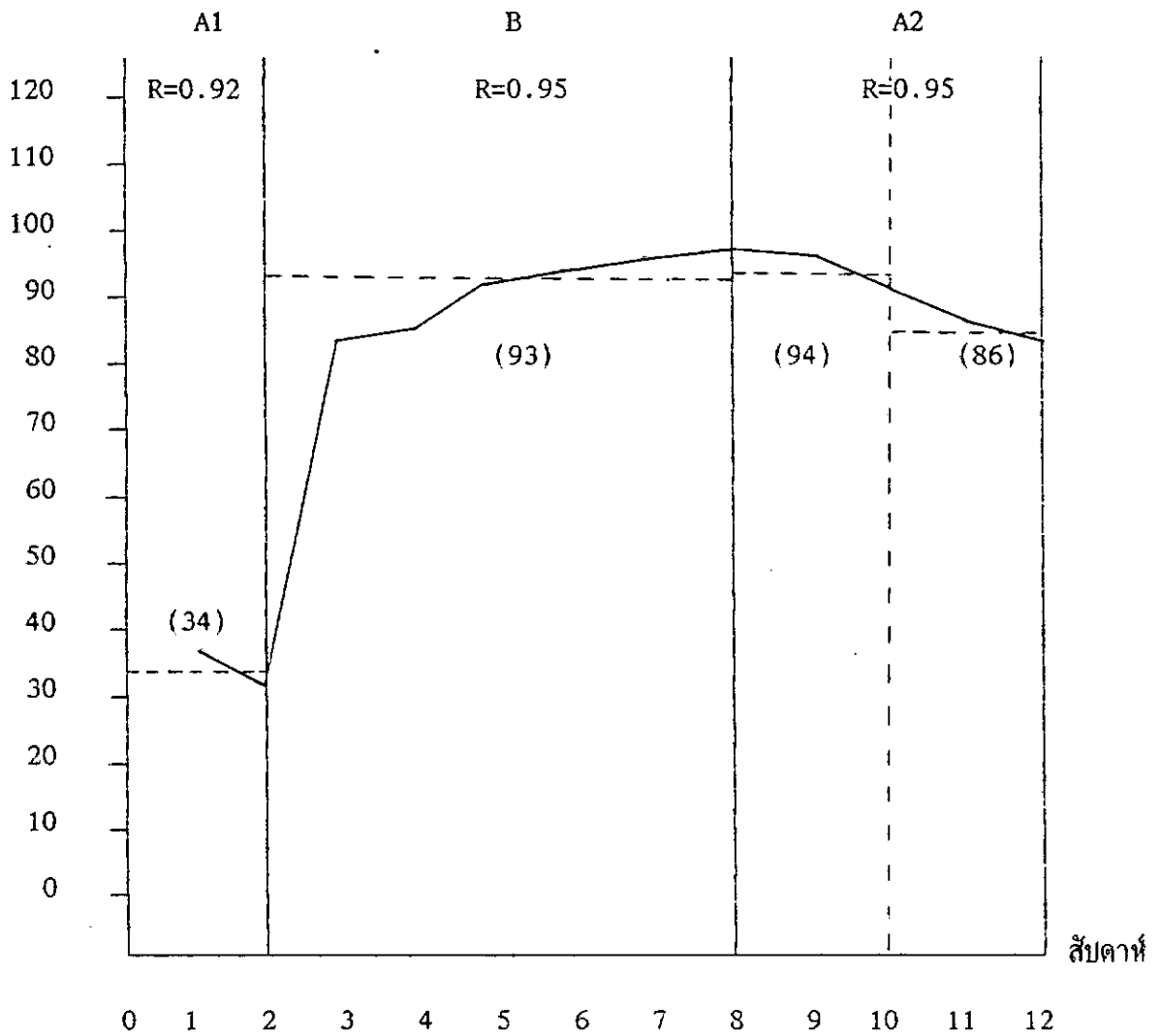
ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียน

- ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 ----- ค่ามัธยฐานของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 12 ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 2 ในกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการชี้แนะ ตลอด 3 ระยะ

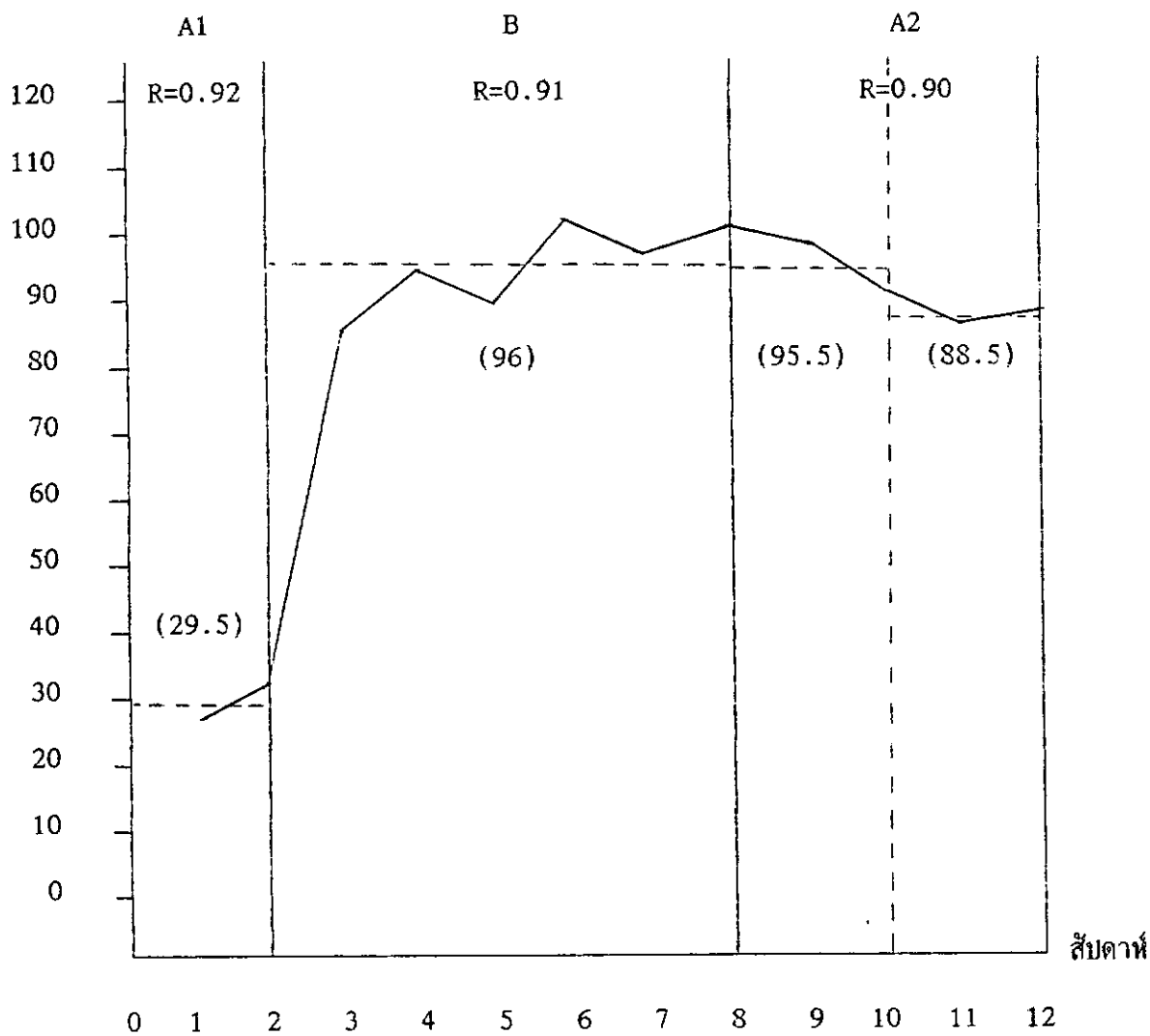
ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียน

- ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 ----- ค่ามัธยฐานของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 13 ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 3 ในกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการชี้แนะ ตลอด 3 ระยะ

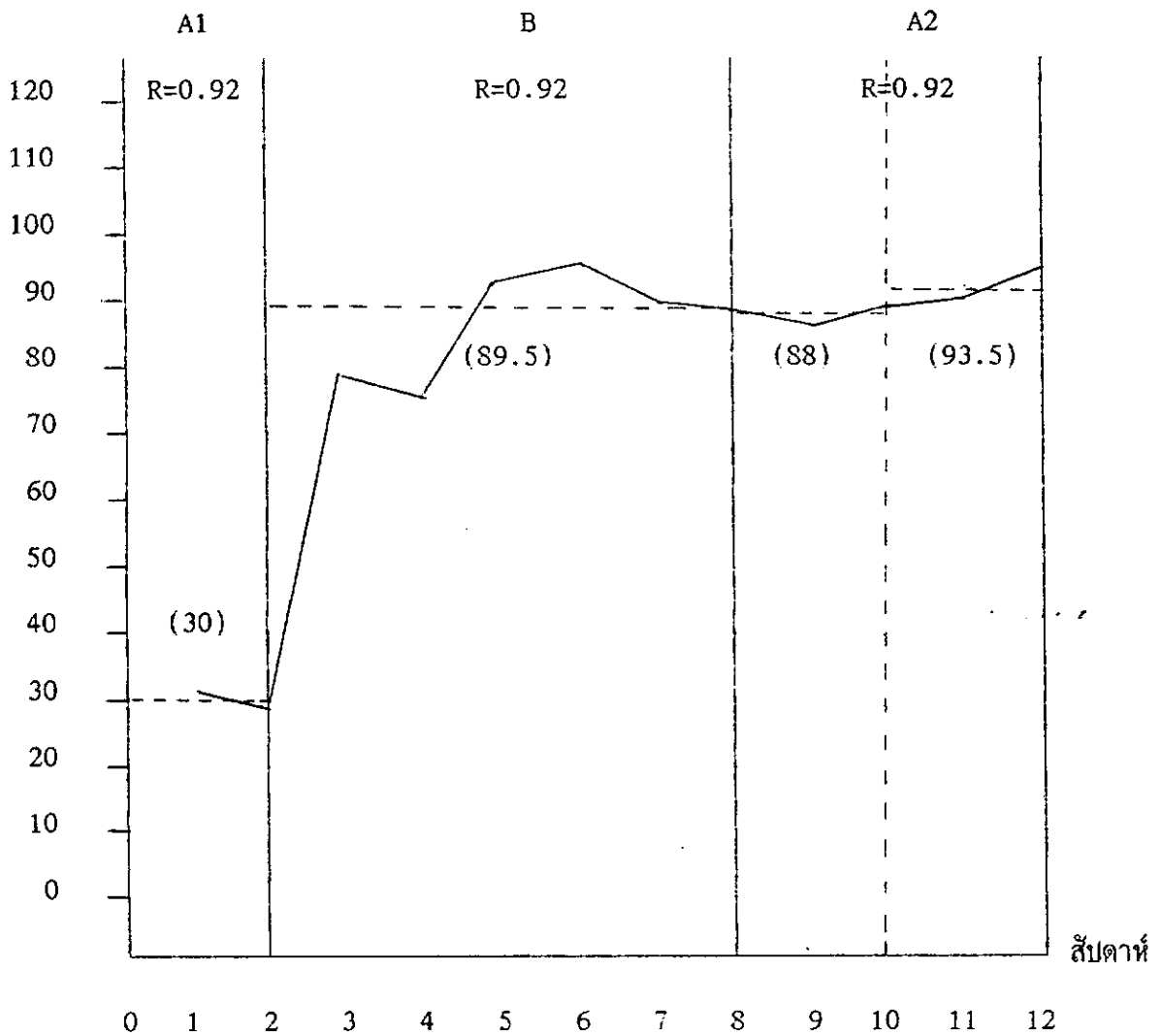
ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียน

- ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
- ค่ามัธยฐานของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 14 ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 4 ในกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการชี้แนะ ตลอด 3 ระยะ

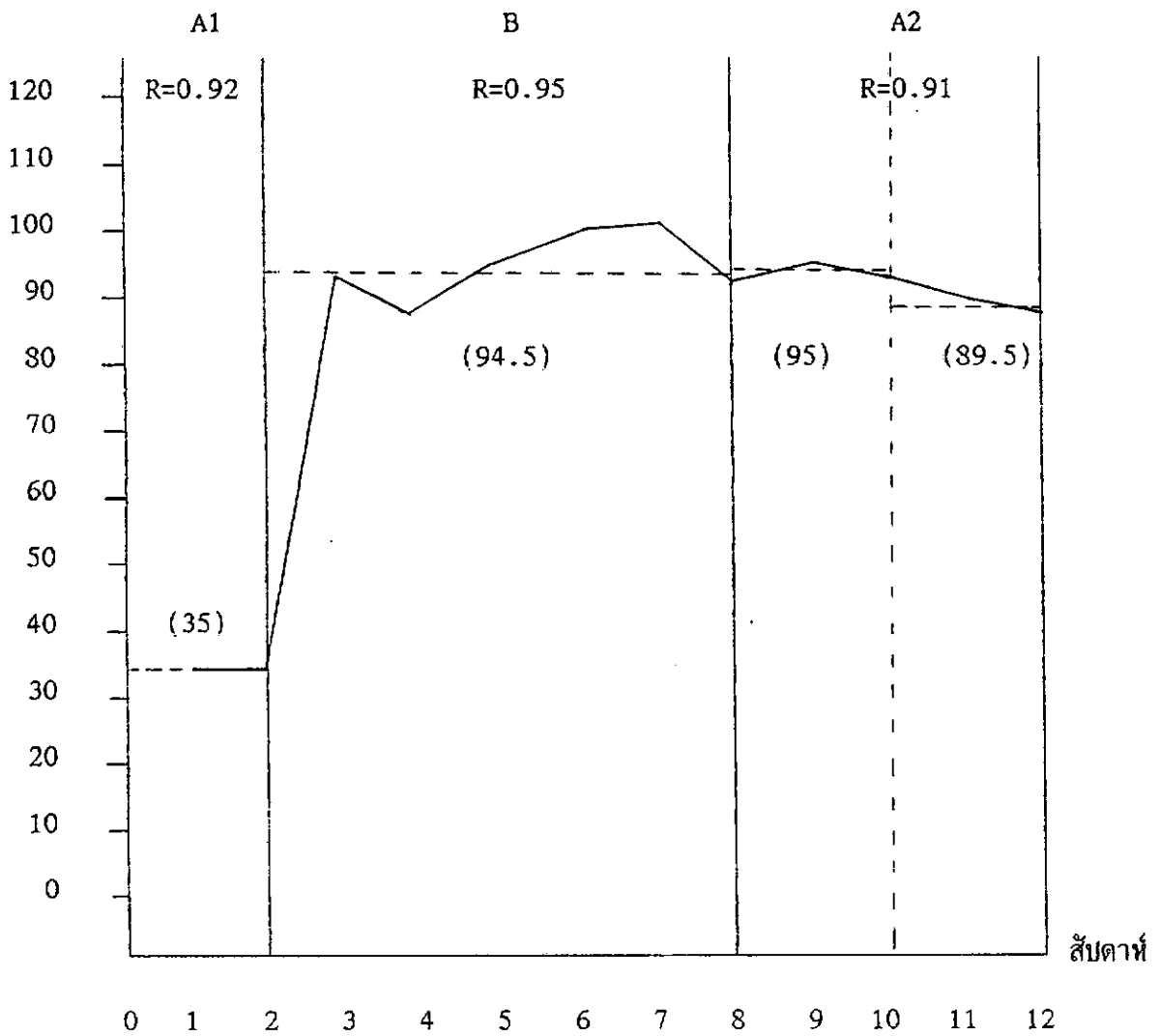
ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียน

- ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 ----- ค่ามัธยฐานของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 15 ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 5 ในกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการชี้แนะ ตลอด 3 ระยะเวลา

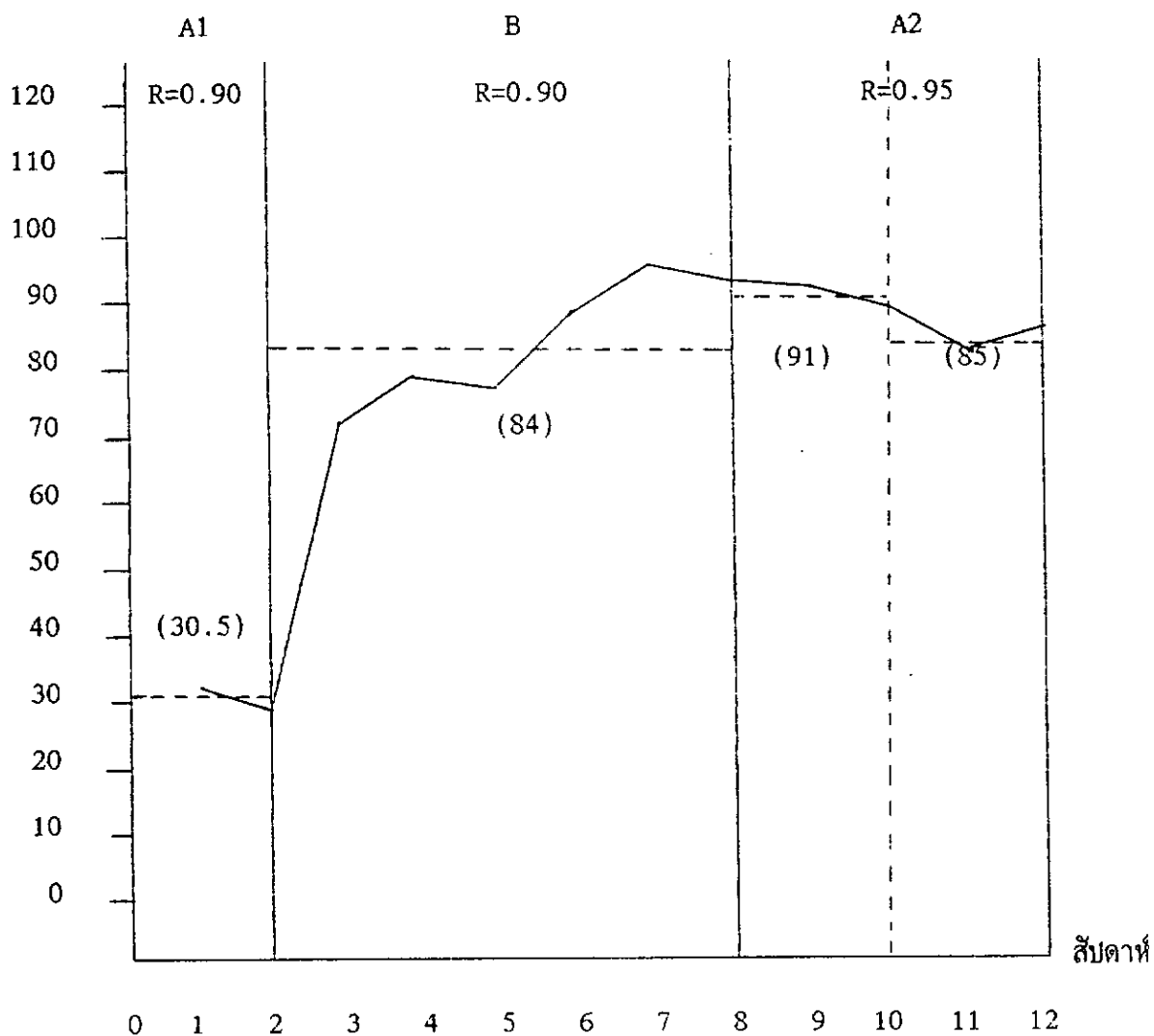
ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียน

- ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 ----- ค่ามัธยฐานของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 16 ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 6 ในกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการชี้แนะ ตลอด 3 ระยะ

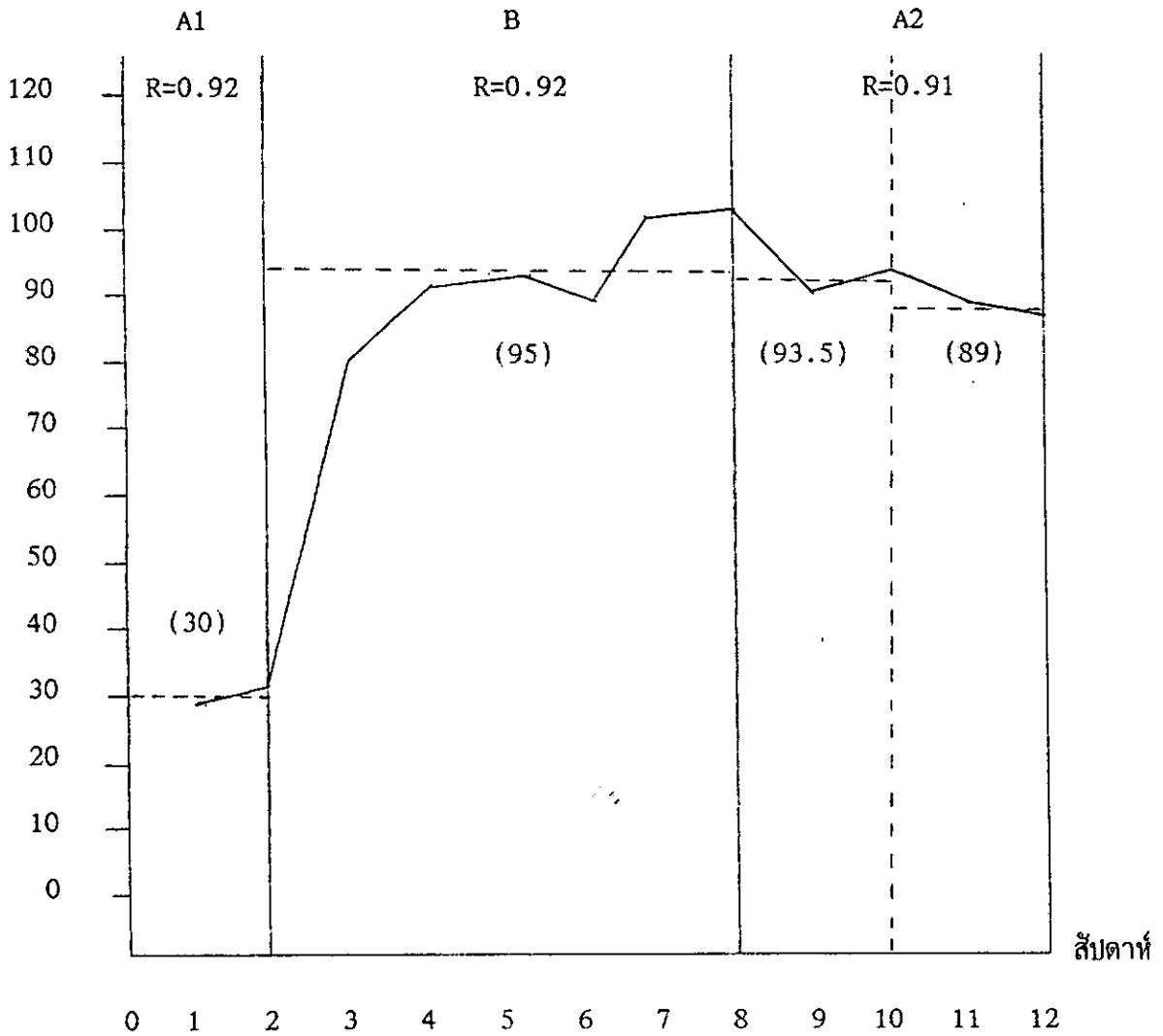
ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียน

- ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
- ค่ามัธยฐานของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 17 ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 7 ในกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการชี้แนะ ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียน

- ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 - - - - - ค่ามัธยฐานของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 18 ความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 8 ในกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการชี้แนะ ตลอด 3 ระยะ

ตาราง 6 แสดงความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนเป็นรายบุคคลในกลุ่มทดลองที่ 1
ที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม ตลอด 3 ระยะ

ระยะที่	ลำดับที่	นักเรียนคนที่							
		1	2	3	4	5	6	7	8
A1	1	34	31	34	31	36	31	25	33
	2	33	33	26	37	34	30	32	29
	มัธยฐาน	33.5	32	30	34	35	30.5	28.5	31
B	3	92	90	87	98	87	91	89	87
	4	98	90	94	101	94	97	94	95
	5	90	93	89	96	99	91	86	91
	6	99	100	103	104	98	102	94	97
	7	100	97	102	104	104	104	95	100
	8	102	95	104	104	102	101	100	98
	มัธยฐาน	98.5	94	98	101.5	98.5	99	94	96
-A2	9	97	96	98	99	100	100	95	94
	10	100	97	104	103	98	101	92	99
	มัธยฐาน	98.5	96.5	101	101	99	100.5	93.5	96.5
-A2	11	97	94	102	99	98	95	88	96
	12	95	90	98	100	92	94	92	92
	มัธยฐาน	96	92	100	99.5	95	94.5	90	94

ตาราง 7 แสดงความถี่ของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนเป็นรายบุคคลในกลุ่มทดลองที่ 2
ที่ได้รับการชี้แนะ ตลอด 3 ระยะเวลา

ระยะที่	สัปดาห์ที่	นักเรียนคนที่							
		1	2	3	4	5	6	7	8
A1	1	35	36	37	27	31	35	32	29
	2	36	30	31	32	29	35	29	31
	มัธยมศึกษา	35.5	33	34	29.5	30	35	30.5	30
B	3	91	81	83	86	79	94	71	80
	4	95	78	84	95	76	88	79	91
	5	90	85	92	90	93	95	77	94
	6	97	91	94	103	96	100	89	90
	7	99	86	96	97	90	102	95	102
	8	101	97	97	102	89	93	93	103
	มัธยมศึกษา	96	85.5	93	96	89.5	94.5	84	95
-A2-	9	89	98	96	99	86	96	92	92
	10	93	90	92	92	90	94	90	95
	มัธยมศึกษา	91	94	94	95.5	88	95	91	93.5
-A2-	11	85	86	87	87	92	90	84	90
	12	90	92	85	90	95	89	86	88
	มัธยมศึกษา	87.5	89	86	88.5	93.5	89.5	85	89

ตาราง 8 แสดงวิธีการวิเคราะห์คะแนนวิทยานิพนธ์เรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนการทดลอง

คนที่	กลุ่มทดลองที่ 1	อันดับ	กลุ่มทดลองที่ 2	อันดับ
1	67	11.0	71	16.0
2	64	9.0	66	10.0
3	60	4.0	68	12.5
4	68	12.5	59	2.0
5	70	14.5	60	4.0
6	61	6.5	70	14.5
7	57	1.0	61	6.5
8	62	8.0	60	4.0

$$U = 30.5$$

$$\sum R_1 = 66.5$$

$$\sum R_2 = 69.5$$

ตารางที่ 9 แสดงวิธีการวิเคราะห์คะแนนวิทยานห้องเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลัง
การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม

คนที่	วิทยานห้องเรียนของนักเรียน		ผลต่างของ วิทยานห้องเรียน ของนักเรียน	อันดับ	R ⁻	R ⁺
	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง				
1	67	197	130	3.5		3.5
2	64	193	129	2.0		2.0
3	60	202	142	8.0		8.0
4	68	202	134	6.0		6.0
5	70	198	128	1.0		1.0
6	61	201	140	7.0		7.0
7	57	187	130	3.5		3.5
8	62	193	131	5.0		5.0
รวม						36.0

$$T = 0^{**}$$

** ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ . 01

ตารางที่ 10 แสดงวิธีการวิเคราะห์คะแนนวิทยานิพนธ์เรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลัง
ได้รับการชี้แนะ

คนที่	วิทยานิพนธ์เรียนของนักเรียน		ผลต่างของ วิทยานิพนธ์เรียน ของนักเรียน	อันดับ	R ⁻	R ⁺
	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง				
1	71	182	111	1.0		1.0
2	66	188	122	6.0		6.0
3	68	188	120	3.5		3.5
4	59	191	132	8.0		8.0
5	60	176	116	2.0		2.0
6	70	190	120	3.5		3.5
7	61	182	121	5.0		5.0
8	60	187	127	7.0		7.0
รวม						36.0

$$T = 0^{**}$$

** ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .01

ตาราง 11 แสดงวิธีการวิเคราะห์ผลต่างของคะแนนวินัยในห้องเรียน ก่อนและหลังการทดลอง
ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2

คนที่	กลุ่มทดลองที่ 1	อันดับ	กลุ่มทดลองที่ 2	อันดับ
1	130	10.5	111	1.0
2	129	9.0	122	6.0
3	142	16.0	120	3.5
4	134	14.0	132	13.0
5	128	8.0	116	2.0
6	140	15.0	120	3.5
7	130	10.5	121	5.0
8	131	12.0	127	7.0

$$U = 5^{**}$$

$$\sum R_1 = 95$$

$$\sum R_2 = 41$$

ตารางที่ 12 แสดงวิธีการวิเคราะห์คะแนนความคงทนของวินัยในห้องเรียนของนักเรียนกลุ่ม
ทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 หลังการทดลอง

คนที่	กลุ่มทดลองที่ 1	อันดับ	กลุ่มทดลองที่ 2	อันดับ
1	- 2	6.0	5	15.0
2	- 4	3.0	6	16.0
3	- 4	3.0	- 2	6.0
4	1	10.0	3	12.5
5	- 6	1.0	3	12.5
6	- 1	8.5	- 1	8.5
7	4	14.0	2	11.0
8	- 4	3.0	- 2	6.0

$$U = 6.25^{**}$$

$$\sum R_1 = 48.5$$

$$\sum R_2 = 87.5$$

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ - สกุล นายศราวุธ วงศ์ทอง
 เกิดวันที่ 10 ธันวาคม 2507
 สถานที่เกิด 56 หมู่ 2 ตำบลไหล่ม่วง อำเภอตระการพืชผล จังหวัดอุบลราชธานี
 สถานที่อยู่ปัจจุบัน บ้านพักครูโรงเรียนนาไฮ (มิตรภาพที่ 145) ตำบลนาสะไม
 อำเภอตระการพืชผล จังหวัดอุบลราชธานี 34130
 สถานที่ทำงาน โรงเรียนนาไฮ (มิตรภาพที่ 145) ตำบลนาสะไม อำเภอตระการพืชผล
 จังหวัดอุบลราชธานี 34130

ประวัติการศึกษา

- พ.ศ. 2521 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 โรงเรียนตระการพืชผล อำเภอตระการพืชผล
 จังหวัดอุบลราชธานี
- พ.ศ. 2523 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนมัธยมตระการพืชผล อำเภอตระการพืชผล
 จังหวัดอุบลราชธานี
- พ.ศ. 2525 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 วิทยาลัยอาชีวศึกษาอุบลราชธานี อำเภอเมือง
 จังหวัดอุบลราชธานี
- พ.ศ. 2527 ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง (วิชาเอกพลศึกษา) วิทยาลัยพลศึกษา
 จังหวัดศรีสะเกษ อำเภอเมือง จังหวัดศรีสะเกษ
- พ.ศ. 2530 ศิลปศาสตรบัณฑิต (วิชาเอกบริหารการศึกษา) มหาวิทยาลัย
 สุโขทัยธรรมมาธิราช อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี
- พ.ศ. 2536 การศึกษามหาบัณฑิต (วิชาเอกจิตวิทยาการศึกษา) มหาวิทยาลัย
 ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร กรุงเทพมหานคร

4
 250
 46
 31

การเปรียบเทียบผลของการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มและการชี้แนะที่มีต่อวินัยในห้องเรียน
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนตระการพิชผล
อำเภอตระการพิชผล จังหวัดอุบลราชธานี

ปริญญาพันธ์
ของ
ศราวุธ วงศ์ทอง

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการศึกษา

เมษายน 2536

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบผลของการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มและการชี้แนะที่มีต่อวินัยในห้องเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนตระการพิชผล อําเภอตระการพิชผล จังหวัดอุบลราชธานี ปีการศึกษา 2535 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนตระการพิชผล อําเภอตระการพิชผล จังหวัดอุบลราชธานี ที่มีวินัยในห้องเรียนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ 25 ลงมา จำนวน 16 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายจากประชากร แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 กลุ่มละ 8 คน กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม และกลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการชี้แนะ แบบแผนการทดลองของการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสลับกลับ (ABA Reversal Design) เครื่องมือที่ใช้ในการบันทึกพฤติกรรมคือ แบบบันทึกวินัยในห้องเรียนของนักเรียน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ วิธีการของวิลคอกซัน (Wilcoxon Matched - Pairs Signed Ranks Test) และแมน - วิทนีย์ (The Mann - Whitney U Test) .

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนมีวินัยในห้องเรียนเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 หลังจากได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม
2. นักเรียนมีวินัยในห้องเรียนเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 หลังจากได้รับการชี้แนะ
3. นักเรียนที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มกับนักเรียนที่ได้รับการชี้แนะ มีวินัยในห้องเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

A COMPARISON OF THE EFFECT OF GROUP CONTINGENCY AND PROMPTING
ON CLASSROOM DISCIPLINARY BEHAVIOR OF PRATHOM SUKSA VI STUDENTS
OF TRAKAN PHUTPHON SCHOOL IN AMPHOE TRAKAN PHUTPHON,
CHANGWAT UBON RATCHATHANI

AN ABSTRACT

BY

SARAWOOT WONGTHONG

Presented in partial fulfillment of the requirements for the Master
of Education degree in Educational Psychology
at Srinakharinwirot University

April 1993

The purpose of this experimental research was to compare the effect of group contingency and prompting on classroom disciplinary behavior of Prathom Suksa VI students of Trakan Phutphon school in Amphoe Trakan Phutphon, Changwat Ubon Ratchathani in the academic year 1993. The subjects of sixteen students were randomly selected from students whose classroom disciplinary behaviors were lower than the percentile rank of 25. Then the subjects were randomly divided into an experimental group I and an experimental group II, each group was consisted of eight students. The ABA reversal design was a research design. Time sampling behavior sheet was used for data recording. The data were analyzed by the Wilcoxon Matched - Pairs Signed Ranks Test and Mann - Whitney U Test.

The results were as follows :

1. The classroom disciplinary behaviors of the students of the experimental group I significantly increased after being exposed to the group contingency at .01 level.

2. The classroom disciplinary behaviors of the students of the experimental group II significantly increased after being given the prompting at .01 level.

3. There was statistically significant difference in disciplinary behaviors between the students who were exposed to the group contingency and the students who were given the prompting at .01 level.